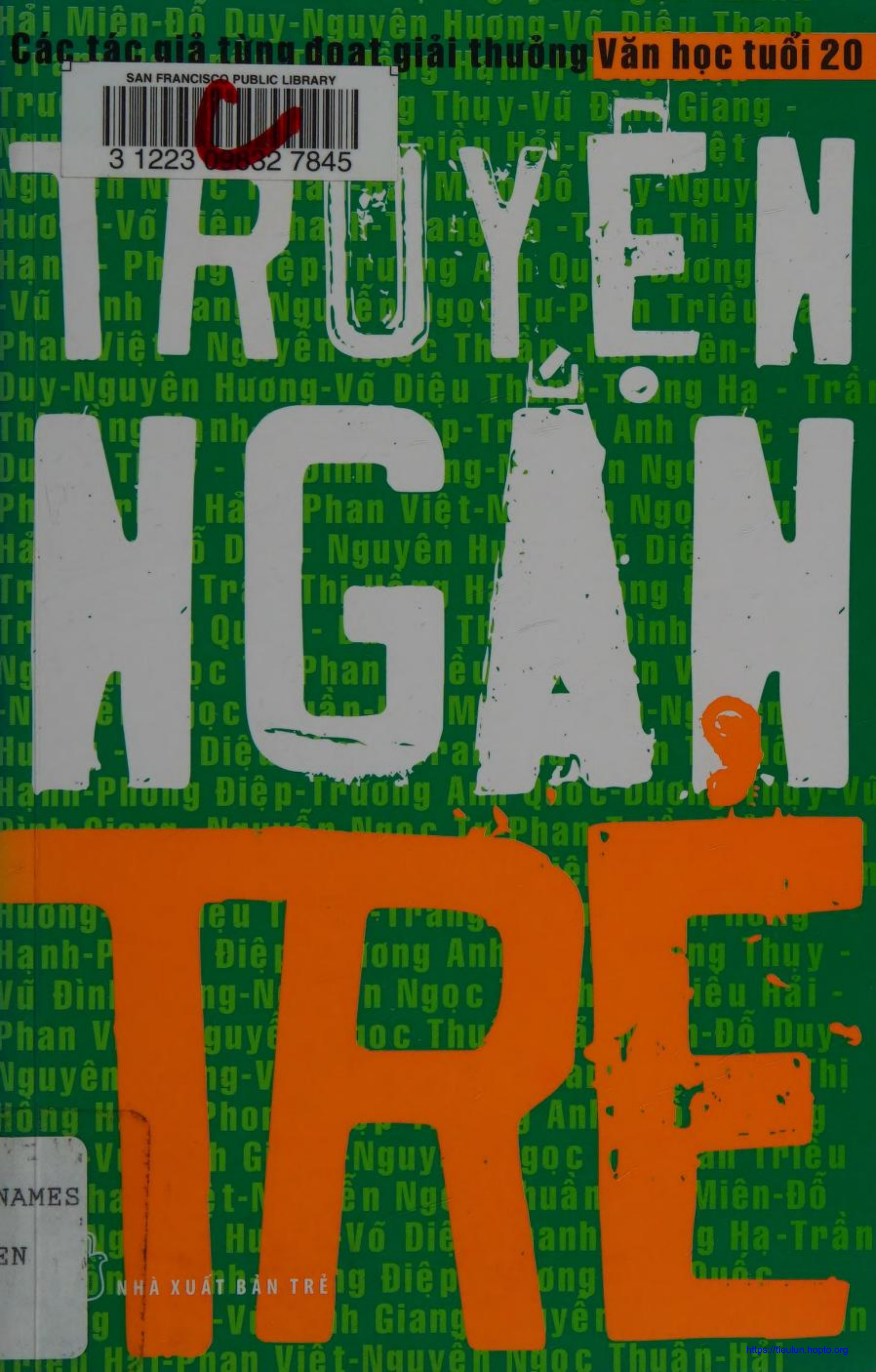

Các tác giả từng đoạt giải thưởng Văn học tuổi 20

SAN FRANCISCO PUBLIC LIBRARY

3 1223 05682 7845

TRƯỜNG NGUYỄN VĂN HỮU

NAMES

EN

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

INTERNATIONAL CENTER

JUL 16 2012

TRUYỀN NGÃN
TRE

BIỂU GHI BIÊN MỤC TRƯỚC XUẤT BẢN ĐƯỢC THỰC HIỆN BỞI THƯ VIỆN KHTH TP.HCM

Nhiều tác giả

Truyện ngắn trẻ / Nhiều tác giả. - T.P. Hồ Chí Minh : Trẻ, 2011

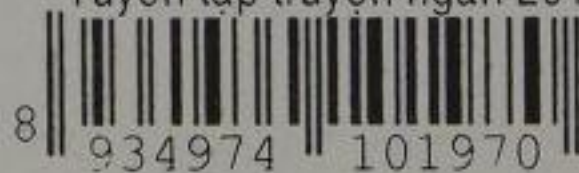
188tr. ; 20cm

Nội dung : Đi mãi trên đường / Phan Triều Hải. Những dự định của nàng vào thứ bảy tuần này / Nguyễn Ngọc Thuần. Những ngày ở Việt Nam / Phan Việt . . .

1. Truyện ngắn Việt Nam. 2. Văn học Việt Nam -- Thế kỷ 21

895.92234 -- dc 22
T874

ISBN 978-604-1-00192-3
Tuyển tập truyện ngắn 2011

TRUYỆN NGẮN TRẺ

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

3 1223 09832 7845

Đi mãi trên đường

phan.triều.hải

1 Trời đổ mưa khi xe vừa rời khu mỏ đá. Lúc ấy đã bốn giờ ba mươi chiều và công nhân bắt đầu đạp xe ra về. Gió tạt những màn bụi nước dày phủ lấy đoàn người đang đạp xe xiêu vẹo. Từ đây ra đến đường lớn mất ba mươi phút. Và lớp bụi xám dày trên mặt đường, trên lá, trên rào kẽm thưa bên ngoài những ngôi nhà thấp lè tè ven đường, hóa sinh lầy khiến chiếc xe có lúc trượt xuống một cái hố cạn đầy nước. Khi bánh xe quay tít trườn qua được miệng hố tôi nhận ra một công nhân vừa đạp xe đến phía sau bị đất ướt bắn lên tận khóe môi, anh ta một tay giữ xe thẳng bằng chống lại gió ngược, tay kia đưa lên lau mặt, và tôi nổi gai người lên khi thấy anh ta nhìn theo chúng tôi bình thản như nhìn một thứ vô tri vô giác ngang qua. Tôi nhắc người lái xe đi chậm lại. Tôi không biết anh ta tên gì nhưng cũng không có ý định hỏi, vì biết chỉ sau

chừng một quãng đường tôi sẽ quên tên anh ta ngay. Đây chỉ là một trong bao nhiêu chuyến đi buồn tẻ khác; một loại hành trình đã được sắp xếp gọn gàng; đến đâu, làm gì, lúc nào sẽ quay trở lại. Tất cả góp phần thực thi cái chương trình đã được định sẵn cho vài mươi năm nữa; khi tôi ở tuổi bốn mươi hay năm mươi, chừng nào tôi vẫn còn sống đời công chức này. Từ đây cho đến khi ấy, chi tiết của một ngày, một tuần, một tháng hay một năm rõ ràng và đơn giản đến nỗi những bất thường khác, nếu có, cũng chỉ là những gấn kết tạm bợ, và vì thế sẽ không có gì khác giữa người lái xe và chiếc xe, giữa một ngày mưa hay một ngày nắng, nơi này hay nơi khác. Ban đầu người ta giới thiệu cho tôi một lái xe trẻ măng nhưng chiếc vỏ xe anh ta đang dùng cũ mòn đến mức một mẩu ruột mỏng bên trong lấp ló chực phình ra. Tay lái xe yên hùng gân cổ cãi “Em chạy từ Nam ra Bắc bao nhiêu chuyến mà có sao đâu, sá gì đường miền Tây dèn dẹt thế này. Anh lo gì cho mệt người”. Tôi không chấp nhận lập luận ấy vì tôi chính là người đang đi bán vỏ xe, anh ta không thấy hai bàn tay tôi sạm đen màu cao su đây sao. Ví như ngày xưa, việc thay đổi xe cộ bất thường trước khi đi là không hay. Nhưng với tôi thì khác, cũng là vì cái nghề mà tôi đang làm. Mẹ tôi ngày trước có những nguyên tắc riêng của bà khi đi xe; một trong số đó là nhất nhất không được nói chuyện với người lái vì sợ họ phân tâm. Nhưng cha tôi thì có lý lẽ hoàn toàn

ngược lại, rằng cần phải bắt chuyện với họ nếu không họ sẽ ngủ. Thật thế, tay vẫn nắm lấy vô-lăng, mắt vẫn nhìn phía trước, nhưng thật ra họ đang ngủ. Mẹ tôi cho rằng, cha tôi khẳng khẳng như thế chẳng qua để biện minh cho tật xấu của ông là không bao giờ nhìn thấy thứ mình cần tìm đang nằm ngay trước mặt, mà lúc nào cũng sẵn sàng la toáng lên “Đôi vớ của tôi đâu? Tìm cho tôi đôi vớ nào, tôi vừa mới để đây kia mà”. Mẹ tôi sẽ nhanh nhẹn nhất ngay đưa cho ông kèm theo lời cảnh cáo giàu sức thuyết phục “Cái ông này lúc nào cũng như mơ ngủ”. Nhưng trong trường hợp này thì tôi không có lựa chọn nào khác vì chỉ cần chậm trễ một ngày là lịch trình của tôi sẽ thay đổi, điều đó sẽ rất phiền cho một cuộc đời từ lâu dựa dẫm hoàn toàn vào những chương trình được sắp xếp sẵn. Và thế là người ta giới thiệu cho tôi một chiếc xe khác, là chiếc tôi đang dùng đây, và một lái xe khác, là người tôi đang nhìn cái lưng của anh ta đây. Tôi không xác định được tuổi tác của người lái xe; khuôn mặt anh ta trẻ nhưng tóc đã bạc, một khuôn mặt vừa nhẹ nhàng vừa rắn rỏi mà tôi đoán chừng điều quyết định sự tương phản ấy nằm ở cái mũi thẳng và ở đôi mắt lì lợm. Suốt buổi sáng anh ta rất ít nói, hầu như im lặng. Tôi tìm thấy sau lưng ghế anh ta một quyển tự điển nhỏ đã quăn gáy, và một tập truyện nhỏ, cố đọc để ngủ cho đường bớt dài. Nhưng bây giờ thì không cần phải đọc, vì từ lúc ra khỏi nhà máy anh ta đã cởi mở hơn rất nhiều.

2 Mưa bắn vào cửa kính rồi tóe ra. Hai thanh gạt nước cuống quít trượt bần bật sang trái rồi lại sang phải như hai đấu thủ đang chơi quần vợt trên sân Roland Garros, đôi co, dai dẳng, bàn chân trượt sang phải rồi lại vội vã quay ngay về bên trái. Bây giờ ở Pháp cũng đang vào mùa quần vợt ấy, tháng sáu, sân đấu bốc lên bụi đỏ, nhưng trên đường chúng tôi đi chỉ có mưa, đúng vào lúc dầm dề nhất. Chiếc xe đi qua tốp công nhân cuối cùng. Tôi ngoái nhìn theo họ, những cái lưng cong rạp xuống trong màn nước. Công nhân ở đâu cũng có cái lưng giống nhau, cũng như nông dân ở đâu cũng có bàn chân giống nhau. Có vẻ như được mặc áo mới, áo đẹp, họ cũng không thể thoát ra được hình dáng nhọc nhằn ấy.

– Mưa thế này, hút một điếu có lẽ rất hay. – Người lái xe nói.

– Anh cứ hút đi.

– Cảm ơn.

Anh ta châm thuốc bằng một tay và hạ kính xuống một ít để nhả khói ra ngoài. Mưa ngược chiều bắn vào làm vạt lưng ghế ướt đẫm.

– Anh chắc đã đi nhiều.

– Lúc nào cũng đi mãi trên đường – Tôi nói – cũng như anh.

– Tôi thì chỉ mỗi con đường này, đi hết ngày này qua ngày khác.

Anh ta dụi thuốc lên cửa kính rồi vút ra ngoài. Tàn thuốc bám tuyệt vọng lên mặt kính, rồi bay ngược về sau.

– Hút thuốc khi trời mưa có gì hay? – Tôi hỏi.

– Không biết tại sao tôi lại có ý nghĩ đó. – Anh ta nói, hơi ngượng ngịu – Tôi thử làm một cái gì đó hơi bất thường để xem có thú vị hơn không, nhưng cũng chẳng có gì khác biệt.

Anh ta hơi ngược nhìn về sau qua kính chiếu hậu, và tôi thấy một cái trán rộng và phẳng. Tôi không biết làm sao để nhận ra một người lái xe khi họ mặc quần áo đẹp. Từ đôi bàn tay quen ôm vô-lăng? từ đôi mắt quàng thâm vì đêm khuya? từ hiểu biết của họ về nơi chốn, về những con đường? Rất khó, họ cũng như đám trí thức công chức, không có một biểu hiện rõ rệt nào như cái lưng của công nhân hay đôi bàn chân của nông dân.

Tôi nói: “Khi đến một nơi chốn lạ tôi cũng nghĩ như anh: Ta sẽ tắm, thay quần áo và xuống đường mua một thứ lật vật nào đó để khi có dịp nhìn lại sẽ nhớ toàn bộ thời gian ấy, nơi chốn ấy, tuổi tác ấy. Nhưng thường tôi chỉ thực hiện được một nửa dự định: Tắm xong, tôi mở tivi, mắt nặng trĩu và tôi nghĩ, nào, chỉ cần chớp mắt một tí thôi rồi khi thức dậy hoàn toàn tỉnh táo, ta sẽ làm điều ta muốn. Yên tâm với lời hứa đó, tôi nằm xuống và ngủ một mạch đến sáng bạch, để rồi bắt đầu một ngày mới với cảm giác tuyệt vọng rằng ngày tháng của mình như cát trong nắm tay. Ta càng cố nắm chặt thì chúng càng dễ dàng trôi tuột đi.

Người lái xe im lặng. Phía trước con đường thẳng tắp, hai bên là những ngôi nhà lẩn khuất trong lá, những ngọn đèn lấp lánh ẩn hiện như ánh sáng đom đóm đơn độc. Và bóng tối nhẹ nhàng phủ trên những khu vườn.

3 Trời đã tối hẳn.

Bên phải là một con kênh rộng và thẳng tắp, một dòng nước vô cùng yên lặng. Vào mùa khô, nông dân trong những đêm nhàn hạ sẽ lót rơm ngồi trên mép đường tán gẫu, rượu trắng một chai nhét dưới cổ, lưng quay ra ngoài lộ cong lúp xúp, mỗi lần xe qua gió lại rạt lên tốc áo, sáng loang loáng như lưng cá. Nhưng lúc này trời hãy còn mưa, mưa khi dịu xuống đột ngột, khi lại ào lên, và xe cứ đi mãi, đi mãi như thể ra vào từng miền khí hậu khác nhau.

Người lái xe nói:

– Nếu anh cứ nhìn mãi con đường, anh sẽ bị trấn áp bởi sự đơn điệu của nó. Anh sẽ tự hỏi, mình sẽ phải lái xe suốt đời ư? sẽ ngồi sau tay lái và nhìn mặt đường chạy ngược về sau mãi như vậy ư? Kiểu bản khoán ấy không ích gì cho anh cả, vì ngay từ đầu cuộc đời anh đã được xếp đặt để làm công việc ấy rồi. Chỉ còn một cách giải thoát, đó là cố gắng hiểu con đường dài chính là thời gian của mình, đi trên con đường ấy là đang đếm lùi ngày tháng của mình, lúc ấy ta sẽ mong sao con đường dài ra bất tận. Nhưng cuối mỗi buổi chiều luôn xuất hiện một

nơi chốn để dừng lại nghỉ ngơi. Ở đó, một ngày được đếm xong.

Cách đây năm năm tôi đã từng đi trên con đường này, và con kênh dài ngút mắt ấy là những gì tôi còn nhớ suốt chuyến xe đêm xộc xệch gần tám tiếng đồng hồ. Lúc ấy, tôi hai mươi sáu tuổi. Trên đường ra đảo, tôi ngồi trên mũi tàu với Vũ, người mời cả bọn về đây. Vũ lúc ấy chỉ mới chừng hai mươi, trắng trẻo thư sinh. Vũ có vẻ không vui vì suốt chuyến đi nhiều người than vãn không tắm được, không ăn không uống được; nước nhiều phèn quá, nhà tắm chỉ là vách lá dừa thưa thớt, ăn uống chỉ là đồ biển luộc chín. Vũ rọi đèn pin theo đàn cá bơi dọc mạn tàu, sóng vỗ soàn soạp, nhưng đàn cá vẫn giữ đúng hướng, đuôi vẫy lia lịa. Gió thổi tóc và áo bay ngược về sau. Lúc ấy tôi chỉ mới là một nhân viên tập sự, ngực lép và ống tay khăng khiu mặc cho sáng nào cũng tập tạ. Khi ngồi trên mũi tàu gió lồng lộng ấy, tôi nghĩ rằng chỉ cần gió mạnh hơn một tí nữa thôi, tôi sẽ như một chiếc lá, bay mất.

Một chiếc lá bị thổi bay giữa biển thì biết tìm đường nào. Kinh khủng. Kinh khủng vì lúc ấy mà chết thì tiếc biết mấy, vì tôi còn rất trẻ, mỗi sáng luôn luôn có một câu hát bất chợt nào đó ám mãi trong đầu, tất cả đều là những giai điệu hân hoan. Với tôi lúc ấy ngày nào cũng là một ngày mới, vừa lạ, vừa vui. Tôi hỏi Vũ học xong sẽ làm gì. “Em sẽ về nhà, ở đây”. Vũ đáp ngay. Tôi bảo, “Ở

đây thật đẹp. Bầu trời rộng. Tôm cá nhiều, lại tươi”. Vũ bảo, “Em về vì ở đây có bà ngoại. Em thương bà ngoại. Ở Sài Gòn nhiều đêm không nhớ ba nhớ mẹ, chỉ thấy nhớ bà ngoại móm mém cười, muốn chảy nước mắt”.

Người lái xe mỉm cười:

– Rất có thể anh ta nay là một gã đen đúa, cổ tay tròn ních, những ngón tay húp híp, bụng xệ và trơ trẽn.

Ai cũng có thể nói như thế bởi không ai có thể ganh đua với thời gian, nhưng trong ý nghĩ tôi Vũ vẫn luôn như thế, trong sáng và xa lạ với đời sống này.

Người lái xe nói tiếp:

– Chuyện qua một đêm anh biến thành một người khác, thậm chí một thứ gì khác hẳn là hoàn toàn có thể. Nhân đi qua quăng đường này, tôi kể anh nghe câu chuyện của tôi.

4 Con đường hẹp lại như phố trong thị xã. Những chiếc xe kéo ì ạch lên dốc, những cây cầu chỉ vừa một chiếc xe qua. Dọc theo dòng kênh, những ngôi nhà gỗ nâu cũ kỹ giăng giăng dây đèn lập lòe đỏ vàng xanh tím. Xe đi chậm chậm sát hàng rào. Mưa nhỏ xuống dọc theo những tàn lá lợp đã cũ. Bên trong, dưới ánh sáng trắng bệch, các cô gái què mắt xanh môi đỏ đầy đặn trong những bộ áo váy mỏng ngồi trên phản mộc, quây quần đánh bài và uống nước lọc chảy ra từ những chiếc ca nhựa đã sờn mép phai màu.

– Đạo ấy ước mơ của tôi là gửi được đứa con gái đầu lên Sài Gòn học. Tôi đã làm ngày làm đêm, dành dụm chắt bóp suốt bao năm để thực hiện ước mơ đó. – Người lái xe kể – Khi đưa con vào trường, nhìn cách nó bước qua cổng nhẹ nhõm vô ưu, thay vì cảm thấy hạnh phúc vì thực hiện xong nghĩa vụ của một người cha, một người chồng, thực hiện xong giấc mơ của đời mình, tôi lại thấy mồm miệng nhạt thếch, rã rời. Thế có lạ không? Tôi có một cảm giác phi lý rằng, tôi đã bỏ ra hai mươi năm trời của cuộc đời mình để chăm lo cho con gái, cũng như cha tôi hẳn cũng đã từng bỏ ra từng ấy năm của cuộc đời ông để nuôi tôi trưởng thành. Rồi sau đó thì sao? Con gái tôi sẽ tiếp tục con đường ấy, sẽ bỏ ra năm tháng còn lại cho nghĩa vụ làm mẹ. Đâu phải lúc nào ta cũng được đầu thai làm người, hẳn tự nhiên đã phải cân nhắc kỹ càng, đã có gửi gắm hay kỳ vọng gì đấy vào một sinh linh vừa mới ra đời chứ, vậy mà anh dễ dàng bỏ đi cuộc đời mình để lo toan cho một cuộc đời khác. Rồi cứ luẩn quẩn mãi như thế, hết thế hệ này đến thế hệ khác, như hoa nở ra rồi héo tàn, như những vòng tròn sinh ra những vòng tròn, lặp đi lặp lại. Tôi quay về mà trong lòng chỉ còn sự trống rỗng, tôi không biết mình sắp tới sẽ phải làm gì nữa. Lúc ấy tôi thấy quãng đời phía trước mình vừa dài, vừa vô vị. Có hay không có tôi trên cõi đời này thì cũng thế thôi, không đông hơn, cũng không ít đi. Hôm ấy trời cũng mưa như thế này, và cảm giác vô vị ấy đã đưa đẩy tôi ghé vào một quán như thế.

Anh ta đang nói về những quán xá chúng tôi vừa mới đi qua. Lúc này, bên phía đó chỉ còn lại dòng kênh. Con kênh tối om tiếp tục ôm sát con đường, chạy mãi.

– Trong những quán ấy, toàn những chuyện lạ lùng. Những đứa con gái ngồi uống nước tán gẫu thản nhiên để khách cho tay vào váy kiểm tra xem đã đủ tuổi chưa, những trò nghịch ngợm dạo đầu ấy mà. Phía sau nệm trải xếp lớp trên sàn mục ẩm, chua loét, không tấm màn che trong khi trên đầu, đám thợ mộc loay hoay lợp lại mái nhà. Việc người nào người ấy làm. Nhưng điều khiến tôi ngạc nhiên nhất lại là cái lỗ tiểu tiện rất to trong nhà vệ sinh. Một cái lỗ to để khách thập phương thả mình xuống thuyền chờ sẵn dưới kênh trốn khi có biển. Và khi rơi như thế, chín mươi chín phần trăm khách có cảm giác chính xác rằng mình là một cục phân lớn, không hơn không kém.

– Một cảm giác lạ lùng.

– Rất lạ lùng. – Người lái xe nói – Tôi bước vào một quán và không biết phải làm gì tiếp theo. Nhưng những đứa con gái ấy quả thật tài tình, và thế là tôi đã làm những gì tôi vừa kể với anh cùng một cô bé liến láu dung tục. Không may (hay là may?) hôm ấy tôi buộc phải lật tung tấm ván mục ruỗng tìm đường thoát thân. Ngồi trên thuyền trốn chạy mà tôi vẫn còn bàng hoàng không biết mình là ai, bởi khi rơi xuống, tôi thấy rõ ràng mình là một quả phân to, nặng sáu mươi ký, chính xác từ trọng lượng

đến màu sắc và bản chất. Chuyện phi lý mà rất thực là như thế. Tôi ngồi trên thuyền mà nghĩ mãi, không hiểu nổi mình đang là ai? Nghĩ cho đến tận khi về đến nhà. Nhưng sau một giấc ngủ dài cảm giác nhạt thếch biến mất, lại thấy vui. Bởi có gì sánh bằng khi mình tìm lại được chính mình một cách bất ngờ như thế.

5 Dòng kênh đã biến mất từ lúc nào, trong bóng đêm không còn thấy mặt nước lấp loáng ấy nữa. Và núi chậm rãi hiện ra, phía trước, đen thẫm.

Con đường quanh co chạy giữa một bên là biển và bên kia, dưới chân núi, là dải cánh đồng hẹp xơ xác ngập nước. Suốt mười lăm phút xe đi không có lấy một bóng người, không có lấy một ngôi nhà. Xung quanh đêm đen mịt mờ, chỉ có ánh sáng phản quang hắt ra từ đầu những cọc chấn an toàn, những bảng chỉ đường, bảng hiệu nhà trọ vẽ trên những tấm tôn lồi lõm. Lăn trong đám biển hiệu lướt qua ấy, có một cái tên không hiểu vì sao tôi cứ phải nhớ suốt đường đi cho đến khi vào thị xã: Khách sạn Hoa Hồng. Chữ in rất to. Giữa núi non khô héo này cái tên ấy quả tự tin hết sức. Phía dưới tên của khách sạn, lóe lên một mũi tên hướng vào núi tối om om.

Không trông thấy gì, nhưng tôi nghĩ nếu thật sự ở đó có hoa hồng, hẳn phải là một vườn hồng đẹp.

6 Tôi đóng cửa phòng và bước xuống nhà khi đồng hồ mới chỉ mười giờ tối. Cửa chính khách sạn đã đóng, một cánh cửa nhôm cuốn phủ xuống phẳng lì, kín mít. Tiếp tân khách sạn, một thanh niên gầy gò có đôi mắt kiêu hãnh đầy khát vọng của một sinh viên làm thêm, đang loay hoay trái tắc chiếc sờn mép bên trong quây cùng một chiếc gối không rõ màu xám hay màu xanh và một chiếc chăn mỏng cũng cũ như thế. Anh ta đứng thẳng dậy, hai tay đặt trên quây, nghiêm chỉnh trong chiếc áo thun mỏng.

– Anh định đi dạo à? Ở đây không có gì thú vị đâu.

– Có biển.

– Không ai ra biển vào giờ này cả. – Anh ta nói.

Ngoài kia có rất nhiều gió, tôi chắc như thế. Tôi còn cảm thấy cả từng cánh tay gió đánh phăm phập vào vách. Trong khi anh ta loay hoay với chùm chìa khóa thì tôi nói, tôi nhận ra hôm nay tôi đã nói rất nhiều, vậy mà bây giờ tôi vẫn còn muốn nói.

– Anh có đi máy bay bao giờ chưa? Chưa à, nếu có dịp đi anh chớ bỏ qua việc nhìn thành phố từ trên cao. Anh sẽ thấy mọi ngôi nhà to hay nhỏ đều trở nên nhỏ bé không hơn gì những hộp diêm, những hộp diêm bày biện lộn xộn, chen chúc, chồng chất. Vậy mà người ta đang bỏ cả cuộc đời làm lụng để kiếm cho mình một cái hộp diêm như thế đấy, đi đi lại lại và tự mãn trong cái không gian ấy. Thế nên tôi phải ra biển. Anh chưa ra biển

vào giờ này bao giờ à? Nếu thế thì làm sao anh biết được ngoài đó giờ này có gì.

Anh ta nhìn tôi như nhìn một kẻ tâm thần. Và mỉm cười rộng lượng, anh ta đáp:

– Anh cứ việc đi một mình, trông anh có vẻ hơi căng thẳng, nhưng chẳng sao. Ở đây rất an toàn. Không nơi nào an toàn như nơi này. Tôi sẽ để cửa chờ anh về.

7 Chiếc cầu phao dài bồng bênh trên sóng mềm mại như dải lụa tuôn ra từ phía núi đồi đen thẫm. Gió luồn vào ngực khi tôi cúi xuống chui qua thanh chắn. Bên trong trạm thu phí đầu cầu tối om vẫn còn một đầu thuốc lá lập bập cháy. Người bảo vệ chưa ngủ. Mỗi lần đầu thuốc rít lên tôi như thấy được những dòng chữ trắng trên chiếc bảng xanh đen. Tôi đứng ở giữa cầu, tựa vào sợi dây thừng lớn.

Bây giờ thì có thể nhìn thấy rõ mũi những chiếc phao chân cầu là những đầu thuyền bập bênh lên xuống. Ở đầu một mũi thuyền, hai thiếu nữ đang ngồi tựa vào nhau, lưng cong rất đẹp, mái tóc dài khi quăn quýt ở vai, khi bay ngược về sau. Một vạt khăn mỏng. Một gót chân chạm hờ xuống nước mỗi khi cầu phao nhấp nhô theo sóng. Tôi im lặng ngắm họ, và nhận ra hình như chưa bao giờ tôi có dịp nhìn ngắm ai. Vì không có thời gian, vì không có sự yên tĩnh, hay vì ngại ngẩn. Ở thành phố, người ta có thể đọc được ánh mắt của nhau, biết người

khác nghĩ gì, muốn gì, có phải vì thế không mà tôi ít khi nhìn lâu, nhìn thẳng. Nhưng ở nơi heo hút này thì khác, chắc chắn vẫn còn có một khoảng cách về cách thức tiếp nhận đời sống giữa họ và tôi, nơi mà những đối thoại âm thầm như thế này chưa chắc đã được họ hiểu hết. Đây là một cái thị xã nhỏ bé, đi ngủ lúc chưa đầy mười giờ tối, giờ bắt đầu các cuộc vui ở thành phố mà tôi đang sống, thành phố lớn nhất đất nước này, đô thị đứng thứ năm mươi trong các đô thị lớn nhất thế giới.

Và tôi đứng trong đêm nhìn ngắm họ, thẳng thừng như nhìn ngắm những bức tranh bày trong bảo tàng, hay những đồ lưu niệm bằng vỏ ốc thường bán dọc bờ biển. Xa xa ngoài khơi hình như có những ngọn đèn trắng, và tôi cố gắng hình dung ra vị trí của tôi lúc này, một chấm nhỏ rất sâu, heo hút trong một góc bản đồ, nơi tên của huyện lỵ hơn cả đường ranh giới.

8 Tôi ngửi thấy mùi hương nhẹ nhẹ lúc cả hai quay lại, 8. trong phút giây ngắn ngủi ấy, một làn gió luôn theo sống lưng. Trước mặt là hai khuôn mặt đàn ông trắng bệch. Những vết sần sùi của móng tay rảnh rang tủa tót trên gò má. Khuôn mặt họ chia thành những mảng tối sáng, thành những hốc đen, những gò sáng loang lổ, bạc nhược. Họ nhìn tôi bằng những đôi mắt đờ đẫn, ngây dại, rồi không ai nói với ai lời nào, cả hai cùng lúc đứng dậy im lìm như những con thú ăn thịt biếng lười trở

mình khi nhận ra một con mối từ đâu tìm đến lúc đang nghỉ ngơi.

Tôi buông sợi dây thừng lớn giăng làm thành cầu và bước đi, thông thả như đang đi dạo. Để tin chắc rằng đó chỉ là một cuộc đi dạo bình thường, tôi hít thật sâu một làn hơi dài như thu lấy toàn bộ khí trời vào ngực, và vì bên ngoài chỉ còn là một không gian rộng không, tôi nghe tiếng bước chân của họ vang trên cầu phao rõ mồn một. Khi đến đầu cầu, nơi lẽ ra có trạm thu phí, tôi nhận ra đã phạm một sai lầm có thể khiến mình cứ phải đi mãi đến cuối cuộc đời: Trước mặt tôi không có gì cả, không nhà không trạm, chỉ có núi, và con đường dài hướng về thành phố. Tôi định quay lại nhưng đã muộn, hai gã đồng tính ấy từ trên cầu đang âm thầm đi xuống. Có lẽ nhà họ ở phía đầu cầu bên này, nếu vậy tôi chỉ cần đi tiếp một đoạn ngắn nữa.

Tôi đi qua những cái am nhỏ lạnh ngắt từ lâu không nhang khói. Rồi tôi đi qua một chiếc xe ủi đất bánh xích đứng nghiêng nghiêng bên vệ đường.

Không ai trông nom chiếc xe. Trong bóng tối nó vô dụng như một đồng sắt vụn.

9 Tôi đi trên con đường bao quanh núi ngổn ngang đá vụn lẫn đất khô. Phía sau vẫn là những bước chân ấy, tiếng bước chân đều đều như nhau. Tôi nghe tiếng dép quẹt trên mặt đường, âm thanh ấy nghe u mê, nhưng

liều lĩnh, bởi chúng vang lên đều đặn không chút ngập ngừng. Nỗi lo âu mạnh nha bám rễ lấy ngực tôi và tôi cố tìm cách thích nghi với nó như đã từng thích nghi với những điều khác trong cuộc đời. Tôi không rõ trong những điều vốn cấu thành đời sống của tôi có sự lo âu không, hay chúng hiện diện thường trực và âm thầm đến nỗi tôi không nhận thấy mà chỉ ở một nơi chốn lạ, trong không khí lạnh hờ hững này, mới rò rỉ qua được cái vỏ tự tin cố hữu xưa nay.

Tôi cố gắng nghĩ đến những chuyện khác, những chuyện nhẹ nhàng vốn thường là gia vị của các cuộc đi dạo thanh bình.

Tôi nhớ đến con chó ở nhà, hung hăng với mọi người nhưng sợ quắp đuôi trước bất cứ thú nhồi bông nào làm bằng lông mượt. Tôi nhớ đến con chuột đã chết khô sau tủ cuối tuần qua mà tất cả anh hùng hảo hán trong nhà không ai dám tình nguyện gấp ra.

Rồi tôi nghĩ đến người lái xe lúc này đang ngủ. Anh ta đã nói rất nhiều về chuyện này chuyện nọ, nhưng rồi cuộc anh ta vẫn ngủ. Anh ta chỉ biết dành sức cho một chuyến đi mới, vẫn không biết có bao nhiêu lần mùi vị khác nhau trong ngày, dù luôn than vãn về điều đó. Anh ta đang ngủ. Thật tầm thường nhưng an toàn biết bao.

10 Tôi không biết đã đi bao lâu rồi. Càng đi xa biển, trời càng tối. Những biển hiệu tên khách sạn lần lượt hiện lên với thứ tự ngược lại. Tôi biết rằng mình đã đi rất xa, đi hướng về phía thành phố. Một thành phố càng lúc càng trở nên xa lạ bởi tôi biết sẽ không bao giờ đến được đó nếu cứ đi mãi như thế này. Mỗi lần tôi muốn nghỉ ngơi thì tiếng bước chân phía sau lại vang lên, thong thả, đều đều, không hề lơ lửng.

Tôi đi chậm họ cũng đi chậm, tôi đi nhanh họ cũng đi nhanh.

Một lần ở khúc quanh, tôi đã cố gắng đi nhanh hơn nữa, nhưng hầu như ngay lập tức tiếng bước chân phía sau vang lên cũng nhanh như thế, như một thông điệp cảnh báo bất cứ ý định chạy trốn nào. Ở nhà, muốn có một mẫu thông tin cách xa hàng chục ngàn cây số, tôi chỉ cần mở máy, nhấp chuột vào mạng, và tất cả nằm trong bàn tay. Nhưng giờ chỉ cách mười bước phía sau là những con người đơn giản và quê mùa nhưng tôi hoàn toàn không hiểu được ý định của họ. Một lỗ hổng tri thức lớn, một cuộc tước khí giới nhẹ nhàng. Và nỗi sợ hãi lạ lùng dâng lên tràn ngập khi tôi nhận ra tất cả mọi hiểu biết trở nên vô dụng trong màn đêm này, trên con đường vắng này; nhận ra những điều vốn đem đến sự tự tin xưa nay thật ra chỉ giúp che giấu sự mỏng manh dễ vỡ trong một con người quen sống trong bình yên. Ý nghĩ tôi mỗi lúc một lộn xộn vì mỗi mét, nhưng đôi bàn chân thì vẫn cứ miệt mài đi trong bóng đêm.

Những dự định của nàng vào thứ bảy tuần này

nguyễn.ngọc.thuần

Hãy tưởng tượng như vậy, vào cuối tuần, một cái dằm bay vào mắt khiến bạn phải đi bác sĩ. Cái dằm lại có nguy cơ làm hư một con mắt. Tất nhiên bạn có thể nhìn bằng con mắt bên cạnh. Nhưng về mặt thẩm mỹ không được dễ ưa lắm. Nếu là đàn ông, vẫn dễ chịu hơn nếu như bạn là đàn bà.

Đó là lý do tại sao vợ tôi buồn vào sáng hôm nay.

– Em sẽ đeo một con mắt giả suốt đời! – Nàng rên rỉ.

Hãy tưởng tượng như vậy, vào cuối tuần, cơ thể bạn bỗng dưng có vật lạ, đó là một con mắt giả. Đầu tiên bạn vẫn theo lệ thường, tức là nhìn bằng hai con mắt, nhưng lúc này bạn chợt nhận ra, không thể nhìn bằng con mắt bên kia. Nói rõ hơn chút nữa, bạn không còn *hai lựa chọn về nhìn*. Bạn chỉ còn mỗi một.

Điều đó cho phép bạn hiểu tại sao, vào sáng thứ bảy vợ tôi buồn. Nàng không tin vào mắt mình, nàng lo sợ một ngày nào đó cái dằm nào khác rơi vào sự lựa chọn còn lại, và nàng không còn sự lựa chọn nào nữa.

Vào cuối tuần, thành phố bụi bặm bữa vậy, bạn ghé vào xưởng điêu khắc nhờ tạc bức tượng bán thân bằng đá hoa cương để đặt trong vườn nhà. Mọi vẻ đẹp cần phải lưu giữ, đó là điều nên làm khi có điều kiện. Trên thế giới, ở những nước tân tiến cởi mở, người ta còn đi chụp hình khóa thân để lưu giữ tuổi thanh xuân nữa kia. Tưởng tượng tiếp nhé, bạn đến studio gặp một người đàn ông lạ là thợ chụp hình, ông ta yêu cầu bạn khóa thân, rồi đến gần bạn, bảo bạn ngồi như vậy, nằm như kia, ngắm chán chê mọi góc độ với ống kính có khả năng phóng to thu nhỏ cực nét, và cuối cùng bạn có một tấm ảnh thanh xuân đúng góc độ nhất. Nghĩ như thế để bạn hiểu rằng, chạm một gương mặt bằng đá hoa cương quả là quá khiêm tốn và nói chung là lịch duyệt Á Đông vừa phải lắm.

Thế cho nên bạn mới hiểu vì sao vợ tôi lại đến đây, xưởng điêu khắc của Vỹ. Vỹ là nghệ sĩ nổi tiếng vì có thể chụp được thần thái người ta nhanh đến chóng mặt. Vợ tôi ngồi bên đây, Vỹ ngồi bên kia, đối diện nhau là cục đá hoa cương. Một tuần ba lần, mỗi lần hai tiếng, tôi chờ nàng đến. Vỹ cầm một cái đục to, đục bùm bùm. Đến ngày thứ bảy thì bất ngờ một cái dằm từ gương mặt hoa

cương của vợ tôi bay thẳng vào cái mặt thật của nàng, và nó nằm im trong đáy mắt.

Thật là một ngày thứ bảy tồi tệ. Tượng bán thân vẫn chưa làm xong. Nàng ôm mắt, máu nhỏ ra kẽ tay. Sắc đẹp của nàng đã kết thúc hồn vía nó như vậy. Nàng oán hận, giá như hôm trước nàng đừng nảy ra ý định lưu giữ vẻ thanh xuân của mình.

Vào ngày cuối tuần, bạn lên mạng *chat*. Đời sống bây giờ các phương tiện thông tin đưa chúng ta gần lại. Nhưng cũng vì thế mà chúng ta càng cô đơn và cách xa nhau. Chúng ta vào mạng, chúng ta thao tác một vài con chữ, chúng ta gửi nó đi như gửi một lời nói. Chúng ta biết gì về thế giới bên kia nào? Những con người mặt buồn, mặt vui hay mặt rầu? Mũi cao hay mũi tẹt? Chúng ta không biết gì cả. Ví dụ vào ngày thứ bảy bạn gõ dòng chữ: *Tôi biết làm gì cho vui vui vào ngày hôm nay đây, làm ơn, làm ơn, làm ơn... giúp tôi*. Bạn gửi đi cùng một lúc cho 100 người, sau đó bạn chờ đợi và đọc từng chỉ dẫn của từng con người vô hình ấy, và sẽ lọc lại xem cái nào thú vị nhất, cái nào có thể làm cho bạn vui nhất. Cuối cùng thì bạn cũng chọn ra được điều bạn muốn: *Hãy đến chỗ ông Vỹ, mượn ổng đọc một cái chân dung. Bạn có thể tiêu khiển trong vòng ba tuần lễ. Nếu chán thì ít nhất bạn cũng có thể nhìn thấy một ông nghệ sĩ, khi đang làm việc thì ổng trông khó coi như thế nào*.

Đó là lý do tại sao vào ngày thứ bảy, vợ tôi từ trên Sài

Gòn, bỏ hết mọi đám đông, bỏ thói chùm nhum, bỏ tất, lặn lội xuống tận Thủ Đức, chui vào một cái xưởng bụi mù, nóng bùng, gập tay Vỹ ngòm ngoàm râu tóc và nhận lấy một cái dằm bằng đá hoa cương.

– Ông bác sĩ điên rồi – Nàng hét lên – Ông bảo, tuy cái dằm nằm bên đây nhưng có thể ảnh hưởng đến con mắt bên kia, vậy là sao chứ?

Vợ tôi òa khóc. Nàng cần phải được chụp hình để người ta xem xét kỹ lưỡng hơn.

Sẽ có một cái máy ảnh nào đó chụp bạn, nhưng không phải chụp lấy chân dung mà là chụp xuyên qua vỏ não, người ta tìm kiếm cái dằm, và mối liên hệ của nó với sợi dây thần kinh nào đó ở con mắt bên kia. Cuối buổi người ta thu được tấm ảnh về mức độ nguy hiểm. Mãi đến chiều, bạn tiếp tục rên rỉ vì người ta chưa chịu thông báo sự thật cho bạn biết. Có những sự thật chỉ có bác sĩ biết với nhau, họ lừa dối bạn vì không tin bạn có đủ điểm tĩn nhận thức sự tồi tệ.

– Thật khốn khổ thân em. Nếu hôm đó em đọc và làm theo lá thư thứ 74 thì đã không có chuyện cái dằm. Em lại ngu ngốc làm theo lá thư 75.

Lá thư thứ 74 nói rằng: *Bạn nên đi siêu thị X, lên tầng năm, ở đó có một thứ tuyệt đẹp, và tôi hy vọng bạn sẽ tìm thấy niềm vui ở đó.*

Nó là cái gì vậy? Khi bạn tự hỏi câu này thì bạn mới

hiếu tại sao tôi phải tới siêu thị X vào ngày thứ bảy, ngày vợ tôi nằm nhà thương với tám ảnh vô hình và những ông bác sĩ toa rập nhau giấu giếm không nói lên sự thật. Siêu thị đông kinh khủng và bạn phải lướt qua những người phụ nữ đang đi *tìm sự bí ẩn cuối tuần*. Họ mang những cái giỏ to đùng, họ không thể nào tưởng tượng được rằng trên thế giới này, vào lúc này, có hàng tỷ tỷ con người cùng bước vào siêu thị, cùng mang tâm trạng: *Không biết nên mua gì, có cái gì lạ lùng không vậy ta?* Và biết đâu họ cũng vừa nhận được cái email khuyên lên tầng năm siêu thị. Trên đó có gì vậy? Chẳng có gì hết, một gian hàng mắt kính lòe loẹt. Tệ thật. Bạn đã đi một quãng đường bảy cây số vào ngày vợ nằm viện chỉ để mục kích một cảnh ngoạn mục – một gian hàng mắt kính lòe loẹt ư?

Khi bạn vừa dợm bước định quay đi thì một giọng nói nhỏ nhẹ thơm tho vang lên bên tai:

– Em biết anh. Hề hề. Anh quên rồi chứ gì!

Đó là giọng nói mềm ngọt của cô bán hàng.

– Anh đến đây mua kính à? Có một cái kính rất hợp với anh, anh hãy xem đây!

– Không, tôi không mua!

Nhưng cô gái đã cúi xuống quây. Khi cô ngẩng lên thì cái kính đã áp vào mặt bạn rồi.

– Anh nhìn đi, thật hoàn hảo. – Cô ta gí cái gương vào mặt bạn.

– Sao tôi không nhớ cô? – Bạn thắc mắc.

– Anh thì nhớ ai – Cô gái ngúng nguẩy – Anh thấy cái kính này thế nào?

– Cũng đẹp đấy!

– Mở hàng cho em đi, cả ngày hôm nay em chẳng bán được cái nào! Đáng lý em không gọi anh đâu, nhưng rồi bỗng dưng em chợt nhớ đã nợ anh một món nợ, đành phải trả thôi.

– Là sao chứ?

– Em gói hàng nhé? Cách đây ba năm, anh nhớ kỹ lại đi, ở bên quận bảy... Đây, mắt kính của anh. Gói đẹp không?

– Cũng được. Nhưng tôi không cách nào nhớ cô.

– Đành vậy – Cô gái giận dỗi – Nếu thế thì em sẽ không trả nợ cho anh nữa. Xem như xù.

Ừ, xù thì xù. Nhưng có thật là bạn đã quen một cô gái tuyệt đẹp như vậy mà vài năm sau lại quên bẵng? Bạn không có cách gì để nhớ chẳng? Vào ngày thứ bảy, lúc vợ đang nằm trong bệnh viện với cái dầm đá hoa cương thì bạn đi tới siêu thị quý quái, trèo lên tầng năm, lách qua hàng đông phụ nữ, đem về cho nàng cái mắt kính nhiều màu, dù biết rằng nàng chẳng thể nào dùng được vào lúc này.

Vợ bạn gào lên: *Nếu biết vậy thì em đã làm theo lời chỉ dẫn số bốn hay hơn nhiều.*

Bạn có còn muốn nghe theo lời khuyên số bốn không? Có lẽ là không rồi.

Bị gán một con mắt giả, khi soi gương, bạn sẽ nhận thức được rằng, con người đầy giới hạn, cho dù người ta có cố gắng mô phỏng lại sự thật thì sự mô phỏng nào cũng không thể bằng đôi mắt chính bạn. Bạn không còn muốn nhìn mình nữa. Bạn quay trở lại nhà tên điêu khắc Vỹ, bạn chửi hăm một trận. Bạn dẫn theo chồng bạn, *quánh nó cho em. Vì nó đã đem đến chuyện này.* Nếu bạn là chồng, bạn chỉ có một trong hai điều lựa chọn, đánh hay không đánh thẳng điêu khắc kia. Nếu bạn không đánh, xem như bạn phải sống những ngày tháng còn lại còn đau đớn hơn nhiều, vì bạn phải trả lời cho được câu hỏi: *Thế anh không dám hy sinh cho tôi à? Anh không yêu tôi à?*

Đó là lý do tại sao vào ngày thứ bảy, bị một cái búa đục đá bay vào đầu, và thân thể bạn đau đớn ê chề. Bạn chạy trốn khỏi xưởng điêu khắc Vỹ. Khiếp cái thùng thạch cao, khi rơi vào bạn không thể thở ra được nữa. Người bạn cứng đờ như được đổ khuôn. Nghệ sĩ cũng nhiều loại lắm, đừng tưởng chỉ toàn là ốm yếu quặt quẹo vì mãi suy nghĩ, có loại to béo múp múp và sức khỏe không thua gì một ông thợ rèn. Và điều đó cho bạn hiểu rằng, chẳng nên gây sự với một nhà điêu khắc, nhất là khi ông ta chuyên trị đá hoa cương.

Hôm nay là ngày thứ sáu, bạn không biết làm gì, bạn có muốn lên mạng và gửi thông điệp buồn bã cho 100

người: Tôi biết làm gì cho vui vui vào ngày hôm nay đây, làm ơn, làm ơn, làm ơn... giúp tôi? Tôi khuyên bạn nên thôi. Bạn có tin rằng vào ngày thứ bảy hôm sau, bạn sẽ đi đánh lộn với thằng điêu khắc đá hoa cương, bạn sẽ lặn lội bảy cây số chen chúc với phụ nữ, trèo lên tầng năm siêu thị K chỉ để mua kính mát và khi ra về tự hỏi ray rứt chính ta đã lãng quên một cô gái xinh đẹp trong quá khứ à? Hay là bạn chợt nhận ra cuộc sống của mình đang trôi đi không bờ bến, có bao nhiêu cái dằm sẽ văng vào mắt, khiến bạn ghét ngày thứ bảy? Nhưng điều đó có chắc gì, những cái dằm rơi xuống vào thứ tư, thứ năm, ngày chủ nhật thì sao? Bạn không thể ghét cả tuần.

Nhưng dù sao đi nữa thì bạn cũng phải nhớ điều quan trọng nhất mà lúc đánh lộn với tên Vỹ có thể bạn quên khuấy: Xuống Thủ Đức lấy cái tượng về. Nó đã thuộc về bạn. Vợ bạn đã trả tiền rồi. Hơi mắc đấy. Khi đi nhớ dẫn theo hai thằng bạn to con. Cuộc sống của bạn là thế...

Những ngày ở Việt Nam

phan.việt

Rồi thì nắng cũng hừng lên sau đợt rét dài. Mẹ tôi đã dậy từ sáu giờ sáng mở các cửa nhà cho không khí mới ulla vào rồi nấu ăn sáng và chuẩn bị cặp xách cho đứa cháu trai bốn tuổi đến trường. Bảy giờ sáng, cháu tôi dậy, hét lên từ trong chăn:

– Baaaaaaaaaaaa! Bà đâu rồiiiiiiiii? Baaaaaaaaaaaa...

Không có tiếng trả lời. Mẹ tôi có lẽ đang ở đầu ngõ mua thêm mớ hành, hoặc đang đỡ tay ngoài hiên trước. Anh trai và chị dâu tôi đi làm từ trước bảy giờ còn em trai tôi đang ngủ nướng sau khi thức đến hai giờ sáng để chat trên mạng.

– Baaaaaaaaaaaa! Bà đâu rồiiiiiiiii? Baaaaaaaaaaaa...

Tiếng “bà” cuối cùng đã có hơi hướng nước mắt. Rồi có tiếng chân đập xuống giường và tiếng hăm hích. Tôi

tung chần ngời dậy. Nhưng đã có tiếng kẹt cửa ở tầng dưới và tiếng bố tôi:

– Đây đây, ông đây...

Tiếng đập chân to hơn trong khi những tiếng hăm hích biến thành tiếng khóc.

– Bà cơ... Bà đâu rồi? Bà ơi... huhu...

– Bố mày! Bà đang ở dưới nhà. Ra đây ông xem nào. Đi tè nhá. Dậy đi tè rồi còn đi học.

– Bà cơ... Bà ơiiiiiiiiiiiiii...

Lần này tiếng “bà ơ” biến thành một tiếng gào. Và sau đó là náo loạn. Mẹ tôi chạy tất tả lên cầu thang; bố tôi vừa dỗ cháu vừa cười; em trai tôi gào lên từ cạnh phòng tôi: “Thằng Tu Ti im ngay không chú xuống cho mày một trận bây giờ”.

– Bà đâu rồi... huhu – Tiếng gào to hơn.

Mẹ tôi vừa vào phòng.

– Đây đây, bà đây! Ui giờ chết chết... bà vừa sang nhà ông Hùng xem thằng Bim không chịu dậy đi học nên ông Hùng phải gọi mấy chú công an vào khóa tay nó lôi đi. Gớm, ầm ĩ cả xóm kia kìa con kìa...

Tiếng khóc lập tức im bật.

– Dậy đi tè nào. Con giỏi chứ lì... ai lại giống thằng Bim nhà ông Hùng. Con tự đi tè rồi xuống ăn sáng. Xong rồi ông chở hai bà cháu mình đi mẫu giáo... à, mẫu giáo gì nhỉ? Mẫu giáo Chim Non à?

– Mẫu giáo Hoa Sen chứ – Giọng cháu tôi ráo hoảnh.

– Ủ đúng rồi, mẫu giáo Hoa Sen, bà quên mất... Ông lấy cho cháu cái áo mới đi. Đêm qua lại đổ mồ hôi ướt hết áo rồi. Chết thôi, bố mẹ thì cứ ngủ tì tì, con ướt hết cả áo cũng không thay. Có ngày nó cảm ngược cho...

– Thế thằng Bim làm sao rồi bà? Công an bắt đi xong rồi làm sao?

– À, ui giời... hai chú công an to cầm khóa tay đi vào. Một chú bảo “Đâu rồi, nghe nói ở đây có thằng bé nào không chịu dậy đi học hả?”. Thế là ông Hùng phải quỳ xuống ôm lấy một chân chú công an “Thôi, các anh tha cho cháu lần này, cháu nó biết lỗi rồi, bây giờ cháu sẽ đi học”. Con giơ tay lên để bà cởi áo nào...

– Xong rồi sao? Ông Hùng ôm chân xong rồi sao bà?

– Ủ, giơ tay lên con, giơ tay lên đã, cả hai tay... Xong rồi cả bà Hùng cũng xúm vào ôm lấy chân chú công an. Thế là các chú công an mới bảo “Đâu rồi, thế thằng Bim đâu rồi, sao không ra đây xem mặt mũi đã rửa sạch chưa để còn đi học”. Nào, con đi dép vào rồi bà rửa mặt cho...

– Xong rồi sao nữa bà? Bà kể tiếp đi... Xong rồi chú công an bảo thế nào?

– Xong rồi chú công an bảo...

...

Tôi đã dậy từ hai giờ sáng, rồi nằm đến bốn rưỡi

sáng thì mở máy tính đọc *Beyond Good And Evil* của Nietzsche. Ở Boston lúc này đang là bốn rưỡi chiều – tôi sẽ đang thu dọn sách vở chuẩn bị về nhà. Ngay lúc này, dù biết bên ngoài bình minh đang lên, trong tôi vẫn là cảm giác một ngày sắp hết, tôi sẽ bắt xe buýt về nhà. Những giờ khắc cuối ngày vào mùa đông ở Boston luôn mang lại cảm giác lặng lẽ chờ đợi: Ngày qua đi trong lúc bóng tối lần dần những bậc thềm tôi ngồi chờ xe buýt bên ngoài tòa nhà khoa Triết và qua đi nhanh hơn trên những khuôn mặt sinh viên còn trẻ nhưng không ngăn được sự trầm cảm của mùa đông ở vùng đông bắc nước Mỹ.

Tôi về Hà Nội đã hai tuần mà vẫn không quen được với việc lệch múi giờ. Không quen với nhiều thứ. Trong bữa tối hôm qua, anh trai tôi nói:

– Mà cứ mơ mộng hão huyền thế rồi thì khổ thôi em ạ. Học gì mà học lắm thế? Về nhà mà kiếm việc, kiếm tiền đi.

– Về làm gì vội – Em tôi nói – Chị cứ ở đấy thêm hai năm nữa đi, sang năm viết thư mời em sang Mỹ chơi phát. Em tự lo vé.

– Về đi con ạ – Mẹ tôi nói – Về đi rồi còn lấy chồng đẻ con. Bên đấy một mình đau ốm làm gì có ai hả con? Thôi, có ra đến nước ngoài thế là biết đủ rồi, về đi con ạ, có bằng tiến sĩ cũng được mà không cũng được, mẹ cũng chẳng cần nữa.

Tôi nói... à, nhưng những lời tôi nói đều bị anh trai tôi cắt ngang:

– Mà vẫn thế nhỉ, ích kỷ, chả biết nghe ai bao giờ. Đã học tài chính thì không học cho xong đi, đừng đừng đổi sang học triết. Mà học triết rồi về nhà làm cái gì? Con gái học triết làm gì? Sao mà không sống bình thường như những đứa con gái khác cho bố mẹ nhờ?

– Anh nghĩ thế nào là sống bình thường? – Tôi nói.

– Tao không lý luận những câu hỏi dở hơi như thế. Mà giờ giống hệt bọn trí thức chỉ biết lý thuyết suông. Xã hội này chả ai trọng cái bọn đấy đâu. Xem chị dâu mà đấy. Học thạc sĩ Hán Nôm bao năm trời, rồi phải bỏ; giờ đi dạy tiếng Anh.

Chị dâu tôi không nói gì, quay sang mẹ tôi:

– Bà để Tu Ti tự xúc cho quen, không đi nhà trẻ lại không biết tự xúc, hôm nào về cũng đói.

– Để nó tự xúc thì nó có ăn được miếng nào đâu. Con cứ ăn đi; mẹ cho nó ăn xong rồi mẹ ăn.

Bên dưới nhà, những tiếng ồn ào lắng dần. Cháu tôi vừa ăn sáng xong... vừa súc miệng... súc hai lần... vừa đi giày... vừa quàng khăn che mặt... vừa đội mũ bảo hiểm... Bố tôi mở cửa sắt lớn... dắt xe máy ra... mẹ tôi bế cháu... kéo cửa sắt lại... khóa. Dưới nhà không còn tiếng động nữa.

Tối hôm qua, tôi đã im lặng cho đến hết bữa ăn. Im

lặng nghe tất cả mọi người – trừ bố – nói rằng họ lo lắng cho tôi. Bố không nói gì vì tai bố không còn nghe rõ từ lâu nay; trong nhà, bố chỉ còn nghe được tiếng của Tu Ti. Tối hôm qua, bố ngồi ăn cơm bình thường trong lúc anh tôi, em trai tôi, mẹ tôi, chị dâu tôi lần lượt thay nhau khuyên nhủ tôi. Cho đến lúc Tu Ti hét lên:

– Không nói nữaaaaaaa... điếc tai quáaaaaa...

Tôi bỏ đĩa, đứng lên khỏi bàn ăn. Anh tôi cũng bỏ đĩa xuống bàn.

– Mà khinh mọi người vừa thôi.

Tôi quay phắt lại nhìn anh tôi. Tôi muốn nói “Anh im đi”; nhưng tôi nhìn anh xong thì không biết phải nói gì. Thực sự không biết phải nói gì. Tôi bước chậm lên từng bậc cầu thang; anh tôi và em tôi vẫn đang tiếp tục nói với theo nhưng những âm thanh của họ ở xa tít tắp; tôi không hề giận, không buồn, không trách ai. Tôi chỉ lên từng bậc cầu thang. Một bậc... hai bậc...

Nhưng hai giờ sáng, tôi tỉnh dậy. Mắt tôi có nước. Tôi không hề mơ, tôi cũng không hề khóc lúc đi ngủ – chắc chắn là thế; nhưng khi tôi tỉnh dậy, mắt tôi có nước. Sau đó, tôi nằm chập chờn từ hai giờ đến bốn giờ sáng. Trong đầu tôi chỉ có một hình ảnh duy nhất: cái bàn gỗ sồi lớn nằm gần cửa kính trong thư viện trường ở Boston. Cái bàn ở góc trong cùng, ngay bên dưới bức tượng bằng đồng tạc những hình người trần trụi vươn tay lên cao.

Tôi nằm từ hai giờ đến bốn giờ sáng, vừa hình dung từng vân gỗ trên cái bàn đó vừa nghe con mèo hàng xóm động đực thảm thiết trên mái nhà. Từ xa vọng lại tiếng kèn đám ma một người già nào đó vừa chết vì đợt rét kéo dài nhất trong mấy chục năm qua. Hà Nội những ngày này quá nhiều người chết.

Bên phòng em trai tôi vừa có tiếng kẹt cửa... cửa nhà tắm vừa mở ra và đóng lại... rồi cửa nhà tắm lại vừa mở ra... Em tôi đang thò đầu vào phòng tôi. Nó mặc áo da đen có những dây xích to màu vàng, tóc nhuộm những vệt tím nhỏ, để dài quá tai, quần bò bó sát đôi chân khẳng khiu.

– Hôm nay chị có đi đâu không, em để xe ở nhà cho.

Tôi có đi đâu không? Tôi đã hẹn đi gặp một số bạn bè. Nhưng không, hôm nay tôi sẽ không đi gặp ai cả. Nếu hôm nay mà tôi gặp một ai đó, rất có thể tôi sẽ phát điên lên. Tôi sẽ nói những lời độc ác và bạc bẽo. Tôi sẽ nói những lời không ai hiểu và rồi tôi sẽ ân hận.

– Không, chị không đi đâu cả.

– Chị còn cái gì hay không, em cho bạn gái em. Sắp sinh nhật nó.

– Thích cái gì thì cứ lấy.

Em tôi mở vali của tôi, lục sục một lúc rồi ra khỏi phòng.

...

Bây giờ, tôi đang cố ngủ. Tôi đang cố ngủ bằng cách tập trung vào tiếng kèn đám ma và tiếng loa truyền thanh phường từ đầu ngõ vọng vào. Hai dải âm thanh đang dần dài thành những vệt cảm giác đan xoắn vào nhau như những bậc thang xoáy tròn ốc. Tôi đang lên cao dần cao dần...

Vừa có một tiếng nổ lớn dưới nhà. Đúng là một tiếng nổ. “Bùm”. Tiếng nổ chập điện.

– Mẹ ơi?

Không có tiếng trả lời. Tôi chồm dậy, lao ra cầu thang. Tôi gọi với từ tầng ba xuống:

– Mẹ ơiiiiiiiiiii...

Vẫn không có tiếng trả lời. Lồng ngực tôi co rút; choáng váng tím lất toàn thân tôi. Tôi nhảy ba bậc cầu thang một xuống dưới nhà. Phòng khách tối om. Tôi lao vào bếp.

– Mẹ ơi. Mẹ đâu rồi?

Mẹ tôi đang đứng cạnh bếp điện, một tay mở vung nồi, một tay đưa thìa lên miệng nếm gì đó. Từ trong nồi, hơi nước bốc lên nghi ngút giữa những tiếng lục đục lớn.

– Ôi giờ ơi... – Tôi túm tay vào ngực áo, dựa vào tường nhà. Lồng ngực tôi vẫn đang co thắt, đau nhói.

Mẹ tôi quay ra nhưng không nhìn rõ tôi trong bóng tối:

– Hương hả? Mẹ đang định lên gọi con xuống ăn sáng.

– Ôi giờiiii...

– Mẹ rán bánh chưng rồi. Con muốn ăn gì nữa để mẹ đi mua? Chán quá, đang ninh nồi măng thì mất điện.

Tôi lão đảo ra bàn ăn, rót đầy một cốc nước lớn, uống sạch. Bố tôi từ trên nhà đi xuống, tay cầm một cái chậu nhựa. Chắc bố vừa mang quần áo trong máy giặt lên phơi trên sân thượng.

– Sao lại tối om thế này? Mất điện rồi à?

Mẹ tôi đi lại gần, ghé vào tai bố tôi nói lớn:

– Cháy cầu chì rồi, anh xem lại xem thế nào.

– Hà?

– Cháy cầu chì rồi... anh xem lại xem. Vừa nổ bụp một cái.

– Hà, cứ để đấy, khi nào đói thì ăn.

Mẹ tôi đi lại bàn ăn, lấy tập giấy trắng vắn để sẵn ở đó. Mẹ tôi viết lên giấy rồi mang lại cho bố. Bố tôi cầm, mang ra ngoài hiên đọc, rồi quay vào:

– Cháy cầu chì á? Cháy ở đâu? Làm sao cháy?

Mẹ tôi chỉ vào cái hộp điện ở gần bếp; rồi lại chỉ vào cái bếp điện bằng lò xo đang nằm trên nền nhà cạnh một viên than tổ ong chưa đốt.

– Biết ngay mà – Bố ngao ngán – Đã bảo bao nhiêu lần là không dùng cái đồ này mà vẫn cứ dùng. Chắc là lại để hai dây xoắn vào nhau... quá tải thì nổ cầu chì chứ gì.

Bố tôi đi lại tú dụng cụ gần bếp, lấy đèn pin và hộp dụng cụ. Tôi đi lại gần, cầm lấy cái đèn pin từ tay bố. Tôi soi. Bố mở hộp điện nhìn vào trong:

– Cầu chì ở đây có nhảy đâu. Vẫn nguyên. Cầu chì này nhà mình xoắn đến mười dây đồng, dòng lớn quá nó không đứt được ở đây thì nó nhảy cái áp-tô-mát ngoài cột điện rồi.

Giọng bố căng căng. Bố sập hộp điện lại.

– Đã bảo bao nhiêu lần là không dùng cái bếp điện đấy mà vẫn cứ dùng. Con Hương mang cái bếp ra đây.

Tôi mang cái bếp điện lại.

– Bà đâu rồi, đây... bà ra đây, phải nói lại thật kỹ cho bà, không lần sau bà cứ tưởng đùa rồi giật điện lăn ra đấy...

Mẹ tôi nhìn tôi rồi túm túm đi lại gần bố. Bố tôi lật ngửa cái bếp điện lên và chỉ vào hai sợi dây nhỏ phía dưới:

– Chắc là lại quấn quấn quấn quấn thế nào hai sợi này mới chập mẹ nó vào nhau chứ gì? Chập hai sợi này, coi như điện trở bằng không, dòng lên vô cùng nhưng cái dây may-so này nó không đứt được thì nó phải đứt ở cái cầu chì kia kìa. Nhưng cầu chì nhà mình quấn đến 10 dây, chắc quá nên nó phải nhảy cái áp-tô mát bên ngoài cột điện. Tôi nói cho bà biết, có ngày rồi nó cháy rụi đường dây đi ngấm trong tường này này rồi cháy cả nhà. Cháy nhà vì chập điện toàn là như thế đấy, bà nghe rõ chưa?

– Rồi rồi – Mẹ tôi cười cười – biết rồi.

Bố ném cái bếp điện vào sọt rác.

– Vứt đi. Nhảy áp-tô-mát thì chịu rồi, ai mà trèo cột được. Đi mà gọi bọn thợ điện vào sửa.

Bố cầm hộp dụng cụ quăng bừa vào trong tủ đựng đồ rồi ra ngoài hiên trước. Tôi nghe tiếng cái chậu nhựa bị lẳng xuống nền xi măng trượt lạo xạo. Mẹ tôi vẫn cười cười:

– Đấy, bố bây giờ khó tính lắm. Từ hồi hỏng tai, hơi có việc gì là cáu lên ngay. Không dễ tính như hồi xưa đâu.

– Nhưng mà bố nói đúng đấy chứ – tôi nói – Mẹ cứ tiếc tiền, dùng mấy cái thứ bếp điện kiểu này rồi có ngày chết.

– Ủ ừ... mẹ biết rồi... mẹ cẩn thận chứ có phải không biết đâu. Mẹ dùng bao nhiêu lâu, còn lạ gì?

Còn lạ gì? Biết rồi, còn lạ gì? Tại sao ai cũng nói câu này với tôi? Tại sao ai cũng dùng đỉnh, ai cũng bảo họ biết mọi thứ, họ đang sống bình thường hơn tôi. Vậy mà cứ động vào đâu cũng thấy rơi, thấy vỡ, thấy nổ, thấy sập, thấy chen lấn xô đẩy, thấy thấp thỏm cuống cuống. Và chết. Ahhhhhhhhhhhhhhhhh... Tôi sắp phát điên lên rồi. Tôi đang phát điên...

– Mẹ lúc nào cũng thế... mẹ tiết kiệm thế này đáng bao nhiêu, rồi nhớ có việc gì... Khiếp quá cơ, ở nhà động vào cái gì cũng ghê hết cả người. Thế này mà cứ bảo con về. Về sống thế này chả mấy rồi vỡ tim mà chết.

– Được rồi, được rồi, mẹ vút hết đi cho con yên tâm, được chưa? Thôi, để mẹ đi gọi thợ điện.

Vòi nước ở ngoài hiên tiếp tục chảy xối xả. Mẹ tôi liếc ra ngoài hiên rồi đi ra phòng ngoài, lục tủ lấy hóa đơn điện hàng tháng. Tôi gấp bánh chưng từ trong chảo ra bát rồi ngồi xuống bàn ăn. Tôi đang ăn bánh chưng.

– Alô, sở Điện lực Ba Đình phải không? Anh ơi, nhà tôi bị mất điện, anh làm ơn cho ai đến xem hộ tôi được không... Anh làm ơn giúp giùm cho...

Giọng của mẹ! Giọng của mẹ! Những hạt đỗ trong miệng tôi dính bết vào răng và cuống họng. Chúng đang dính bết vào răng và mẹ đang nói trên điện thoại:

– Có, nhà tôi xem rồi, cầu chì trong nhà không sao... chắc là cháy ngoài cột điện rồi. Anh... anh làm ơn cho ai vào xem hộ tôi cái... xin anh giúp tôi... tôi phải nấu cơm cho các cháu ăn trưa... anh làm ơn...

Tôi vừa đứng lên.

– Mẹ ơi...

Mẹ quay ra nhìn tôi.

– Bánh nguội rồi hả con? Để mẹ mang sang cô Thanh hâm lại cho.

Tôi không biết phải nói gì. Thực sự không biết tôi có thể nói gì với mẹ. Mẹ lại đang nói trên điện thoại:

– Không... anh nhà tôi già rồi, không trèo lên cột điện được, các cháu nhà tôi đều còn bé. Anh nhá, anh giúp

giùm tôi đi... Vâng... vâng, cảm ơn anh... Anh cho người vào ngay được không? Vào ngay anh nhé... Vâng, tôi biết là không phải lỗi tại sở điện... Anh nhé, anh vào giúp tôi ngay nhé...

Tôi đang mở cửa chính và cửa sổ cho phòng khách sáng lên. Tay tôi đang kéo chốt... kéo... kéo nữa... kéo mạnh... rồi đẩy tung ra... Ánh sáng ủa vào từng lớp, từng lớp... tràn qua người tôi. Bố vừa từ ngoài hiên đi vào, nhìn mẹ đang bỏ điện thoại xuống:

– Gọi bọn thợ điện hả? Gớm, còn khướt chúng nó mới đến. Mới Tết ra...

– Đến ngay, đến ngay mà! – Mẹ cười, khoát tay – Họ bảo cho người đến ngay.

Bố không nói gì, đi thẳng lên gác. Mẹ bảo tôi:

– Con ở nhà trông xem họ có gọi điện thoại không. Mẹ ra đầu phố nhờ chú xe ôm trèo lên cột điện. Phải có điện để còn ninh nồi măng. Hết hôm nay nữa là hết bánh chưng.

Hết Tết rồi. Hết thật rồi. Lại một năm nữa. Tôi đi đã sáu năm. Sáu năm là bao nhiêu thời gian? Tôi chỉ nhớ cái mốc bắt đầu của nó. Sáu năm trước, tôi rời Hà Nội. Khi tôi đi, mọi thứ ở đây đều rõ ràng và chắc chắn. Anh trai tôi mới cưới vợ, lúc nào cũng cười. Em trai tôi mới vào đại học, vẫn còn là một thằng nhóc mười bảy tuổi đáng yêu vừa rời chuyên toán cùng một lũ bạn lúc nào cũng

xộc xệch quần áo vì đá bóng. Bệnh xoang của bố tôi còn chưa ảnh hưởng đến tai nghe, mẹ tôi còn đi làm, ngày nào cũng trang điểm rất kỹ. Tu Ti khi đó chưa có mặt trên đời. Lúc tiễn tôi ra sân bay, ai cũng mừng cho tôi, ai cũng tự hào vì tôi. Còn tối hôm qua, ai cũng nói rằng họ lo lắng vì tôi.

...

Mẹ vừa bước vào nhà với một người thanh niên trạc tuổi tôi. Anh ta đen đúa, nhỏ bé, quần áo lấm lem cát. Có lẽ là một người thợ xe cát cho căn nhà đang xây bên cạnh.

– Cháu cứ xem lại cầu chì cho cô. Chú bảo là không cháy nhưng cháu cứ xem lại cho chắc chắn. Cô nghe rõ nổ ở đây mà.

Người thanh niên mở hộp điện trong bếp, nhìn vào. Bố từ trên nhà đi xuống, tay cầm cái bay xây:

– Nhìn cái gì đấy? – Bố nói – Đã bảo không cháy là không cháy mà. Nó nhảy cái áp-tô-mát ngoài cột điện kia kia. Nhìn nhìn cái gì? Đi ra đi.

Người thanh niên nhìn mẹ tôi. Mẹ tôi khẽ gật đầu. Anh ta đi ra; mẹ cũng đi theo anh ta ra ngoài.

Bố lại gắn hộp điện, sập lại rồi ra hiên trước. Tôi lại đang nghe tiếng nước xối xả và một âm thanh khác nữa... Phập... phập... Tiếng cái bay xây xối phầm phập vào gốc cây đậu ván.

Bố có một mơ ước. Mơ ước này tôi nghe thường xuyên trong những bữa cơm tối lúc tôi còn nhỏ, khi bố còn làm ở công ty Điện lực Hà Nội. Mà không, tôi đã nghe nó từ trước đó, suốt những năm tôi còn nằm cũi và bố mới ở chiến trường miền Nam về. Sau gần một năm nằm dưỡng thương ở chiến trường Nam Lào toàn rừng khộp và nắng, bố hành quân ghép với các đơn vị khác vào đến Đà Lạt; lần đầu tiên bố nhìn thấy những đồi thông xanh và những thung lũng đầy hoa. Bố bảo khi nào để dành được nhiều tiền, bố sẽ vào Đà Lạt mua một miếng đất, xây một cái nhà nhỏ và làm trang trại trồng rau xanh. Khí hậu Đà Lạt tốt, bệnh xoang và khớp bắt nguồn từ những năm nằm rừng của bố có thể không cần chữa cũng sẽ tự khỏi.

Hơn hai mươi năm qua, lúc nào bố cũng chỉ có một mơ ước như thế. Bây giờ, cái ước mơ ấy dồn cả vào gốc đậu ván bố trồng ở hiên sau. Cây đậu ván leo từ tầng một lên sân thượng; hoa đậu ván nở suốt mùa đông, tím ngắt cả ba tầng nhà. Hôm tôi mới về, bố cầm rổ cho tôi và Tu Ti nhặt những quả đậu ván già trên sân thượng để luộc. Bố lại nói bố muốn có một trang trại trong miền Nam – không cần Đà Lạt vì đất Đà Lạt bây giờ đắt quá, chỉ cần chỗ nào đó ở đồng bằng sông Cửu Long, rẻ thôi, miễn là ẩm áp. Chỉ cần vào đó trồng trọt thì tự khắc bệnh xoang, rồi bệnh khớp, rồi bệnh tiền đình sẽ khỏi hẳn. Có thể bố sẽ lại nghe được.

– Bố ạ, con tốt nghiệp đi làm bên đó, con sẽ để dành tiền cho bố mua đất trong Nam.

– Cô Hương cho con vào với ông nữa nhá. Con thích ở với ông cơ.

– Ủ, cô cho con vào ở với ông. Con giúp ông nhặt đậu ván nhé.

– Giờ chỉ có trồng trọt thì sẽ khỏe ra thôi con ạ. Chứ cứ sống thế này, đi ra đi vào toàn là tường nhà, không khí thì ô nhiễm, thức ăn thì hóa chất, làm gì chả bệnh. Tập thể dục cũng chả ăn thua. Bố cũng cố rồi đấy chứ, nhưng mà không ăn thua.

– Cô Hương ơi, ông bảo là cây đậu ván này là em. Nó mới một tuổi thôi, con bốn tuổi rồi.

– Thế thì con phải tốt với em nhé.

– Cái cây đậu ván này này... bố trồng từ mùa xuân năm ngoái. Gớm, lúc đầu bé bằng cái tăm, quặt queo, tưởng là chết rồi, thế mà giờ bằng này rồi đấy. Hồi đầu mùa đông, nó ra hoa kín cả sân này... tím ngắt... đẹp lắm... Trồng cái cây tự tay mình thích lắm con ạ. Cái gì tự tay mình làm, mình chăm nó, mình thấy nó lớn lên dần dần cũng thích. Thế nó mới phấn khởi; tinh thần thoải mái con ạ.

Tôi biết chứ. Giống như chương trình học của tôi bây giờ. Triết học. Kiến thức không có hình thù, không đem ra đếm được nhưng mà tôi đang lớn lên, lớn lên ở bên trong; điều ấy tôi biết rõ, tôi cảm nhận rõ. Hôm nay chưa thấy thành quả của nó nhưng còn ngày mai, ngày kia...

– Con sẽ mua đất cho bố làm trang trại trong Nam.

– Bỏ ra lúc đầu khoảng ba trăm triệu là được. Bố sẽ làm trang trại rồi trả lại tiền cho con.

Ba trăm triệu. Gần hai mươi ngàn đô. Em trai tôi và anh trai tôi đều đang chơi chứng khoán, có thừa gấp năm lần, mười lần như thế.

– Gớm! – Anh trai tôi nói – Bố thì vẫn cứ mơ mộng bao nhiêu năm nay chứ làm làm sao được? Sống ở đây mấy chục năm có quan hệ với ai đâu, vào đấy rồi ai chăm, ốm đau thì sao? Ở đây suốt ngày có mẹ cơm nước mà còn ốm lên ốm xuống.

...

Điện thoại đang đổ chuông.

–Này, thế nhà ở đâu thế nhỉ? Nhà gì mà khó tìm thế em?

Tôi nói cho người thợ điện địa chỉ nhà. Tôi bảo anh ta cứ đến đầu ngõ lớn bên ngoài, mẹ tôi đang đứng đó chờ.

Bố từ ngoài hiên đi vào, tay cầm cái kéo lớn vẫn dùng tỉa những nhánh đậu ván. Bố đến gần cây đào lớn anh trai tôi được nhân viên biếu hôm trước Tết. Cây đào phai nhiều nụ rất đẹp nhưng đã không nở được đúng mấy ngày Tết vì trời xuống đến 7-8 độ. Anh tôi tưới nước nóng, hơ gốc suốt ngày mừng Một cũng không ăn thua. Đến hôm nay, trời ấm lên, những cánh hoa đột nhiên bung ra rực rỡ, rụng đầy quanh gốc.

– Hết Tết rồi – Bố nói – Chặt vứt đi cho đỡ rác nhà.

Bố lấy kéo cần thận cắt từng cành nhỏ ở phía bên ngoài trước, vừa cắt vừa nói:

– Thôi, hóa kiếp cho mày, kiếp sau có lắm cây thì lên rừng mà sống.

Những cánh đào phai rụng lả tả xuống nền đá hoa màu trắng. Tôi đi lại gần, gỡ những quả cầu nhung đỏ và những tấm thiệp Phúc – Lộc – Thọ khỏi những cành cây.

Điện thoại lại vừa đổ chuông. Anh trai tôi đang nói:

– Hỏi bố xem bố có biết ai làm to to bên điện Phả Lại không thì cho tao địa chỉ.

– Bố đang bận rồi.

– Bố thì có việc gì mà bận? Viết ra giấy hỏi bố xem. Tao đang có vụ cổ phiếu của bọn này.

Tôi viết lên giấy: “Bố có biết ai ở điện Phả Lại không? Cổ phiếu cho anh Đức”. Bố đọc rồi xua tay:

– Không biết, không biết. Nó suốt ngày tiền với nong. Trẻ không tha, già không thương.

Tôi nói với anh trai tôi:

– Bố bảo không biết.

– Bố ngại nhờ người ta chứ gì? Mày bảo bố là tao làm được vụ này sẽ cho bố tiền mua đất trong Nam. Nhanh lên, tao còn phải trả lời khách là có mối hay không.

Những nhánh cây nhỏ đã cắt xong; chỉ còn lại thân

chính. Bố đang đứng choãi hai chân, giữ lưng thẳng, rồi từ từ cúi người xuống, định nhấc chậu cây lên. Tôi chạm vào vai bố, ra hiệu cho bố đứng lùi lại. Tôi kéo chậu cây to lết trên nền nhà về phía cửa ra hiên trước.

– Ủ ừ đúng rồi, kéo thế cho đỡ nặng – bố nói và đi theo tôi ra cửa.

Tôi ra hiệu cho bố chờ tôi rồi quay lại điện thoại:

– Em hỏi rồi. Bố bảo bố không biết ai cả.

– Chả được tích sự gì. Thôi, để tối về tao nói chuyện.

Cái chậu cây chắn gần hết cửa ra hiên trước. Bố bước ra ngoài, lấy cái chậu nhựa đã cũ lại gần. Bố lấy cái bay xây dưới gốc cây đậu ván cẩn thận xúc từng bay đất từ chậu hoa đào bỏ vào chậu nhựa. Khi chậu đầy, tôi bê chậu đất ụp xuống gốc đậu ván. Bố vào bếp kiếm được một cái túi nilông lớn. Tôi nhấc cái gốc đào còn trơ rễ, đặt vào trong túi nilông. Bố buộc miệng túi lại cho tôi bê ra ngoài chỗ đổ rác dưới chân cột điện.

Tôi đi ra đóng rác dưới chân cột điện ngoài ngõ. Mẹ tôi đang đứng đó, vừa chờ người thợ điện vừa nói chuyện với mấy người bán rau và bán gà. Giọng mẹ thanh thanh, rủ rủ; giọng người bán gà cũng thủ thủ. Mẹ nói:

– Tết nhất giờ có ăn mấy đâu, cứ nấu nướng bày biện ra đấy rồi có ăn đâu, cho vào tủ lạnh rồi lại đổ đi, mà không nấu thì lại áy náy.

– Vâng, ngày Tết thì cứ phải có món lọ món kia lọ mới ra ngày Tết bà ạ.

– Thế chị đi thế này thì ai ở nhà trông các cháu?

– Dạ, các cháu ở với bà ngoại; nhà em đang ở nhà cấy đọt lầy nên cũng có người.

– Trời này mà lội ruộng thì khiếp lắm nhỉ. Hôm nay cũng đỡ rồi chứ mấy hôm trước rét quá.

– Vâng, nhà quê thì thế, chả được sướng như các bác ở thành phố.

– Tôi ngày xưa cũng ở nông thôn chứ đâu. Lúc nhỏ cũng chăn trâu lội ruộng phát bờ phát bụi suốt.

– À thế ạ? Vâng, thế thì bà biết, khổ lắm chứ chả được sướng như ở thành phố.

– Ôi, cũng chả sung sướng gì đâu. Tôi trông thẳng cháu thấy còn vất hơn đi cấy. Nghỉ hưu tưởng được nhàn hạ mà còn vất hơn đi làm.

– Vâng.

Tôi vào nhà. Bố đang gom những cành đào nhỏ trên sàn nhà thành một bó như bó củi. Bố đặt chúng lên một sợi dây. Những ngón tay bố run – những khớp xương nhức suốt những ngày rét đậm vừa rồi, ngón tay cái có lúc mất hết cảm giác.

Bố đang cố gắng ghì hai đầu sợi dây... bố thắt nút... một nút... một nút nữa... tuột rồi... Những ngón tay bố run mạnh vì gắng sức. Bố sắp lại những cành đào... bố lại kéo mạnh hai đầu sợi dây... bố thắt nút... một nút... một nút nữa... lại tuột rồi.

Tôi ngồi xuống bên cạnh bố. Tôi cầm vào hai đầu sợi dây. Tôi đang cầm vào hai đầu sợi dây. Bố ngẩng lên nhìn tôi rồi bỏ tay ra, lùi lại phía sau. Tôi thả hai đầu sợi dây, xếp gọn những cành đào lại. Tôi tì đầu gối lên, ghì chúng xuống. Tôi vẫn đang cầm hai đầu sợi dây. Tôi xiết mạnh. Một nút. Tôi vẫn đang cầm chặt hai đầu sợi dây. Tôi thắt một nút nữa... Tôi xiết mạnh...

– Rồi, gồm đào điếc khiếp quá, thế là hết Tết – bố nói rồi đứng lên đi tìm cái chổi quét những cánh hoa đào còn vương trên nền nhà.

Tôi mang bó cành đào ra cột điện đầu ngõ.

Mẹ đang đứng dưới cột điện cùng với người thợ điện. Mẹ vừa đưa tiền cho anh ta. Anh ta đút tiền vào túi quần sau rồi lấy dây an toàn ra, vừa đeo quanh thắt lưng vừa giải thích gì đó với mẹ. Mẹ gật gật đầu.

Tôi đặt bó cành đào lên những túi nilông rác và những đám lông gà dưới chân cột điện. Vẫn còn một ít hoa đào còn tươi trên những nhánh cây, cánh hoa chưa hề dập nát. Mỗi khi có chiếc xe máy phóng qua, những cánh hoa lại bạt đi, một số rụng xuống, một số rung rinh khẽ.

Nắng mới đang lên nhanh. Mùi lông gà, mùi rác, mùi mặt đất đang ráo nước dần, mùi quần áo bay hơi ẩm, mùi mốc, mùi hoa cũ bị đem đi vứt, mùi nắng... lẫn vào mùi hương thoang thoảng của những cánh đào phai còn tươi cuối cùng đang phơ phất trên đỉnh đồng rác. Tôi đang ngửi thấy mùi khói đốt vàng mã... mùi lá bánh chưng cũ...

mùi bia còn sót lại trong các lon rỗng... mùi vỏ bưởi... lại
mùi khói... mùi vỏ dưa hấu đã chua... mùi bùn khô bên
rìa ao rau muống... mùi hương trầm... mùi đám ma...

Lại thêm một bông hoa đào bị gió bạt đi...

Rồi thêm một bông nữa...

Một bông nữa...

Những cánh đào phai chấp chới, rụng dần...

Mẹ đang nói chuyện rủ rỉ với người bán gà. Người
thợ điện đang trèo lên những nấc thang đầu tiên. Anh ta
đang lên cao dần, cao dần trên đỉnh cột điện cạnh đồng
rác nơi tôi đang đứng.

Trôi bênh bồng giữa ngàn sao

trang.hạ

Buổi chiều Đài Bắc thật nhẹ, thật chậm như thể cả trời mây tháng tư đã tan bồng vào bao la xanh. Đường xe hun hút dưới năm mươi ba tầng nhà, giữa rặng lá xanh dọc đại lộ Trung Sơn.

Chúng tôi ôm chặt nhau, môi bám giập, tìm cách giết nhau, cuối cùng rơi xuống một vực sâu sợ hãi. Tan bật ngựa, thở dốc rồi lật ngực vùi sấp mặt xuống gối. Tôi nằm yên bất động, hồn trí tươi bởi lượn quanh quần bên trên những đồ đạc bề bộn giữa căn phòng mờ tối.

Tháng tư Đài Bắc bao lâu mới qua?

...

– Em về Việt Nam đi! – Tan nói khi chúng tôi đã uống hết ly cà phê buổi chiều. Buổi chiều mùa hè hiếm hoi

không bị những công vụ chen ngang, Tan quay về lục lại hồi lâu trong ngăn bàn làm việc.

– Ai đã phát hiện ra em? – Mãi cho tới khi chúng tôi đã làm căn phòng lộn nhào bởi những cố gắng lao vào thân thể nhau, tôi mới thốt lên lời.

– Không ai cả. Nhưng ai dám mặc hot paints lao vào bộ Ngoại giao tìm anh? Dám cưỡi Enduro chạy thẳng vào trụ sở Quốc dân đảng? Em không ở đây được nữa!

Trời ơi! Tôi đã hiểu ra vì sao tình yêu đau đớn hơn cái chết.

– Ông Lee sắp sang Việt Nam, ông ấy cần người giúp gây dựng các mối quan hệ. Em giúp anh nhé! – Tan hôn lên mắt lên môi, chậm rãi thì thầm.

Tôi nằm bất động, rồi quả quyết trườn xuống giường, với lấy bao Black Russian.

– Anh bán em cho Lee? – Tay tôi run bắn lên, điều thuốc châm quá tay khói ngời ngời – Anh bán em cho thằng Lee? – Khói thuốc làm tôi ho sặc sụa, nước mắt nhỏ xuống da thịt trần trụi.

Tan bò tới cắn mạnh lên vai tôi, cắn đến tứa máu. Anh nghiền răng. Tôi căm thù anh. Anh căm thù tôi. Máu và nước mắt chúng tôi chảy ra trong bóng chiều.

...

Trường bắn tập đặt trợn trong lòng núi Tứ Thú, quanh

Đài Bắc là trùng điệp những căn cứ địa vây quanh núp trong lòng núi.

Desert Eagle hình như bây giờ cũng trở thành một huyền thoại được sùng bái như Beretta, vỏ thép hoàn hảo, đạn khỏe. Không rõ khi thiết kế một khẩu súng, những chuyên gia vũ khí của ngành công nghiệp vũ khí Israel nghĩ gì. Đơn giản TAAS chỉ muốn tảo bạo vứt bỏ kiểu súng tự động truyền thống, khắc phục nhược điểm vốn có của kiểu ổ đạn quay trái, hay họ nghĩ súng cũng là một tác phẩm?

Bàn tay giết người cũng cần cầm đẹp?

Eagle xuất hiện trong nhiều cảnh phim. Tôi nghĩ người viết kịch bản có thể chưa từng cầm đến miếng thép lạnh chết người này.

Eagle đạn mạnh. Phát thứ nhất bắn vào đầu. Nếu chưa chết, phát thứ hai bắn tiếp vào đầu, đủ để kết liễu sinh mệnh đối phương. Nếu vẫn chưa chết, mới cần phát thứ ba bắn vào ngực.

Tình yêu không phải là nhìn vào mắt nhau mà là cùng nhìn về một hướng.

Chỉ trong trường bắn, Tan và tôi mới cùng nhìn về một hướng.

Tan là một thế giới xa lạ hoàn toàn, Tan chỉ thân thuộc khi chúng tôi gắn sâu thân thể vào nhau. Những lúc ấy ngày càng ít dần, chúng tôi thường ôm chặt nhau, mỗi người nhìn về mỗi hướng khác.

Hướng nào cũng đầy trời sao. Tôi ghét căn phòng ngủ ba phía trời sao, ánh sao như đau đầu hàng đêm. Nên tôi phải vùi vào vai anh, hơi ấm duy nhất, khi chiếc giường trôi bồng bềnh giữa ngàn sao.

Tan chưa về. Bấm những mật mã quen thuộc, đột nhập vào căn phòng ân ái, áp miếng thép nặng lạnh vào má. Tôi đã nghĩ đến cái chết.

Chết ở nơi nặng lòng yêu nhau thật dễ biết bao.

Nhưng tôi như một bánh răng trong cỗ máy khổng lồ, sinh mệnh tôi không thuộc về tôi nữa. Chúng tôi hoàn hảo. Nhưng tôi chỉ mắc một sai lầm duy nhất, tôi đã yêu một bánh răng khác trong cỗ máy. Yêu đến mức có thể đánh đổi cả quốc tịch, cả quê hương bản quán, cả sự cô đơn tuổi già, cả bia mộ khi tôi chết. Sẵn sàng nằm dưới tấm đá vô danh cắm trên đất người.

Như thế có được gọi là tình yêu không?

Khẩu Chim ưng sa mạc của Tan do một quan chức chính phủ châu Phi tặng. Anh từng nói, quan chức ngoại giao là một nghề phúc họa kế nhau. Làm nhân viên ngoại giao, phúc thì mình hưởng nhưng họa sẽ dành cho đất nước.

Tôi là họa cho Tan.

Tôi là điểm yếu duy nhất của Tan.

Chẳng trách đã hai năm nay Tan không lên được chức Trưởng ban vụ châu Á.

...

Tan tỏ tình bằng một nụ hôn. Một buổi sáng mùa thu hai năm trước.

Nụ hôn đó thay đổi cuộc đời của hai chúng tôi.

Tôi dẫn đoàn khách bộ Tài chính của Việt Nam vào phòng khách lớn, nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt mỉm cười nhã nhặn. Chiều hôm trước đã dặn nhau, giả vờ không quen biết nên trong sự nhã nhặn là nụ cười láu lỉnh.

Đã hơn một năm mới gặp lại, Tan trẻ hơn nhiều khi chúng tôi gặp nhau tại Hà Nội.

Nhưng cái hôn thì thật. Đưa khách ra đến cổng bộ Kinh tế, máy di động của tôi rung lên tin nhắn:

“Em đẹp lắm!”

Từ sân bay về tôi đến thẳng nhà Tan, bấm mật mã vào cổng. Trút đôi tất lụa trên nền nhà và thiếp ngủ trên xô pha chờ anh.

Tôi nghĩ chắc hôm đó ánh sáng âm thầm đồng lõa. Những rèm cửa mảnh hé lên tôi những bóng mờ trắng đen lấp lửng nhạt nhạt. Tôi tỉnh dậy dưới những cái hôn phủ khắp. Chúng tôi miệt mài xâm chiếm nhau từ xô pha tới cửa phòng khách. Những cú xô đẩy hối hả.

Muốn giết nhau, muốn khẳng định nhau.

Mở mắt ra, trời đã ngàn sao. Có người đàn bà nào quên được khoảnh khắc ấy trong đời?

...

Có thể trung tâm huấn luyện của bộ đã dạy Tan nhiều hơn anh tưởng.

Không chỉ chơi golf, nghi thức ngoại giao, những mảnh khoe của nghề. Dạy anh cả sự lạnh lùng.

Dạy anh rằng mỗi người đàn bà đều sắp sẵn mưu mô, mỗi quốc gia đều khư khư quyền lợi riêng, đừng tin vào người khác máu.

Tôi chỉ là một người đàn bà nhỏ nhoi mà thôi.

Trên chuyến bay rời Đài Bắc, tôi choáng váng phát hiện ngay cả những hình ảnh tôi chụp nét mặt anh, dáng ngủ của anh, đều đã bị anh xoá sạch trong máy điện thoại của tôi.

Cuộc tình thế là không còn dấu vết gì. Như chưa từng hối hả gần sâu, chưa từng êm ái.

Như chưa từng hận thù.

Anh được dạy nhiều quá. Tôi là cơn bướng bỉnh duy nhất của anh chẳng, trong cuộc sống đầy quy ước và rình mò này.

Khi cơn bướng bỉnh qua đi, anh đã nhớ lại mọi bài học từ lúc mới vào nghề.

Cảm ơn cơn quên lãng của anh đã cho tôi một tình yêu.

...

Tôi còn nhớ khi tôi ngồi chat trong phòng nghiên

cứu, tranh cãi trong conference trên mạng với hai quan chức trước ngày họ dự định đuổi toàn bộ du học sinh Việt Nam về nước để trải qua một vòng phỏng vấn mới tại văn phòng Đài Bắc, một cách “thanh lọc” những kẻ kiếm tiền trá hình tại Đài Loan, thì mặt cười YIM của Tan còn sáng.

Khi đó YIM như chiến trường nóng bỏng, cảm ơn YIM cho phép tôi không cần nhìn thẳng vào mặt đối thủ. Nên tôi không run tay. Tôi nói, du học sinh đa số nghèo, bắt họ mua một vé khứ hồi về Việt Nam 450 đô, chỉ để chữa cháy cho chính sách quản lý người nước ngoài lỏng lẻo của bộ thời gian qua, oan uổng quá.

Tôi buzz Tan, nói, chủ trương này của anh đưa ra, đúng không?

Im lặng.

Đó là lần cuối cùng mặt cười YIM của anh còn sáng. Sau đó, Tan logout vĩnh viễn.

...

Tôi còn nghe nhắc đến Tan một lần nữa. Khi ông Lee mời tôi lên văn phòng đại diện của Đài Bắc tại Việt Nam để gặp riêng.

Lee nói, ông biết tôi ở ẩn lâu nay, cắt đứt mọi quan hệ, không nhận điện thoại của ông. Nhưng thời gian tới ông sẽ vẫn phải bắt đắc dĩ làm phiền tôi.

Tháng mười một, những cơn gió heo may ở Hà Nội

đã xa lắc xa lơ, mùa đông xám và khô, phố xá quần lên những cơn lốc bụi tối tăm.

Tôi lại là một người đàn bà bé nhỏ yếu ớt, có thể tôi đã từng mạnh mẽ, đó là lúc tôi còn Tan.

Không còn tình yêu, tôi đã chết khô.

Như cuộc đời này đã tắt mọi ánh lấp lánh vàng son, chỉ còn lại hiện thực ảm đạm ghê rợn.

Lee cho biết, cảnh sát Đài Bắc tìm thấy trên hộp súng dấu vân tay của tôi.

Desert Eagle như tình yêu, tôi từng cầm lên, nhưng đã trả lại anh.

Vì sao dấu tay tôi xuất hiện trong một vụ tự sát, họ nhờ ông Lee trả lời.

Vì sao họ lại biết đó là dấu vân tay của tôi?

Theo tài liệu còn lưu trong hồ sơ của cảnh sát Đài, tôi, ba mươi hai tuổi, không hiểu vì sao có được hai thẻ cư trú khác nhau nhưng đều hợp pháp, ba tên gọi hoặc hơn, hai số máy di động, bốn tài khoản tại hai ngân hàng quốc nội, thay đổi chỗ ở thường xuyên. Và đã xuất cảnh trước thời điểm vụ tự sát bốn tuần.

Bốn tuần sau anh mới hiểu ra tình yêu đau đớn hơn cái chết?

...

Đời như thế mà thôi, chẳng để lại gì.

Tôi thích được như Tan, không bao giờ giải thích vì sao, cứ lẳng lặng yêu và lẳng lặng chối từ.

...

“Tránh các máy camera dưới tầng và dọc đường”.

Lần nào yêu nhau Tan cũng dặn tôi như thế.

Hàng nghìn con mắt điện tử giám sát những thân phận. Tôi là một điểm sáng di chuyển trên bản đồ số toàn cầu.

Không còn tình yêu, đời nào nghĩa gì.

Trong bài hát Amayadori, cô gái sẽ gặp lại chàng trai ngày xưa dưới mái hiên một sân ga tình cờ, và hỏi, dạo này anh sống ra sao? Anh vẫn như ngày xưa chứ? Có lẽ trong bài hát, họ nhìn vào mắt nhau. Đã từng yêu anh, là em, như theo đuổi giấc mơ. Và họ cầm tay nhau quay trở lại quá khứ.

Chúng tôi không đi tàu, chúng tôi đi Boeing 737 xuyên lục địa. Và những chuyến bay hẹn hò nhau tại những nhà ga lạnh lùng. Tan vĩnh viễn đứng lại ở ga chết. Vì thế, tôi không còn cơ hội quay trở lại quá khứ, chiếc giường trôi giữa ngàn sao bẽnh bồng, vùi đầu vào ngực Tan.

Tôi sẽ vẫn chỉ là một điểm sáng di chuyển tiếp trên bản đồ số toàn cầu, bị theo dõi bởi các camera và máy định vị vệ tinh. Nhưng những đêm cô đơn tôi không chập vào điểm sáng nào nữa, suốt đời.

Cuộc sống không bao giờ được như những bài ca.

Gió bắc qua xóm Mịch Nha

võ.diệu.thanh

Nói là người của xóm Mịch Nha, biết cúng lạy, biết ăn tương một tháng bốn kỳ, thì ai cũng nhất trí với việc làm của vợ chồng ba Tịnh. Nhưng mỗi lần gió bắc thổi già, cái lạnh thấm qua hơi thở, tủa từ trong xương tủa ra là người xóm Mịch Nha nghĩ tới nhà lão, thấy bụng quạu. Kể lại chuyện nhà lão, con sông trước nhà dường như cũng lặn quận nhiều hơn, máu trong mình của từng người dường như ngừng lại rồi vận hành theo một dòng chảy ngược với hệ tuần hoàn. Người chứng kiến muốn kể hoài dù càng kể càng thấy nghẹn thở. Người nghe không biết thực hư nhưng luôn thấy chộn rộn bụng dạ. Ba Tịnh rầy dân xóm Mịch Nha.

– Mấy người ở không thì đi qua chặt thuốc nam tiếp tui nè, ngồi đó nói chuyện cũ mèm hoài, không ngán hả?

Chuyện quá “xưa” rồi, mấy đứa nhỏ nghe mà không hình dung là hồi đó cái sông Mạch Nha này nước có lững lờ vậy không...? Có, bữa đó gần tết, lạnh nhức xương, nước dưới sông lừ đừ như là thềm chui vô mền chớ không thềm chảy đi đâu hết. Mùa đó thả lưới dưới sông đánh cá linh tròn bằng ngón chân cái, thịt trắng phau. Nhưng giăng lưới mùa đó lạnh tới trăm năm...

Nghe tới khúc này ba Tịnh nhú chân mày cảm liến.

– Tại nó chớ đồ thừa ai, bún bán đầy dọc đường không ăn, mắc mớ gì tới xe bún chỗ trường gà.

– Người ta khoái ăn chỗ đó thì ăn thôi. Nhà nước có để bảng cấm không được mua bún cạnh trường gà đâu à?

– Sao mấy người giống thằng Lãm quá vậy? Nói cái gì cũng cãi được. Biểu cưới vợ đi nhưng nó một hai đòi đi học, có sự nghiệp rồi mới tính vụ vợ con.

Ừ thì học. Thằng con tính hay cãi nhưng được cái có chí lớn. Ông bà lo cho nó học vì biết nó sẽ làm được cái gì đó. Làm mướn làm thuê, mặt nám tay chai, lưng còm tóc trắng. Không hề gì. Ông bà nuôi nó xong đại học là được rồi. Bữa gần tết nó khoe công ty phỏng vấn rồi. Nó khoái công ty này, nếu được vô làm thì công việc đảm bảo. Làm ở đây tuy không có thù lao khời khời nhưng lương bổng sống được, tiền thưởng tết cũng nhiều. Nhưng người xin vô làm đông quá, chen không biết lọt không. Vô được phải ăn mừng ba má à.

Nó làm ở đâu ông bà không có ý kiến. Mà có biết gì cũng cãi không xong với nó. Cái lý của nó thường làm ông nhức đầu. Tuy hồi hộp không biết có được chọn không nhưng ông bà đều thấy nhẹ nửa mình.

Khôn ba năm đại một giờ. Còn đảng này nó khôn hai mươi bốn năm đại một ngày. Đại từ tô bún cho tới cái công văn phòng ấp, rồi ủy ban xã. Nếu nó chịu nhận, ký nhận mình có đá gà thì người ta phạt chút đỉnh rồi về. Ví như có lỡ bị trói vì cái lỗi hay cãi cộ cũng đâu có mất miếng thịt miếng cá nào. Đảng này nó lại dứt khoát “đã nói không có đá gà mà biểu ký nhận có chơi, ký sao được”. Có ai cầm súng kê vô đâu nó đâu mà nó phải “vượt ngục” giữa đêm. Bị đuổi bắt tới cùng phải nhảy xuống sông kiếm đường trốn.

Chết chóc gì. Nó lợi giỏi như ráy. Nhưng nó quên là bốn năm đại học như gà tây được nuôi thức ăn công nghiệp, đâu có sức như hồi còn ở trường tắm mưa. Mùa gió bắc nước sông dường như đặc kẹo, quíu chặt những thứ rớt vô bụng nó. Mới tới giữa sông nó đã thấy tay chân không nghe lời nó nữa. Gặp một xuống thả lưới đêm nó bơi riết tới, giơ tay kêu cứu. Người nông dân hiền lành đưa tay ra... Phía bờ kia có tiếng kêu lớn “đừng có vớt nó, nó ăn trộm đó”. Nó chồm lên cãi “con không có ăn trộm...”. Phải ở trên bờ nó cãi tặc gốc. Tại nước cứ chụp vô miệng nó hoài...

Người giăng lưới thấy phân tâm quá. Rốt cuộc nó

có ăn trộm không? Mà nó ăn trộm gì ở xóm Mạch Nha nghèo nàn này? Cứu nó cái đã. Nhìn lại, ông chỉ thấy một màng nước đen thui. Gió bắc hất phất cái áo mưa siêu mỏng trên người ông. Ông để nguyên áo nhảy xuống sông quờ quạng. Ông đụng phải những cơn run co giật tay chân và đông cứng quai hàm.

Ông về giải nghệ nghề giăng lưới đêm luôn.

Hai ngày sau người ta vớt được xác Lắm cách đó ba cây số.

Cả xóm Mạch Nha nhìn lom lom cái hàng, ai cũng muốn nổi khùng.

– Chú Ba đừng có chôn, phải làm cho ra lẽ.

– Rồi nó có sống dậy được đâu? Cũng tại cái tánh ham cái của nó. Mà cũng may nó cái, chớ không thôi giờ này vợ nó còn nhỏ xiu mà đã góa bụa. Con nó nổi dỗi cho mình lại mồ côi mồ cút thì lòng dạ nào mình hưởng khói nhang.

Bà Ba Tịnh nói theo:

– Có lẽ kiếp trước nó làm gì ác lắm đây nên kiếp này lên trả cho xong nợ rồi về – Tay bà run run, đốt thêm nhang lên bàn thờ còn nghi ngút khói hương của con trai.

Họ sợ phải mổ xẻ khám nghiệm tử thi. Chuyện rành rành đó còn khám xét gì nữa. Thôi thì hãy để nó mồ yên mả đẹp.

Khi động quan thì anh bưu tá ngừng xe lại trước nhà hỏi kiểm tên Lâm.

– Công ty Vitel nhận anh Lâm rồi. Vượt qua mười mấy người đó nghe chú, lương bổng ngon lành lắm. Ngày mai tới công ty trình diện.

Ông già lấy đĩa đèn cây dẫn cái thư lên nắp quan tài:

– Người ta nhận rồi nè con.

Anh bưu tá rồi cũng hiểu, than một câu. Uống quá, phải chi ảnh làm được một vài ngày cũng có bảo hiểm.

– Ủ, rõ ràng là tại nó kém phước – Bà già lại run tay thắp lên bàn thờ Lâm lần nhang mới.

Ngày ngày ông bà đi chặt thuốc nam về làm phước. Tối tối thắp nhang cho con “Ba má gỡ bớt những khổ nạn cho con. Kiếp sau con lại được đi học, đi làm...”

Mỗi cuối năm nghe hơi bắc lao xao ngoài trời, người xóm Mạch Nha lại nghe cơn xốn xang chạy dài qua các ngõ. Con sông trước nhà buồn lặng lẽ giữa mùa đông. Mà có ai giận hờn nó miếng nào đâu.

Đảo hoa

nguyên.hương

Dòng sông Thanh khi hiền hòa khi chảy xiết giữa đôi bờ. Bờ bên này là làng Dương, người dân sinh sống bằng nghề chài lưới và trồng trọt. Bờ bên kia... Bờ bên kia luôn tỏa ánh sáng lấp lánh và thoảng mùi hương.

Thầy giáo Minh giảng cho học trò nghe về bờ bên kia là nơi của các bậc Hiền Nhân. Và thầy cũng thiết tha mong được sang bờ bên kia.

Mong muốn của thầy Minh dần lây lan sang học trò. Ngày ngày, cả lớp học hướng mắt về phía bờ bên kia với niềm mong muốn ngày càng mãnh liệt hơn.

Thầy trò ra sức làm những điều tốt lành cho mình và mọi người. Ngoài giờ học, thầy trò phân công nhau giúp những bà mẹ chăm sóc con cái, khâu vá và đan lưới, giúp những người đàn ông sửa chữa mái nhà và thuyền bè sau cơn bão...

Dân làng hết lời khen ngợi thầy trò. Những bà mẹ ở tận nơi xa xôi dắt con mình tới nhà thầy, xin gởi con cho thầy để được học điều hay lẽ phải, để được thành người đáng kính.

– Thưa thầy, biết lấy gì để đáp đền công ơn thầy dạy dỗ các con của tôi? – Những bà mẹ hỏi.

Thầy Minh trả lời:

– Hãy cho tôi một khúc gỗ.

Những khúc gỗ tốt nhất từ khắp nơi được đem đến nhà thầy giáo Minh, chất thành đống to tướng.

Một ngày kia, thầy giáo Minh gọi những học trò lớn lại và nói:

– Đã đến lúc thầy trò ta biến giấc mơ thành sự thật được rồi. Chúng ta hãy đóng một con thuyền.

Thầy trò hào hứng lắm, kẻ cửa người xẻ kẻ bào người đục... Những vết thương do cửa xẻ gây nên không làm nhụt chí ai cả, làm ngày làm đêm quên ăn quên ngủ mà vẫn khỏe khoắn.

Bờ bên kia có vẻ như đã gần hơn rất nhiều, ánh lấp lánh rực rỡ hơn và mùi hương ngọt hơn. Thậm chí có người còn mơ thấy được bậc Hiền Nhân cầm tay và hơi ấm từ bàn tay Hiền Nhân truyền sang khiến những vết thương vì cửa xẻ gỗ làm thuyền biến mất như chưa hề bị đau đớn.

Khi con thuyền sắp xong thì chợt có một học trò hỏi:

– Nếu thầy và các anh lớn đi hết thì lấy ai dạy các em nhỏ?

Một câu hỏi không dễ trả lời.

Các học trò tránh nhìn nhau, cũng tránh cả ánh mắt hình dấu hỏi của thầy. Ai cũng sợ mình là người được (bị) thầy chọn ở lại.

Công việc đóng thuyền vì vậy mà trở nên chậm chạp, ai cũng lo lắng hồi hộp, sợ khi con thuyền hoàn thành thì mình cũng chẳng được cùng nó ra đi.

Bờ bên kia chợt thành xa xôi, ánh lấp lánh trở nên mờ nhạt và mùi hương chỉ còn là cơn gió thoảng qua.

Cuối cùng thì con thuyền cũng xong. Được đóng bằng loại gỗ tốt nhất nên nó toát lên sự vững chãi bền bỉ, gợi lòng tin có thể đi đến cùng trời cuối đất.

Thầy giáo Minh nói:

– Các con hãy đi chuyến này, thầy ở lại.

Các học trò lớn giật mình, rồi bật khóc. Đến lúc này thì ai cũng giành phần mình ở lại để thầy đi.

Thầy Minh nói:

– Thầy dạy các con nhiều điều, nhưng tất cả chỉ là lý thuyết. Bằng cứ là khi cần thực hành đức hy sinh các con đã rất ngại ngùng. Có lẽ thầy đã lầm, thầy cần ở lại để sửa chữa sai lầm của mình. Từ nay, thầy sẽ dạy theo một cách khác mới được.

Các học trò lớn khóc to hơn, nhận lỗi, và xin thầy. Nhưng thầy Minh đã quyết.

...

Những bà mẹ tiếp tục gọi con cho thầy Minh với lòng tin cậy vô biên. Và họ cũng thiết tha mong có ngày đứa con yêu quý của họ sẽ được lên một con thuyền đẹp để đi đến bờ bên kia như các anh học trò lớn đã ra đi.

Những khúc gỗ tốt nhất lại tiếp tục chồng chất lên nhau trong sân nhà thầy Minh. Và rồi, lứa học trò nhỏ ngày nào đã lớn.

Thầy Minh gọi học trò lại, và nói:

– Các con, đã đến lúc chúng ta đóng một con thuyền.

Chờ đợi từ lâu, các học trò reo lên mừng vui và nhanh nhẩu bắt tay vào việc.

Lần này, đã được dạy rất kỹ về đức hy sinh, các học trò lớn giành nhau ở lại để dạy cho lớp đàn em.

Thầy Minh vui lòng lắm.

Con thuyền đã đóng xong, rất đẹp và vững chãi.

Tối hôm đó, khi thầy Minh và các học trò lớn đang chuẩn bị cho chuyến đi về bờ bên kia vào sớm mai thì một cô gái xuất hiện. Mọi người nhận ra cô là Lan, mồ côi, sống một mình ở cuối làng với nghề dệt vải. Quỳ thụp xuống trước mặt thầy trò, cô Lan nói qua nước mắt:

– Xin thầy và các anh cứu con. Con lỡ có thai rồi.

Thầy Minh và các học trò lớn chỉ biết há miệng mà không nói được gì.

– Nếu không ai nhận là cha của đứa bé, con sẽ phải giết con của mình và bị đày ra Đảo Hoa. Con xin thầy và các anh mở lòng thương cứu mẹ con con.

Cô Lan khóc như mưa.

Đảo Hoa nằm ở mé phía cuối dòng Thanh. Cô gái nào không chồng mà chữa sẽ bị đày ra Đảo Hoa sau khi phải uống thuốc tống đứa bé ra khỏi bụng để khỏi di lụy về sau.

Cô Lan vừa quỳ vừa lết tới trước mặt từng người, dập đầu cầu xin. Thầy giáo Minh và các học trò lớn cúi mặt, nghẹn lời.

Một anh học trò cố nuốt xuống cục nghẹn trong cổ, cất giọng:

– Cô lỡ thương ai mà không xứng đôi vừa lứa nên không dám đòi người ta cưới xin đành hoàng phai không? Để thầy tôi nói giùm một tiếng, chắc cha mẹ người ta không nỡ từ chối đâu.

Cô Lan chỉ lắc đầu và khóc nức nở. Người học trò lớn thấy công việc chuẩn bị khởi hành còn ngổn ngang mà thời gian thì có hạn, anh quát:

– Cô vui chơi ở đâu rồi tới đây bắt thầy trò tôi chịu mà được à? Thôi, cô hãy đi ngay đi để thầy trò tôi còn sắp xếp công việc cho kịp.

– Mẹ con cùng chết với nhau vậy.

Cô Lan nói xong vụt chạy về hướng bờ sông. Thầy giáo Minh vội lệnh cho học trò rượt theo giữ cô lại.

Các học trò lo lắng nhìn nhau, điều gì sẽ xảy ra?

Khuya, thầy giáo Minh gọi người học trò lớn nhất vào phòng riêng. Người học trò này cảm giác như trời sập xuống đầu. Sẵn sàng hy sinh, không tiếc, nhưng hy sinh cho tiếng thơm thì được, còn cho cái chuyện đang xảy ra thì... Và điều này mới là đáng sợ: làm cha đứa bé nghĩa là phải nhận mình là chồng của cô Lan, rồi cuộc đời mình sẽ ra sao?

Người học trò lớn nhất bước vào phòng thầy Minh bằng bước chân nặng như đeo đá, rồi người này giật mình nhìn thấy tóc trên đầu thầy mình đã rụng một mảng.

– Chuyến đi này – Thầy giáo Minh nói với người học trò lớn nhất bằng giọng bình tĩnh – con thay thầy chăm lo cho các bạn.

Người học trò kinh ngạc:

– Thầy...

– Thầy chỉ có một mình, không sợ gia đình phải buồn phiền, cũng không liên lụy tới ai.

– Nhưng... – Người học trò lớn chảy nước mắt – Thưa thầy, hãy để chúng con chọn ra một người.

– Các con ai cũng có gia đình, cha mẹ, họ hàng.

– Thưa thầy, thầy là thầy...

– Đừng cản. Kiếp này thầy không được qua bờ bên kia. Mỗi người mỗi duyên phận. Các con đừng bận lòng vì thầy. Hãy đi đi.

Cứng cỏi nói với học trò như vậy nhưng khi còn lại một mình thì thầy Minh khóc. Thấy người tìm tới cái chết mà không cứu thì sao dám mong được về nơi chốn của Hiền Nhân? Mà cứu người như thế này cầm bằng chôn chân mãi mãi, chốn Hiền Nhân lại càng xa mù.

...

Niềm kính trọng của dân làng Dương với thầy giáo Minh bỗng chốc trở thành nỗi huyệt hăng lớn lao. Tất cả các bậc cha mẹ đều rút con mình về. Mất nết vậy sao làm thầy được nữa.

Không dạy học, thầy Minh làm ruộng để kiếm sống cho mình và cho cô Lan.

Cái bụng cô Lan ngày càng lớn, thành cái gai khổng lồ đâm vô mặt dân làng Dương. Lòng kính trọng vô biên dành cho thầy Minh giờ biến thành nỗi khinh bỉ tột cùng. Nhổ nước bọt sau lưng thầy không hả, họ nhổ phệt ngay trước mặt thầy, cũng không hả, họ rủ nhau không mua lúa đậu ngô khoai do nhà thầy trồng và cũng không bán cho nhà thầy bất cứ thứ gì. Thầy và cô Lan bị cô lập hoàn toàn. Vẫn chưa hả, họ đuổi thầy và cô Lan ra khỏi làng.

Còn sót lại mấy khúc gỗ ngày nào, thầy Minh xẻ ván để đóng một chiếc thuyền nhỏ. Cứ mỗi nhát búa đóng đinh vào những tấm ván, thầy lại rơi nước mắt, nhớ thầy trò trước đây đã đóng thuyền tràn trề niềm vui như thế nào.

Để tránh tủi nhục vì bị phỉ nhổ, thầy Minh đợi nửa đêm, khi mọi người ngủ say, thầy mới đưa cô Lan lên thuyền, ra đi.

Lòng ngập tràn nuối tiếc, thầy Minh nhìn về phía bờ bên kia trải dài ánh sáng lấp lánh và mùi hương, nơi chốn đẹp đẽ đó chẳng có chỗ cho thầy nữa rồi. Chiếc thuyền nhỏ tròn trĩnh tròn trĩnh mãi mà không biết chọn hướng nào.

Cô Lan rụt rè nói thầy Minh quay mũi thuyền về hướng chợ, không đất đai không nhà cửa thì tới chợ tìm cách buôn bán mà kiếm sống qua ngày.

Cơn bão đột ngột biến dòng sông Thanh hiền hòa thành hung hãn, con thuyền nhỏ chưa tới chợ đã bị xoay mòng mòng chẳng biết phương hướng nào nữa. Trong lòng thầy Minh khởi lên ý nghĩ *"Mình bị văng khỏi thuyền thì cũng là hay. Chấm dứt một kiếp nặng nợ"*. Như đọc thấu ý nghĩ của thầy, cô Lan òa khóc và lao ra khỏi thuyền. Thầy phải níu lại và ôm cô Lan thật chặt. Rồi con thuyền bị sóng nhồi lắc, bung ra từng mảnh. Cả hai rơi tôm vào mịt mù.

Khi tỉnh lại, thầy Minh vui mừng nhận ra mùi hương quen thuộc của bờ bên kia. Số phận đã thôi thử thách thầy rồi sao? Bờ bên kia là đây sao?

Là Đảo Hoa.

Và thầy đang nằm trong một cái hang, từ nơi đây nhìn ra, thầy thấy bạt ngàn hoa rực rỡ và thơm ngát ngào át đi mùi ẩm mốc trong hang. Rồi thầy ngạc nhiên nghe tiếng con nít cười cười nói nói. Hóa ra những cô gái bị đày ra Đảo Hoa đã tìm cách cứu con mình bằng cách khi bị ép uống thuốc để tống đứa bé ra khỏi bụng, các cô đã lén đổ thuốc đi. Có cô bị bắt phải uống trước mặt mọi người thì cố giữ lại ngậm cuối cùng trong miệng rồi sau đó móc họng nôn ra phần đã nuốt...

Mỗi người mẹ trồng cho con mình một cây hoa với niềm tin bám víu rằng cây hoa này tươi tốt thì con mình sẽ được may mắn. Niềm tin này được cả hai mẹ con thành kính vun xới khiến lần hồi mỗi cây hoa thành cánh đồng hoa thu hút ong bướm khắp nơi bay về mang theo hương phấn lạ từ nơi khác khiến những cây hoa bình thường ban đầu nay trở thành kỳ hoa dị thảo.

Người phụ nữ đang thêm củi vào đồng lửa để sưởi cho thầy tiếp tục nói bằng giọng chứa chan hy vọng:

– Khi nhận ra người bị ngất trên bãi là thầy, chúng tôi rất mừng, chắc ông trời thương mấy đứa nhỏ nên sai cơn bão đưa thầy tới đây.

...

Thầy giáo Minh trở lại nghề dạy học nhờ cơn bão. Bọn trẻ được có thầy dạy chữ nghĩa cũng nhờ cơn bão.

Ngoài dạy chữ nghĩa, thầy Minh còn dạy bọn con trai làm nhà, không thể sống mãi trong hang đá được.

Khi ngôi nhà đầu tiên được dựng lên, đám phụ nữ òa khóc vì vui mừng. Căn nhà khiến họ thấy cuộc sống của mình giờ đây được che chở yên ổn. Còn bọn nhỏ, đây là lần đầu tiên được nhìn thấy một căn nhà, chúng rất ngạc nhiên và vui thích vì sự ấm cúng mà căn nhà đem lại. Ngạc nhiên nhất và vui thích nhất chính là những cánh cửa, bọn nhỏ chạy ù qua cửa chính rồi luồn qua cửa sau, và trèo qua cửa sổ. Không như cái hang, chỉ một cửa ra vào và khi cánh cửa đó chặn lại thì chẳng còn lối nào nữa.

Những căn nhà tiếp tục được dựng lên với sự tiếp tay rất hứng khởi của tất cả mọi người. Hai dãy nhà đối diện nhau làm thành một con đường. Những căn nhà và con đường đã đem lại luồng sinh khí mới mẻ cho cuộc sống trên Đảo Hoa, chấm dứt sự tạm bợ được chăng hay chớ của cuộc sống hang hốc, và chấm dứt luôn nỗi hoang mang chờ mong trong vô vọng.

Cô Lan sinh ra một bé trai kháu khỉnh, đặt tên Yên. Bao tủi cực đã trải qua khiến cô chẳng cầu mong gì hơn yên ổn cho con của mình. Vậy nên cô Lan rất sợ hãi khi một ngày kia, thầy Minh dạy bọn con trai đóng thuyền.

Nỗi sợ hãi của cô Lan lây qua những phụ nữ khác. Từ ngày có thầy Minh, cuộc sống trên Đảo Hoa thay đổi kỳ

diệu. Đừng bận lòng về quá khứ thì hiện tại đối với tất cả mọi người là rất tốt lành. Sao thầy Minh lại ra đi?

Cô Lan nhớ lại chiếc thuyền to lớn vững chãi ngày nào và chuyến về bờ bên kia mà thầy Minh bị lỡ vì cô.

– Thầy đóng thuyền để đi đâu? – Cố giấu nỗi hoảng hốt, cô Lan rụt rè hỏi.

Thầy Minh trả lời:

– Trên đảo có nhiều giống hoa lạ mà các nơi khác không có. Ngược lại, đảo không có những loại mà nơi khác có. Tôi đóng thuyền để đưa mọi người đi chợ trao đổi vài thứ.

...

Đây là lần đầu tiên họ rời Đảo Hoa sau bao ngày dài. Họ hồi hộp biết bao khi xuống thuyền đi về phía con người.

Kỳ hoa dị thảo được mọi người giành nhau mua, lại còn hỏi vườn ở đâu để tới tận nơi mua cho thỏa. Không biết nên trả lời thế nào, những người phụ nữ của Đảo Hoa bối rối nhìn thầy Minh.

Thầy Minh chỉ tay về hướng Đảo Hoa xa xa lúc này nhìn như một cánh buồm nâu nhô lên giữa sông nước mênh mang, sóng vỗ quanh chân đảo thành những đốm sáng lấp lánh lấp lánh lấp lánh lấp lánh...

– Làng chúng tôi ở kia kìa – Thầy Minh nói.

Một người vọt miệng ra dáng đã biết rồi:

Bờ bên kia phải không?

Fây búk hỏi anh...

đỗ. duy

1 Nói thật là từ đầu anh đã không kìm được lòng trước 1.câu hỏi dành cho anh: “Bạn đang nghĩ gì?”. Lâu rồi chẳng ai hỏi anh như thế. Kể cả mẹ anh, người vẫn thường đặt cho anh những câu hỏi, cũng chỉ là ăn gì, đi ngủ lúc mấy giờ, có uống thuốc bổ đúng cỡ chưa, đang yêu con nào...

Sếp anh thì chỉ hỏi một câu: “Mày làm xong chưa?”.

Mỗi ngày anh nộp cho hấn một trăm gạch đầu dòng về việc phải làm sao để người ta phát sốt vì băng vệ sinh. Anh được giao chuyên trách mảng này. Chả hiểu sao hay là người ta nhìn mặt anh có gì đó liên quan đến băng vệ sinh nhỉ? Anh hỏi hấn điều đó. Nhưng hấn sẽ không bao giờ cho người khác bất kỳ một câu trả lời nào cả.

Một câu hỏi khác anh cũng rất muốn hấn hỏi anh: “Mày có thấy tao hôi không mà sao những đứa khác

thấy tao đều bịt mũi?”. Nhưng không, hắn chỉ nhìn anh đầy hoài nghi – rồi chẳng quan tâm đến việc anh cứ đưa tay lên ngoáy mũi, nhưng thật ra là để bịt lại mỗi lần hắn tới gần.

2 Và dĩ nhiên là chuyện cái não nhỏ bé của anh đã làm gì để cho ra một trăm ý tưởng không liên quan gì đến hắn.

Cái não đáng thương của anh như một khu nhà ổ chuột vậy. Em biết khu nhà mà người ta chen chúc với nhau cả trong khi ngủ để rồi bị rơi xuống kênh chứ?

Não anh vốn đã nghèo, đã nhỏ rồi mà còn bị chia ra làm nhiều khu. Khu nghĩ về mẹ anh với căn bệnh thấp khớp triển miên và cái dáng khòm khòm của bà trong vườn cải sau nhà. Khu cho chính anh với những chuyện cỡ như hôm nay sẽ ăn gì, ngủ với ai – à không, anh nhầm, nhậu với ai...

Cả một khu gồm nhiều phân khu nhỏ chứa các loại ám ảnh. Phân khu chứa những chuyện động trời của anh hồi nhỏ, chẳng hạn như bị té giếng hay chuyện anh học bài thi đến mệt lử và quên ngày đi thi để cuối cùng trể tốt nghiệp phổ thông so với các bạn cùng trang lứa một năm... Phân khu của mấy hình ảnh gần với cuộc sống của chúng mình, là chiếc taxi bị nhúi đầu vào “lô cốt”, là cây gậy đè chết người ngoài đường, là chuyện xe buýt cán người ta đầu lìa khỏi mình...

Đại khái là thế. Cái phân khu này đúng là chán, anh có muốn đầu mà vẫn phải giữ trong đầu để rồi lâu lâu nó lại hiện lên làm anh thấy hết muốn sống.

Để có thể chấp cánh cho băng vệ sinh bay cao thì rõ ràng là khu ổ chuột trong đầu anh lại càng bị nén, teo tóp, đáng thương. Tất cả ý nghĩ như bị nhốt trong một cái trại giam tập thể.

Thế mà sếp thường xuyên vứt cái phet cả trăm ý tưởng của anh vào sọt rác sau khi hấn liếc qua ba giây.

Hấn lắc đầu mà chẳng thêm giải thích tại sao.

Anh dư biết hấn không chê, hấn chỉ thử coi anh có cúi xuống nhặt một trăm ý tưởng đã bóp não của mình để nghĩ ra không.

Chỉ cần anh cúi xuống, không nghĩ gì để mà thốt ra hai chữ “mẹ mày” như một số thằng nhân viên trong công ty đã bỏ đi, thì hấn sẽ chấp nhận một trong một trăm ý của anh.

Còn những chuyện sau lưng, ví dụ như anh hay lèm bèm một mình “tại sao mình phải đi làm cho thằng chó này?” (mà vẫn có đứa nghe được), theo hấn là không vấn đề gì.

3 Với em, anh cũng chẳng muốn giấu làm gì – những suy nghĩ trong đầu anh ấy. Đã trần truồng với nhau rồi thì bất kỳ một sự giấu giếm nào khác cũng thành ra buồn. Em nhỉ?

Anh thấy mình cứ ba phút một lần lại nghĩ đến... đại khái là không trong sạch (em cứ nghĩ thế cho nhanh).

Nhưng em nhớ là phải kèm theo sự giải thích cho mình rằng anh chưa bị biến thành cái máy công nghiệp đến nỗi thấy quần áo của em và mấy nàng, mà chỉ nghĩ về quần áo và không hề bị liên tưởng gì đến những thứ khác.

Cũng đừng trách là tại sao anh hay chửi sếp là “cục c”. Hơi vô lý. Anh chấp nhận đi làm cho hăn để hăn trả tiền cho anh. Mà anh còn chửi?

Em cứ tưởng tượng như thế này đi cho dễ, sự vô lý ấy cỡ như chuyện anh là kẻ đến sau mà lại cứ muốn mình là duy nhất – cụ thể hơn, muốn em bỏ chồng.

Rất may, anh không biến tất cả những suy nghĩ đó thành hành động (dù trong xã hội này người ta luôn khuyên anh là “hãy hành động”, “sống là không chờ đợi”...). Anh sẽ thành gì? Một thằng thất nghiệp, một thằng khốn nạn, một tên thô lỗ? Rồi đời sẽ ghi tên anh... không mấy hay.

4 Có một chuyện làm anh phân vân, cái chuyện anh yêu em ấy mà, anh chẳng biết là có nên nói ra không?

Là vì như vậy. Trong lòng anh ba chữ “anh yêu em” cũng đẹp và thiêng liêng như lúc con người ta thể điều gì đó trước bàn thờ vậy. Thế thì thường là thì thầm và có nhang khói nghi ngút gửi tới người cõi xa, còn anh khi

tập nói với em ba chữ đó thật rành mạch, rõ ràng, không hiểu sao thấy nó nhẹ hẫng như mình là một thằng điều – anh cảm tưởng thế.

Mẹ nuôi anh mấy chục năm trời, cho anh tất cả những gì bà có trên cuộc đời này, nhưng chưa một lần nào nói thương anh cả. Vì vậy nói “anh yêu em” anh có cảm tưởng như mình đang trách mẹ.

Chuyện người miền Nam của anh giỏi làm hơn giỏi nói suy cho cùng cũng là một hạn chế. Ngày xưa, điều ông ngoại anh trời trăng lại là “tôi yêu bà” – anh nghe thấy cũng kỳ nhưng thấy cũng thương.

Thật ra, đôi lần anh đã định bật ra được ba chữ đó khi nhìn em tỉ mẩn đút cho anh từng muỗng cháo, lau người anh bằng khăn ấm sau những ngày anh nằm liệt giường, rồi em lại bung cái bô đi đổ và tỉ mẩn rửa giùm anh cái chỗ trên cơ thể anh mà cả đời anh chẳng nhìn thấy được... Ba chữ đó chực trào ra từ đâu anh cũng chẳng rõ được, có thể từ óc, từ tim, mà cũng có thể vì anh mất tin tưởng vào việc sẽ có một người dám làm những chuyện này với mình. Anh chỉ cần mở miệng là nó sẽ trào ra.

Anh vẫn ước mình như người Mỹ, có thể nói “I love you” một cách dễ dàng và thân thiện. Anh chẳng biết lúc nào là nó nói từ lòng – lúc nào là nói từ miệng, nhưng anh vẫn thích ai đó bày tỏ tình thương của mình một cách trôi chảy như vậy.

Làm sao anh không hiểu đã có lúc em trách anh bằng thơ em nhặt được đâu đó trong một trang sách cũ mà khách đến tiệm cắt tóc của em để lại.

Chị ấy nói (mà cứ như nói giùm em): *Anh sợ nói yêu em muộn màng – Thì đừng nói/ Bao nhiêu năm rồi tôi chán biết bao nhiêu những người... đàn ông đến nói mà cũng sợ, thì nói gì đến yêu.*⁽¹⁾

Mà em không cần phải nói, anh biết em còn yêu anh.

Chứ em mà chán thì em không buồn làm thơ như chị ấy. Em sẽ cắt cái búp với anh không thương tiếc. Như cắt cho bọn đàn ông tháng một lần ghé lại tiệm cắt tóc của em ấy. Anh nhớ có lần em nói em thấy cái gì dài dài, thừa thừa mà không biết dẫn đến đâu, không ra hình dạng gì (chẳng hạn như tóc và râu) là em sẽ cắt ngay.

Rất có thể tình cảm của anh rồi cũng bị liệt vào những thứ ấy, nếu có ba chữ kinh điển của nhân loại mà anh nói cũng không xong.

5 Những lúc anh thần thờ trong công ty, nghĩ đến em đang làm gì (mà ngại nhắn tin cho em), bạn Fây búk (lại) hỏi anh: “Bạn đang nghĩ gì?”.

Ý nghĩ truyền xuống ngón tay, anh cũng gõ được ba chữ “anh yêu em” để trả lời bạn (anh cũng có thắc mắc là tại sao anh lại rất hay nghĩ về mẹ của anh ở quê nhỉ?).

1. Thơ Lý Lan.

Anh gõ rồi nhìn lại, sao mà thấy nhạt toẹt. Trong khi Fây búk thì dễ tin người, anh nói gì thì bạn ấy cũng sẽ hân hoan đi bù lu bù loa với bạn bè, với người thân xung quanh anh rằng “sự thật đây này, xem không?”.

Anh quyết định cho thêm một cái dấu chấm than nữa. Coi có tình cảm hơn không? Rồi đến ba dấu chấm than. Và cả một trái tim nữa. Cũng thấy không thấm thiết hơn được. Thế là anh xóa.

Anh nhận ra giới hạn của chữ viết nhưng cũng nhận ra tác dụng của nó là tốt cùng trong việc biểu hiện cảm xúc. Đó là khi anh nhận ba tiếng “một lũ lười” của thằng chủ hội hám quát thẳng vào mặt. Anh cứ thế mà nổ tung ra những suy tưởng trong đầu, nó chửi như thế là chửi trên đầu mình, trên đầu cha mình...

Với anh, không có giới hạn trong từ “một lũ”. Đáng lẽ ra anh chỉ đấm vỡ mặt nó, rồi sau đó ngồi ở trụ sở công an phường vài ngày là xong.

Nhưng ngay lúc anh đang cơn điên, Fây búk lại hiện ra và dịu dàng hỏi: “Bạn đang nghĩ gì?”. Anh quát ngay: “Đ.M thằng sếp hôi” – viết bằng hai thứ tiếng Anh và Việt cho càng nhiều người đọc càng tốt.

Mấy chữ trong lúc nóng giận thì thể nào chả ngu, em nhỉ? Nhưng chỉ cần hai giây thôi, lũ tôi mọi trung thành của hân đã chụp lại cái màn hình và tấu trình đầy đủ về hành động ngu xuẩn của anh.

Hắn nhún vai, không hề gì, “chỉ việc mày đừng dừng những suy nghĩ về băng vệ sinh là được”.

6 Anh lò mò qua trang Fây búk của chồng em – tức là thằng bạn của anh.

Nó hơn anh ở chỗ bày tỏ rõ ràng vấn đề của mình: “Thương vợ quá” và cứ để đấy. Anh ấy rõ là rất Tây – thương thì nói thương.

Fây búk cho anh hai lựa chọn hoặc là “Bình luận” hoặc là “Thích điều này”.

Thật ra thì trong suy nghĩ anh “thích điều này”. Anh nghĩ đã là con người thì nó có quyền yêu thương – mặc dù con vợ mình chẳng thèm nấu cơm cho mình ăn, chẳng thèm ngủ ở nhà với mình đầy đủ các ngày trong tuần.

Còn bình luận? Anh biết nói gì đây. Chẳng lẽ lại nói “tao còn thương vợ mày nhiều hơn mày” à?

Nó là bạn của anh.

Nhiều thằng bạn khác – là bạn chung của anh và nó, nhảy vào “bình luận”: “Chồng tuyệt vời”, “Chị ấy chắc là cảm động lắm”. Có cả Lý, cô bạn biết chuyện của hai đứa mình. Lý nói: “Nhất định em sẽ nói cho nó nghe về điều này”.

Fây búk cứ hỏi anh hoài về cái vụ “thương vợ” của chồng em?

Anh nói: “Im lặng là vàng”. Nhưng may thật, anh đủ tỉnh táo để không viết ra bốn chữ đó. Mấy thằng bạn của

anh vào đọc sẽ đặt câu hỏi là có chuyện gì mà cần phải dùng đến “im lặng”? Rồi thì... mệt lắm.

7 Vào cái đêm mà em ngồi với anh, im lặng cả mấy giờ liền. Chẳng hiểu sao anh không nói ra được một tiếng nào. Rồi em nhìn anh ỉu xiu, rồi ra khỏi nhà anh mà không nói một câu từ già. Nửa đêm, trên cái màn hình sáng lóa giữa căn phòng tối om, Fây búk lại hỏi anh cái câu quen thuộc ấy.

Anh chỉ muốn nói rằng “anh cần em”. Rõ ràng là anh rất muốn nói ra điều đó. Chỉ là anh đang nghĩ anh phải biến hóa và sửa thành cái gì cho nó riêng tư một tí. Viết nguyên văn ba chữ đó, cả đám bạn của anh và em sẽ điều tra “em” là ai thì sao?

Có lẽ anh sẽ nói với Fây búk là “anh cần ba chấm”.

Anh tự hào là anh đã học khá tốt từ Fây búk cái khoản có thể trình diễn bản thân (mà anh vẫn không đánh mất chính mình như những người khác. Kiểu như bọn tuổi teen hay để hình “rượu và sách” cho thấy mình già. Mà anh già thì để dấu ba chấm ngập ngừng cho thấy mình bí ẩn với đám trẻ. Đằng sau đấy là gì thì có trời mới biết!).

Chị nhà văn em thích cũng có nói giùm đấy: *Tôi không phải là một cái bị... đựng đồ. Trút ra hết rồi còn lộn trái. Mới phơi bày cái gọi là tấm lòng. Chơn thật⁽¹⁾.*

1. Thơ Lý Lan.

Anh sẽ sống với Fây búk với tư cách là một cái bình. Một cái bình luôn luôn cần tồn tại giữa cuộc đời để người ta có thể cắm hoa chứ không phải sản xuất ra để mà vất xó.

Anh mở mục bình luận cho status “Anh cần...”, thì thấy:

Hồng – con bạn ế chồng của anh – nói: “Cần em à?”.

Hòa – đồng nghiệp ở công ty cũ – chắc nghĩ là anh đang cần tiền, có vẻ ái ngại: “Gọi cho tao nhé”.

Và hàng trăm bạn bè khác của anh nhảy vào “thích điều này”. Trong đó, có cả chồng em.

Rõ ràng nó chẳng có nghi ngờ gì cả...

8 Em thấy đó, cuối cùng thì anh cũng có một cách để trả lời người bạn Fây búk tuyệt vời, ngày nào cũng kiên trì hỏi câu “Bạn đang nghĩ gì?”.

Tiếc thật, em có phải là người suốt ngày ngồi trên mạng để chơi cái trò này đâu nhỉ? Em tối mắt tối mũi với tiệm cắt tóc, với chồng, với con...

Hôm nào em thử vào đó để trả lời câu “Bạn đang nghĩ gì?” của Fây búk xem nào. Nếu em không trả lời câu này cũng được, em chỉ cần đọc để tự trả lời câu hỏi mà em vẫn thường hỏi: “Anh – và cả thằng chả nữa (chỉ chồng em) chẳng hiểu suốt ngày chơi mấy cái trò trên mạng vớ vẩn ấy để làm gì?”.

Tối chừng đó, em có thể hiểu thằng sếp của anh nó rộng lượng cỡ nào, chồng em đang tâm trạng gì và thật ra là anh đã phải dẫn vật khi yêu em ra sao!

Ngộ

trần.thị.hồng.hạnh

Người xung quanh thường gọi đó là chùa, dù nó không giống một ngôi chùa. Có người còn gọi nó với tên Tĩnh Tâm tự. Người trụ trì, mà dân ở quanh đó gọi là “thầy”, vừa giống người xuất gia vừa giống người tại thế. Ông không mặc áo cà sa nhưng áo sơmi lại có màu vàng cà sa.

Tĩnh Tâm tự nằm bên một đường ray xe lửa băng ngang khu dân cư, đầu lưng với trường tiểu học. Nhân thế, thầy liền trở một cửa nhỏ, để học trò có thể chạy qua chơi nếu thích và đứa nào chưa có gia đình đến đón kịp thì có thể ngồi tạm ở đó chờ được đón về.

Thầy trạc ngũ tuần. Mặt nhìn không thể gọi là hiền, nhưng đôi mắt và ánh mắt thì vô cùng nhân hậu. Tựa hồ như người ta gắn mắt nai vào mặt hổ vậy. Buổi sáng, thầy cho mấy bà bán xôi ngồi bán. Các cô giáo cũng nghèo

nên hay ăn xôi. Buổi tối thầy lại cho lớp học tình thương ở phòng mượn chỗ để dạy chữ cho mấy đứa nhỏ lang thang. Có bữa, tượng Phật thầy thỉnh về bị nguyệt ngoạc tùm lum những chữ cái a, b, c... Thầy không phiền trách gì. Chỉ cười cười, chắc bụng thầy thấy vui lắm nên miệng cứ nở hoa.

– Thầy cười nhìn hiền quá, phải tao lớn cỡ thầy, tao “cua” thầy liền.

– Thôi đi bà, người ta tu hành.

– Tu gì mà tu, thầy ăn thịt chó không thấy hả?

– Ai nói?

– Bà Tư nói.

– Bà Tư hả? Tin bả thì bán lúa non, lúa giống, bán luôn đậu phộng mới mua về chưa kịp rang.

– Thôi, dẹp mày, đừng lôi nghề nghiệp của tao ra châm chọc chứ...

Thầy có cái máy ghi âm, loại xịn đảng hoàng, nhỏ xíu như cái hộp quẹt, thầy gắn ở một góc đặc biệt trong “chùa”. Thầy đi vắng ban ngày, thầy cài nó ở đó. Thầy đi vắng ban đêm, cũng cài nó ở đó. Thầy ở lại nhà, thầy cài nó ngoài cửa, để nó thu hết những tiếng động bên ngoài, sáng sáng, tối tối thầy lại mở “cái hộp quẹt” lên nghe. Tự nhiên thấy yêu đời quá đỗi. Nhất là mấy đoạn đối thoại như trên. Có bữa, thầy nghe chuyện khác, buồn hơn nhưng thầy ấm lòng lắm.

- Má tao bệnh.
- Bệnh gì?
- Tao sao mà biết?
- Sao mày nói chuyện tỉnh bơ vậy?
- Chứ sao?
- Thôi, đi ngủ.
- Ngủ trước đi!
- Mày còn làm gì nữa?
- Làm công chuyện.
- Chuyện gì? Tắt đèn, tao ngủ.
- Bữa nay thầy cho ngủ nhờ, mai biết thầy cho nữa không? Tụi mình không có hộ khẩu hộ khiếm gì, công an bắt chết.
- Mai đi kiếm chỗ khác, rùi công an bắt thì lại xui xẻo cho thầy.
- Có khi nào thầy xấu, tính... tụi mình...
- Mày đừng có khùng, chơi gái có nhiều tiền.
- Thầy giàu lắm.
- Thôi, đi ngủ.
- Không, tao đang làm.
- Làm gì vậy?
- Hồi chiều tao mới nói chị Hải cho tao cắt dán giấy vàng bạc thêm, cũng được mấy ngàn một trăm xấp chứ bỏ à.

- Có mấy ngàn, cực chết, ngủ đi, mai đi bán nữa.
- Má tao bệnh mà mậy.
- Ủ, tao quên, thôi để tao thức phụ mậy.

Những mẩu đối thoại như vậy làm thầy khó ngủ. Thầy lại lặng lẽ làm rớt tiền ở dọc đường con nhỏ đi bán đậu phộng rang, làm rớt ít tiền thôi, hai, ba, bốn, năm ngàn gì đó, canh vừa đúng lúc nó tới, canh vừa đủ cho nó thấy tiền. Một nghệ thuật chứ chẳng chơi. Con nhỏ lụm tiền, nhìn dáo dác. Rồi cười cười. Thầy cũng cười.

Chùa chẳng phải chùa, nhà chẳng phải nhà – nằm men đường ray. Có bữa thầy xắn tay áo, dọn dẹp xú uế ai đó để lại, rồi đốt thêm cái lư hương và nhang trầm ở đó. Mấy lần sau, không thấy mùi hương quen thuộc nữa. Thầy tủm tỉm cười một mình. Nhà-chùa của thầy gần khu công nghiệp nhiều công nhân nam nữ, tan ca dập dìu. Có hôm, giữa giờ đổi ca, thầy thấy anh chàng và cô nàng tỏ tình thương mến thương trên đường ray, thầy từ tốn: “Nè con, vô nhà mà ngồi, đường ray nguy hiểm, đang hôn mà xe lửa tới, chạy không có kịp”, hai bạn trẻ bẽn lẽn, kéo nhau vô ghế đá. Thầy vào trong, chút nữa quay ra, thấy hai bạn trẻ...

Thầy cười. Tối đó, thầy bật máy ghi âm lên.

- Cho hun miếng.
- ...
- Ông thầy này lạ quá.

- Cái màu áo vàng quá, chói quá.
- Giống màu của ông quản đốc.
- Vậy càng dễ thấy chứ sao.
- ...
- Giận hả?
- ...
- Mà ông này là thầy tu hả?
- Chắc phải, mà chắc hổng phải... mà phải...
- Tu sao không mặc áo cà sa?
- Sao cái nà này giống cái chùa mà lại không phải cái chùa?
- Sao ổng kêu mình bằng con?
- Dám sư giả?
- Không giống giả.
- Cũng không giống thật.
- Thôi kệ, miễn là ổng cho mình ngồi đây được rồi.
- Cho hun miếng.
- ...

Không phải nhà, chẳng phải chùa. Nằm chênh vênh bên đường ray xe lửa. Xe lửa đi ngang, gấn vào ga, kéo còi dài. Mới đầu nghe thấy khó chịu, sau thấy quen, thấy thương. Có lần, thấy ra đứng ngắm đoàn tàu băng ngang. Mỗi ô tàu đều có những đôi mắt nhìn ra. Mắt đen, mắt

xanh. Tóc nâu, tóc vàng. Thấy thấy toa chở hàng cuối cùng có vẻ nhẹ hơn cả. Toa đầu phơi phơi. Những toa giữa chỉ chở người thôi nhưng có vẻ nặng nề lắm và tỏa ra một bầu không khí pha trộn: vui vẻ, mong chờ, khao khát, bất bình, bức dọc, thương nhớ, căm hờn, phá phách, phẫn uất... Chừng ấy con người, chừng ấy tâm trạng. Thấy nhìn đoàn tàu vượt qua.

Có hôm, thấy bất giác vẫy tay khi đoàn tàu sắp đến. Bốn hôm sau, thấy đứng trước nhà, đoàn xe lửa chạy ngang, có chiếc nón vẫy chào từ toa đầu tiên, có thêm tiếng còi tàu rúc nhẹ. Thấy chẳng kịp thấy mặt ai. Hôm sau thấy ra chờ, không thấy. Đến hôm thứ tư lần nữa, lại có chiếc nón vẫy chào, lại có tiếng còi rúc nhẹ, thấy vẫy lại. Thành lệ, cứ bốn ngày một lần, thấy lại vẫy tay chào, chiếc nón đỏ lại vẫy chào thấy, tiếng còi tàu rúc nhẹ, êm êm.

Nhà không phải nhà, chùa không phải chùa. Vẫn có chỗ đợi miễn phí an toàn cho trẻ chưa được mẹ đến đón kịp lúc. Vẫn có lớp học tình thương. Vẫn có chỗ bán xôi. Vẫn có chỗ ngủ miễn phí cho ai cần thiết thực sự. Vẫn có chỗ tâm tình êm đêm. Vẫn...

Có mùa xuân, có nắng, có hoa, có... Tôi đi lang thang. Và, đọc được một bài haiku vô tình ai đánh rơi trên đường:

Chùa chẳng phải chùa – nhà

Nằm chênh vênh bên đường ray – phố

Còi rúc, bàn tay – vẫy.

Mát xa Pattaya

trương.anh.quốc

Chiếc taxi màu đỏ vòng vèo qua các ngã đường lớn bé rồi đỗ xích trước một khoảng sân rộng. Máy xe còn nổ rò rò đã có hai nhân viên đến mở cửa xe, cúi chào rất chi lịch sự, đon đả mời khách bước vào trong.

Họ lịch sự quá, họ sang trọng quá, họ nhanh quá, anh chẳng biết mình sẽ được dẫn đi đâu, cứ bước theo hai nhân viên nọ như một cái máy, an tâm không cần nghĩ suy gì.

Chiếc cửa lớn vừa mở. Không gian sáng bừng choáng ngợp. Màu hồng mê hoặc. Một mê cung với hàng trăm tiên nữ đang ngồi từng hàng từng hàng trên sân khấu như những người đẹp ngồi mẫu biểu diễn. Người ở đâu nhiều thế? Con gái nhà ai mà xinh thế? Tóc dài tóc ngắn, váy dài váy ngắn. Mỗi cô là một bông hoa. Một rừng hoa.

Ánh sáng tím hồng càng làm tăng vẻ đẹp hút hồn và làm không gian thêm huyền ảo. Trên ngực mỗi cô đeo một tấm biển màu xanh xanh xinh xắn to gần bằng bàn tay, mỗi biển khắc một con số. Những chiếc eo thon thon, những bộ ngực căng tròn sức trẻ. Tấm khăn vải mỏng tan quấn cách điệu trở thành chiếc váy ngắn, trông thân thể các cô đầy đặn nửa kín nửa hở hấp dẫn, tha thiết mời gọi. Chốc chốc có một vài cô đứng lên, vài cô khác từ phía trong bước ra tiến lại ngồi chen vào chỗ còn trống. Vừa ngồi xuống họ đã lấy gương con, son phấn ra trang điểm lại khuôn mặt hơi mệt mỏi sau một ca mát xa, hoặc chải tóc, sửa lại chiếc băng số cho ngay ngắn, sửa lại áo nịt đẩy ngực cho cao lên một chút...

Cách khán đài nơi những cô gái xinh đẹp ngồi là các hàng ghế sa lon mềm mại cho các quý ông quý anh ngồi uống bia Heineken ngắm nghĩa chọn lựa. Nếu không có tấm kiếng dày trong suốt kia ngăn cách chẳng biết điều gì sẽ xảy ra. Trai khỏe với gái đẹp, nhất định sẽ hỗn loạn mất thôi.

Các quý ông quý anh ngồi nhăm nháp bia. Không được hút thuốc. Cấm chụp ảnh quay phim. Chỉ toàn nhân viên lễ tân nam, trẻ, cao, trắng trẻo mặc đồng phục rào qua rào lại. Những nhân viên gốc Hoa nói được hàng chục thứ tiếng chào hỏi trúng phóc bằng thứ tiếng của khách làm cho không khí trở nên thân thiện và cởi mở. Khách cứ tròn xoe mắt rồi cười xòa, ngỡ mình đang gặp

đồng hương ở một đất nước xa lạ. Nhân viên phục vụ bia vừa mời vừa hối thúc, chừng ấy cô gái xinh đẹp mà chẳng chọn được cô nào hay sao! Chọn nhanh lên, chọn trước sẽ được em xinh đẹp hơn chọn sau. Một tiếng rưởi đồng hồ, chỉ có một trăm đô chứ mấy. Đến Thái là phải biết mát xa Thái. Mát xa thân thể Thái số một thế giới.

Từng tốp quý anh quý ông bước vào, cao lớn có, thấp bé có, Âu, Á, Phi, Mỹ, người lai, những vị khách muốn biết mát xa thân thể Thái độc đáo dường nào. Đông quá, khách phải ngồi sát lại với nhau mới đủ chỗ. Bạn bè anh lạc nhau, không cùng ngồi chung ghế. Vài người uống vội chai bia, chọn một con số để khỏi phải chờ lâu. Số khác cứ ngồi uống bia tì tì ngắm nghía, thưởng thức những tác phẩm nghệ thuật tự nhiên tuyệt vời. Nghía được em nào, khách chỉ cần nói con số. Anh nhân viên sẽ chỉ đúng em mang biển số ấy rồi hỏi lại khách cho chắc ăn, đọc xác nhận một lần nữa bằng đúng ngôn ngữ của khách rất vui vẻ. Khách bước sang quầy bên cạnh, nếu chai bia chưa hết thì mang theo. Khách không phải sợ nhân viên phục vụ kêu lộn hay cô nhân viên mát xa không chịu tiếp dù khách có bị thọt chân hay sút môi lồi rún.

Anh loay hoay tìm chỗ rồi ngồi vào chiếc bàn trong góc. Chiếc bàn này xa khung kính nhất nên mới còn trống. Chắc chiếc bàn này dùng cho khách mát xa xong xuống ngồi nghỉ giải lao. Có một chai bia lụng trên bàn. Bia thừa sao không chịu dọn dẹp? Nhân viên mang ra

chai bia, bật nắp. Anh đang tu chai bia thì một cô gái áo đỏ còn rất trẻ bước lại, vẻ như tìm kiếm gì đó. Tìm chỗ ngồi hay tìm ai? Anh cười chào:

– Chỗ ngồi này của cô phải không?

Cô áo đỏ gật đầu cười.

– Xin lỗi, tôi tưởng không có ai ngồi đây...

Anh toan nhồm người. Cô gái vẫy tay ra hiệu anh cứ ngồi đấy đi. Cô ngồi xuống bên anh rất tự nhiên. Thì ra chai bia là của người phụ nữ áo đỏ này. Mắt anh tròn xoe. Cô là nhân viên của tiệm mát xa này? Không thể, nhân viên sao không mặc đồng phục, nhân viên sao lại uống bia ở đây. Cô là khách? Chỗ này chỉ dành cho quý ông quý anh, đâu có khách nữ, cô đến đây làm gì?

Anh cầm chai bia lên mời. Cô áo đỏ cũng cầm chai lên. Hai cổ chai chạm nhau keng keng. Anh uống vài ngụm, đặt chai xuống bàn. Nghĩ mình cũng thật vô lý. Có ai cấm phụ nữ đến tiệm mát xa thân thể đâu. Đàn ông đến thì phụ nữ cũng đến được chứ. Nam nữ bình đẳng bình quyền kia mà.

Người phụ nữ nhấp một ngụm, liếm bọt ở mép môi, nháy mắt một cái tinh nghịch. Đôi mắt đen tròn, hàng mi dài cong vút, đôi mày dài đen nhánh mạnh mẽ. Từng sợi lông tơ ở mép môi trên lơ mờ dính bọt bia quệt vào da. Anh chợt nhìn xuống hai cánh tay cô theo thói quen khi thấy nữ giới có lông tơ trên mép. Cánh tay tròn lẳn cá trắm, lông tay thưa mượt dài xếp lớp mịn màng. Người

phụ nữ có nét pha trộn giữa người Á, Trung Đông và châu Âu quyến rũ. Hai lăm hay ba mươi, rất khó đoán được tuổi. Nhất định chưa thể đến ba mươi. Anh nhìn cô một lượt, rất nữ tính, mặn mòi với nét sắc sảo đậm thắm của người phụ nữ lai. Với chai bia trên bàn, ắt hẳn cô là khách hoặc dắt khách đến đây. Sao cô không ngồi ngoài mà ngồi đây, nơi chỉ dành cho quý ông quý anh.

Trông mặt không thể bắt hình dong. Nhìn vậy chứ chẳng phải vậy đâu. Anh cười nhẹ, tự nhủ mình. Cô đến đây nhìn ngắm những cô gái trẻ xinh đẹp trong buồng kính kia hay những người đàn ông bên ngoài đây. Cô có tới tìm bạn trai, hay cô nàng thích... gái? Cô không nhìn các cô gái trẻ mơn mớn chăm chăm như cánh đàn ông thao láo mà thỉnh thoảng rảo mắt một lượt rồi mỉm cười. Thời nay phụ nữ yêu và cưới phụ nữ là chuyện bình thường. Uống hết chai bia rồi cô có chọn một con số xinh đẹp để dắt nhau lên phòng tắm rửa mát xa thân thể thư giãn như các anh các ông đến đây không. Anh tò mò bắt chuyện:

– Cô nghĩ thế nào về mát xa thân thể?

– Cũng tốt chứ sao, cơ thể con người không chỉ cần cơm canh cá thịt mà phải hít thở khí trời và trao đổi chất. Mát xa để cơ thể khỏe khoắn, cường tráng, hoạt động tốt hơn, như một chiếc xe hay máy móc được bảo dưỡng thay nhớt thường xuyên...

– Nhưng...

– Ý anh muốn nói đến chuyện buôn bán tình chứ gì. Thái xuất khẩu nông nghiệp đứng nhất châu Á, là nước xuất khẩu gạo thứ nhất thế giới. Tôi hỏi anh, thứ gì anh dùng không hết thì đem bán, thứ gì anh thiếu phải đi mua, đúng không?

Anh gật gật đầu. Chỉ chờ có thế, cô cười:

– Tình dục cũng vậy, thiếu mua thừa bán, sòng phẳng. Quyền của con người càng lúc càng cao, nhu cầu con người cũng càng ngày càng cao. Ngày nay ngoài ăn ngon mặc đẹp ta cần quyền tự do. Anh thấy vì sao khách du lịch đến Thái đông vui thế, lưu lại lâu ngày và tiêu pha nhiều thế cho dù an ninh không được đảm bảo cho lắm không? Khách du lịch đến Thái được tiếp đón như thượng đế. Đến Thái, khách du lịch giống như một người dân địa phương rồi.

Du lịch Thái thỏa mãn mọi yêu cầu của khách, chiều khách bằng nét văn hóa đặc trưng không nước nào có được. Họ bắt đầu từ cái nhỏ, chi li nhất để làm chuyện lớn. Ngay việc mời và giữ được khách đã là một nghệ thuật. Xấu tốt đúng sai đều do quan niệm con người mà ra, luật pháp cũng do con người đặt ra thôi. Ở Thái người ta quy hoạch công nghệ tình dục hẳn hoi, như tiệm body massage này cũng được đăng ký, quảng cáo trên mạng, không tin, anh xem tờ bướm hay trên tấm bản đồ đều có cả. Đây chỉ là một trong hàng trăm tiệm ở Pattaya này, chưa kể đến trên thủ đô Bangkok cách đây chừng một

trăm cây. Các tiệm hoạt động công khai đóng thuế cho nhà nước, đó là một nghề hợp pháp hái ra tiền...

Cô áo đỏ thao thao bất tuyệt, càng nói càng say sưa. Nhìn từng cử chỉ của cô, cái chớp mắt rất chậm rất lâu, cái miệng cười rộng hết cỡ, anh nghe quên cả việc chọn một số cho mình. Anh đã uống hết chia bia thứ tư, cô cũng đặt trên bàn chiếc vỏ chai thứ ba. Nếu cho anh có sự chọn lựa, ước gì cô gái ngồi uống bia cùng anh được đeo số và ngồi trong lồng kiếng kia, để anh được chọn cô, rồi sau màn tắm rửa mát xa bằng thân thể anh sẽ cùng cô làm cái công đoạn cuối cùng ấy. Thân hình cô quá bốc lửa, khuôn mặt với nét đẹp hoang sơ man dại, mạnh mẽ, cái nhìn nheo mắt nghiêng nghiêng đầy vẻ hấp dẫn và bí ẩn của cô hút người đến ngây ngất. Nhưng cô là khách chứ không phải nhân viên mát xa. Cô đến đây làm gì nãy giờ anh đoán mãi cũng chưa ra. Cô đẹp quá làm anh mờ cả mắt cứ suy nghĩ vu vơ. Tự nhiên anh thấy mạnh dạn hơn, có phải trước người phụ nữ đẹp đàn ông trở nên dạn dĩ và mạnh mẽ! Trò chuyện với anh cô cũng vui kia mà, đôi mắt cô cứ hấp háy, hai má cứ ửng hồng. Chẳng biết đôi má ửng hồng vì chiếc áo đỏ, vì bia hay vì anh mắt anh. Chợt anh đề nghị:

- Chúng ta ra ngoài đi dạo một lát được không?
- Nhưng tôi phải chờ người.
- Tiếc thật!

Anh buột miệng, thấy mình vừa nói một câu không

có duyên cho lắm. Mới chỉ gặp lần đầu nào đã quen thân, anh với cô lại là khách, cũng đâu phải đồng hương. Anh bèn gọi thêm hai chai bia cho đỡ ngượng. Anh nhân viên mang bia lại, trước khi bật nắp còn nói nhỏ:

– Nè anh, bia ở đây giá cao gấp ba lần bên ngoài đấy nhé!

– Không sao đâu!

Hai người mới cầm chai bia lên vừa cụng thì một người đàn ông cao lớn râu ria, chân tay cũng đầy lông lá tiến lại gần cô áo đỏ cất giọng ồm ồm:

– Ta về thôi em.

– Vâng!

– Em trả dùm tiền nước cho anh. Lúc nãy anh dùng một chai bia và một ly nước ngọt cho cô nhân viên mát xa...

– Vâng!

Anh lại tròn mắt. Người đàn ông cao lớn, hai cánh tay to, ngón dài thượt, hai chiếc giày cũng to và dài thượt này là gì của cô gái áo đỏ mà cô lại rậm rạp thế kia? Anh, em trai? Chẳng có nét gì giống. Bạn trai? Không thể nào được. Phụ nữ chẳng ai dắt anh em trai hay bạn trai đi mát xa thân thể. Chồng? Càng không. Ai?

Đầu anh lúng búng. Anh chẳng biết quan hệ của người đàn ông râu ria lông lá với cô gái áo đỏ thế nào nhưng tự nhiên thấy ghét. Ghét cái kiểu cách gia trưởng, ghét vô

cớ. Người nóng bừng, anh muốn đâm một cái vào chính giữa mặt cho dập cái sống mũi cao và dài kia. Anh nắm chặt hai nắm tay, đút vào túi quần.

Cô áo đỏ vội vã bước qua quây tính tiền. Vừa đứng dậy cô còn kịp giới thiệu với anh, người đàn ông cao lớn đầy lông lá là chồng của cô.

Anh bắt tay ông ta mà hơi bị choáng. Anh không tin ở tai ở mắt mình. Nãy giờ chồng cô đi mát xa thân thể ở một phòng nào đó trên dãy lầu cao chót vót kia. Anh liếc nhanh về ngón tay đeo nhẫn. Hai chiếc nhẫn giống y chang. Đích thị họ là hai vợ chồng. Sao nãy giờ ngồi nói chuyện anh không chịu nhìn ngón tay cô kia chứ. Nhưng sao chồng cô lại đi mát xa thân thể trong khi vợ mình ngồi chờ đây. Lạ hết sức lạ. Ai đời vợ đưa chồng đến mát xa thân thể. Có được người vợ đẹp và quyến rũ thế này còn mong muốn gì hơn nữa, anh chồng cô có bị chạm mạch hay thần kinh không? Nếu là mình, anh còn không dám cho người vợ đẹp như thế ra ngoài đường nữa là đi đến chỗ toàn đàn ông này. Hay người nước ngoài họ khác mình? Họ có quan niệm rằng để giữ được hạnh phúc gia đình phải cho chồng tự do mọi thứ. Người phụ nữ này có để chồng thấy rằng ai cũng không bằng vợ nên đi đâu cũng về với vợ mình?

Chắc cô áo đỏ nói cho vui ấy thôi chứ chẳng bao giờ một người phụ nữ xinh đẹp như tiên thế này lại dắt chồng đến tiệm mát xa thân thể rồi ngồi ở đó chờ. Người

phụ nữ nào không ích kỷ, người phụ nữ nào chẳng muốn chồng duy nhất chỉ là của riêng mình. Nếu anh là phụ nữ, anh có làm như thế được không? Nhất định không.

Người phụ nữ áo đỏ rời quây tính tiền nắm tay chồng bước ra cửa rất tình tứ, vừa đi vừa nhoẻn miệng cười. Anh nhân viên người Hoa cúi chào họ hẹn gặp lại rất lịch sự. Anh vẫn chưa hết bàng hoàng, cứ nhìn ngây như người mất hồn rồi dợm theo mấy bước.

Cánh cửa khép lại. Anh cầm chia bia nốc một hơi cạn veo. Đầu anh quay cuồng, lướt nhìn chập choạng những cô gái trẻ chân dài vai trần trong buồng kiếng rục rĩ. Anh sẽ chọn một em trong những em xinh như mộng kia. Em xinh sẽ dắt anh lên một phòng nào đó trên dãy lầu cao kia tắm rửa kì cọ bằng chính thân thể nõn nà ngà ngọc của cô ấy.

Men bia làm đầu anh váng vất, bước chập choạng, rồi mắt cứ muốn nhắm díp lại. Anh áp mặt vào vách kiếng, thấy các cô gái chao nghiêng như nhảy múa.

– Cô kia kìa – Anh nói.

Nhân viên người Hoa bước lại hỏi nhỏ bằng đúng ngôn ngữ của anh:

– Em xinh nào đâu? Số bao nhiêu, tôi gọi cho...

Anh không đọc được số nữa rồi. Bảng số cô đâu rồi sao không thấy. Hình như cô không mang số...

– Để tôi gọi cũng được!

Anh bước loạng choạng. Cô đâu rồi, đâu mất rồi, mới thấy đứng đây mà... Anh mở cửa bước ra ngoài. Cô ấy kìa. Mừng quá anh chạy lại định nắm tay nhưng cô đã bước lên, đóng cửa xe lại. Anh vẫy tay, không biết cô có nhìn thấy không.

Thời gian tối đa

phong.điệp

Hơn năm giờ chiều.
Lật bật xách túi.

Dặn người trực ca mọi việc.

Để rớt lại phía sau những lời chào.

Phan lao như tên bắn xuống cầu thang.

Chiều mùa đông, trời nhằng nhặng tối. Cầu thang nằm trong góc khuất. Đèn lờm bõm rải thứ ánh sáng khê vàng và uể oải ở các khúc thang quanh. Hoặc có thể chính Phan luôn bị ám ảnh bởi thứ màu vàng vọt ấy khi phải dìm mình vào một mớ công việc hỗn độn với đủ loại văn bản giấy tờ phải giải quyết, đủ kiểu khách khứa phải tiếp đón. Đến lúc mắt mũi quay mòng mòng, cô nhìn đâu cũng chỉ thấy một thứ màu khê vàng và rệu rã.

Phố đông nghẹt. Còi xe bấm loạn xạ. Xe ga xe số thi nhau lách vào mọi khe hẹp có thể. Những đôi mắt gườm gườm nhìn nhau sau vành mũ bảo hiểm và khẩu trang che kín mít. Xe trước học học xẹt khói vào mặt xe sau. Điện thoại ông ổng nổ rôm rốp vào tai: “Điếc à, đang tắc đường. Chả biết lúc nào đến được. Cứ khai mạc đi”.

...

20 phút.

Đó là khoảng thời gian tối đa cho Phan.

Trong lúc này.

Cho đoạn đường vòn vẹn 6 kilômét.

Tụi trẻ sẽ nhòe nhoẹt nước mắt nước mũi, bám tay vào thành cửa, gào lên điệp khúc quen thuộc : “Mẹ ơi, mẹ ơi. Đón con mẹ ơi”.

Cô giáo vợ vẫn đi ra đi vào, mắt trân trân nhìn đồng hồ treo tường. Điện tắt dần tại các phòng. Xe máy tấp nập dừng trước cửa.

– Con chào cô chào bạn đi nào! Sao mẹ vẫn chưa đón hả cháu? À, chắc là đang tắc đường đấy.

Hai đứa con của Phan sẽ xô vào nhau, mắt nhìn mắt, nhễ nhãi nước. Tối đi ngủ, thế nào chúng cũng sẽ hỏi một câu giống hệt nhau: “Sao mẹ đón con muộn thế? Tắc đường là thế nào hả mẹ?”.

Phan quay cuồng đầu óc. Cô bắt đầu nhìn thấy đám

tắc đường phía trước có màu khô vàng và bốc mùi khét lẹt. Những chớp mũ bảo hiểm nghi ngút khói. Những con mắt đỏ quạch như những chấm lửa. Chúng lao liên di chuyển trong khoảng không chật chội. Ô tô lách tách trong tiếng rạn nứt và mùi xăng rò rỉ. Đèn đường giật xoèn xoẹt. Các cửa hiệu hai bên đường bị bóp vụn như những tảng giấy lộn khổng lồ mới bị xô tung khỏi ngăn chứa rác.

Phan thấy người nôn nao. Cô tìm cách quay đầu xe rẽ hướng khác. Cả người cô rơi vào trạng thái nghẹt thở. Lồng ngực thiếu dưỡng khí, hí hóp đớp từng tí oxy lảng vảng bay qua người.

...

15 phút.

Đó là khoảng thời gian tối đa còn lại cho Phan.

Trong lúc này.

Xe máy học lên mấy tiếng rồi tiếp tục phóng vọt lên phía trước. Như một con ngựa già biết thương chủ, nó đang nỗ lực chạy tìm đường về đích.

Đường rộng và thoáng. Phan thấy đỡ ngột ngạt hơn. Hơi lạnh khiến cô tỉnh táo trở lại. Cô phóng tầm mắt ra xa, cố gắng bắt tín hiệu về những đám tắc đường có thể xảy ra bất thành lình. Trong khi đó tiếng khóc của đám trẻ tiếp tục rộ lên trong trí não cô. Nước mắt vệt ngang vệt dọc trên khuôn mặt nẻ toác vì lạnh.

“Mẹ ơ!”

Tim Phan muốn chụng lại vì tê tái.

Cô thềm hít hà hơi thở của chúng trong lúc này. Thềm ngọt thở trong những vòng tay bé bỏng bám riết và những chiếc thơm nồng nhiệt gần tới tấp vào mặt vào cổ. Có hôm đến đón con, vừa đứng ở bậc cửa, cô thiếu chút thì ngã nhào khi chúng bất thần lao đến. Như hai quả cầu lửa, thơm tho và ấm sức. Chúng làm như thể cả một thế kỷ chưa nhìn thấy mẹ. Dù chỉ là buổi sáng và buổi chiều.

Chỉ là những khoảng thời gian ngắn ngủi. Chúng mãi mê nhập vào những cuộc vui chơi tưng bừng trong căn phòng gần 30 mét vuông dùng làm lớp học. Với các rổ đồ chơi lớn nhỏ. Với những lá cờ bé xíu xiu cho buổi khen thưởng cuối tuần. Với mùi nước tiểu trẻ con khăn khăn ám quanh bốn bức tường. Và đôi khi là một vết xước nhỏ trên má lúc chạy đùa nhau. Chỉ là những khoảng thời gian ngắn ngủi mà thôi.

Nhưng 20 phút cuối ngày đợi mẹ ở phòng chờ với chúng là khoảng thời gian dài đằng đặc. Nó xóa sổ hoàn toàn những khoảnh khắc vui thú trong ngày. Nó là giới hạn tối đa cho sự chờ đợi của chúng. Nặng nề. Và tủi thân kinh khủng.

Những suy tưởng của Phan đột ngột bị cắt xoẹt. Vì một đám tắc đường mới. Đông cứng như thạch. Nó án ngữ ngay cách ngã tư cô vừa rẽ chừng vài chục mét. Bởi vậy Phan đã không thể phát hiện ra nó từ xa.

Đường một chiều. Dải phân cách chạy hàng cây số mới có chỗ rẽ nên đám đông hết cơ hội cựa quậy để tìm cách tháo chạy. Cả đám đông tắt máy đứng im lìm. Như mặc niệm.

...

10 phút.

Đó là khoảng thời gian tối đa cho cô.

Trong lúc này.

Phan quay đầu xe và phi xe lên vỉa hè. Cô biết có một khu tập thể ngay lối rẽ gần đó. Đi cắt qua khu tập thể, chạy ven phía bờ sông, qua khu trại hoang, có lẽ vẫn có một con đường cho cô thoát khỏi đám đông này.

Đầu Phan căng ra như một quả bóng bị hun trên lửa. Cô suýt té khi để bánh xe trườn qua đồng phế liệu khá cao. Gạch đá vương vãi khắp nơi. Đầu của cô lúc ngã, có thể đập xuống bất cứ gờ gạch lồi chồm nào dưới đó. Và cô không thể dậy nổi nữa. Vị tanh tanh tràn qua khoang miệng, rỉ ra ngoài...

Đó là điều mà Phan sợ nhất. Người cô run lên vì cơn ớn lạnh bất thần chạy dọc cơ thể. Hai tay dường như tê cứng.

Bọn trẻ có lẽ đã khóc khản cả cổ. Giọng bắt đầu lao phào như người bị hụt hơi. Nếu cô nằm xuống, ai sẽ đón chúng? Chúng sẽ gào đến lạc giọng, người xui đi vì mệt

và đói. Mấy hôm nay, chúng ho rất nhiều về đêm. Người co rúm lại trong những cơn ho rũ rượi. Trong lúc ho, lũ trẻ vẫn nhắm nghiền mắt. Ho xong, miệng chúng banh rộng ra và... ngáp lấy ngáp để. Hơi thở con trẻ phả vào mặt cô, ấm mềm và thơm tho.

Khi cơn ho dịu xuống, lũ trẻ vo tròn người lại, lăn sát vào cô như hai chiếc bắp cải. Nhiều đêm cô nằm ngủ mà không dám cựa quậy dù cả người mỏi nhừ. Cô sợ khi thay đổi tư thế nằm, cô sẽ đánh thức hai đứa trẻ dậy. Và những cơn ho nhân thể sẽ dội lên. Sớm mai, chúng sẽ phờ phạc bò dậy, ngáp ngắn ngáp dài trong lúc đánh răng, xỏ nhăm dép và quên khoác ba lô trong lúc mãi ngoạc miệng ra ngáp. Thậm chí khi đã đặt cả hai con lên xe, khi cô bắt đầu nổ máy để chạy thì đám trẻ đã dựa vào nhau, mắt nhắm nghiền từ lúc nào.

Có bữa cô về đón con muộn. Chỉ còn một cô bếp được cắt cử ở lại chờ phụ huynh. Vừa ngồi đan khăn bên cạnh cửa ra vào, vừa ngóng ra đường. Phan vừa trở xe đến nơi, cô bếp đã xưng xưng:

– Muốn về muộn, chị có thể chuyển cháu sang trường tư cho thoải mái.

Miệng Phan đắng nghét. Chữ “thoải mái” kéo dài sau câu nói của cô bếp như mũi kim chích vào tim cô. Phan ấp úng xin lỗi cô bếp. Hai đứa trẻ thô lỗ mắt nhìn, ngạc nhiên vì thấy mẹ chúng gần như sắp khóc.

Bà nội, bà ngoại ở xa, sức già mong manh như đèn trước bão. Chồng biến biệt nay Hà Giang, mai Tây Nguyên, tiền tàu xe nhiều khi còn không được cơ quan thanh toán. Phan đi làm lương ba cọc ba đồng, gửi hai con vào trường tư rẻ cũng phải ba triệu. Cô lấy tiền đâu ra?

– Chị sẽ cố gắng về sớm đón cháu!

Cô bếp quảy mông vào phòng trong, miệng lụng bụng điều gì không rõ. Nhưng Phan có thể đoán được. Phan dắt các con ra xe, cố cắn răng cho nước mắt khỏi vỡ oà.

...

5 phút.

Đó là khoảng thời gian tối đa cho cô lúc này.

Trí nhớ đã không đánh lừa cô. Khu trại hoang còn sót lại từ thời bao cấp, cỏ mọc um tùm. Le lói trong mùi rêu mốc và sương ẩm vài ba ánh đèn toả ra từ những ngôi nhà cốt ép xập xệ. Dọc theo khu trại hoang, cô tiến được ra phía bờ sông.

May sao con đường độc đạo phía bờ sông trở thành lối thoát cho cô lúc này. Phan giữ chặt tay lái, lách xe qua đám lau sậy, cố điều khiển cho bánh xe bám vào lối mòn hẹp như kẻ chỉ trên mặt đất. Nền đất thịt, sau trận mưa chuyển mùa đêm trước trở nên trơn nhầy. Đèn pha xe máy không đủ chiếu sáng các đoạn cua lờm chờm bơm kim tiêm của đám nghiện chui vào đây giải quyết cơn nghiện.

Nhỡ ra...

Cô muốn túm chặt suy nghĩ đang nảy ra trong đầu để quăng nó ra ngoài. Cho đỡ run. Cho đỡ sợ.

Rằng nhỡ ra có kẻ xấu xồ ra trước mũi xe. Chiếc xe máy này. Túi này. Điện thoại này. Cô không tiếc. Nhưng tuyệt đối cô không thể nằm dưới đáy sông. Mà cô chỉ còn năm phút. Không, chỉ còn vòn vẹn 3 phút. Để cho những đứa con nhìn thấy mặt. Như người đang bơi đuối sức cần bám vào phao. Như kẻ đói bụng thèm chén cơm nóng. 20 phút chờ đợi cuối ngày là chuỗi thời gian nặng quá sức với chúng.

Nhưng nhỡ ra...

Cô gần như bật khóc. Xe khẹt khẹt mấy tiếng rồi khựng lại. Người cô như bị điện giật. Đèn xe tắt ngóm. Đám lau sậy bên sông ăng lạng đến run người. Xăng vẫn còn. Ấc quy xe máy vừa thay. Xe không hỏng hóc gì. Thế thì sao bỗng dừng khựng lại? Phan trần trần nhìn vào đầu xe. Nhìn vào chìa khoá xe. Nhìn thấy rõ ràng sự tuyệt vọng của mình. Trong lúc này.

Cô cố xếp gọn các ý nghĩ lại, hít thở một hơi thật sâu. Và bắt đầu khởi động lại xe. Hoá ra, trong lúc quá căng thẳng, cô đã đạp số về mo. Sự ngỡ ngàng lẽ ra không nên có trong lúc này khiến cô gần như hoảng loạn.

Chiếc xe tiếp tục kéo kệt tiến lên phía trước. Mồ hôi lạnh tứa ra ướt đầm lòng bàn tay.

Nhà có ba mẹ con, nhiều lúc Phan thấy trống trải kinh khủng. Có hôm đi ngủ, đèn đầu giường nổ đì đẹt, khét mù. Ba mẹ con dúm vào nhau. Sau khi lửa được các con ngồi gọn trên bàn, cô mới đeo găng tay, dò dẫm tìm cách sửa. Bụng bảo dạ: Điện đóm không biết gì, nó giật cho nhát thì xong đời! Thôi thì ông trời có thương thì thương cho trót!

Lại có đêm, con bé con sốt ùng ùng và ho như xé vải. Hai mẹ con ngồi ôm nhau, chị vừa chườm trán, vừa vuốt ngực con. Một chốc thì con bé nôn ồng ộc. Con chị nửa đêm bị đánh thức bởi tiếng khóc của em, cũng gào lên như bị đòn oan. Em ốm lây sang chị. Hai đứa trẻ ốm lẫn lóc cả một tuần lễ. Minh Phan loay hoay với hai con, nhiều lúc tưởng như sắp gục xuống đến nơi.

Chồng gọi điện về: Ba mẹ con thế nào?

Cô bảo: Anh yên tâm, ở nhà mẹ khỏe, con khỏe. Chỉ mong bố về thôi.

Chồng bảo: Ba mẹ con chịu khó. Tết bố về. Cũng sắp rồi.

Tối đi ngủ, bọn trẻ có thêm câu hỏi mới: Sao Tết lâu thế hả mẹ?

...

Cô nhìn thấy cây cầu phía trước và ánh đèn thành phố sáng chan hòa. Trong một tích tắc, Phan thấy mình như rơi vào trạng thái không trọng lượng.

Đám trẻ nhảy căng lên khi vừa nhìn thấy bóng cô dừng xe trước cửa. Đoàn chúng tranh nhau chỉ tay vào cây đào gắn đèn nhấp nháy đặt ngay cạnh cửa ra vào.

– Thế là sắp Tết hả mẹ? Thế là bố sắp về hả mẹ?

Chỉ chờ cái gật đầu của mẹ, lũ trẻ đập tay vào nhau và hét vang lên: “Yeah!”

Cô bếp giật mình quay ra, bật cười.

– Mẹ ơi! – Con bé con hốt hoảng kêu lên – Mẹ ơi! Mẹ bị làm sao thế?

Lũ trẻ tròn mắt nhìn những dòng nước mắt đang chảy dài trên má mẹ từ lúc nào.

Con muỗi trong mùng

hải.miên

Vừa buông màn, tắt điện, nằm chập chờn được một lúc thì biết ngay là có muỗi. Nó chưa kịp cắn ai, cái vòi của nó có lẽ đang nhắm nhe ngáp ngừng tìm một mảng da ngon lành, mềm ngọt của một trong hai vợ chồng để cắm lút vào, hút cật lực, mắt đờ dại ra vì thỏa mãn sướng khoái, cho tới khi cái bụng trống rỗng dưới thân nó căng phồng và ấm nóng lên một bầu máu đỏ tươi.

Bây giờ thì nó chỉ kêu, vừa bay vừa kêu. Tiếng kêu của con muỗi tí ti trong đêm thanh vắng trở thành một thứ âm thanh u u khó chịu ngang ngửa với tiếng máy bay của Việt Nam Airlines vẫn ù ù bay trên trời, ngang qua nhà hai vợ chồng vào lúc chập tối và sáng sớm.

U u, u u, uuuu.... uu.

Vùi tai xuống gối. Lấy thêm cái gối nữa chặn cái tai vênh lên hướng đình màn.

Uu, uu, uuuuu... uu...

Nhắm mắt, cố ngủ nào.

Hồi sáng cả hai vợ chồng đều thức giấc rất sớm vì chiếc máy bay bay ngang nhà đột nhiên sà thấp kêu to ù ù. Tối qua hai vợ chồng trần trọc mãi quá một giờ sáng vì trời oi nóng, quạt quay vù vù, càng quay càng nóng, mồ hôi rịn ra nhớp nhúa nên suốt đêm chập chờn vật vã. Trưa ở công sở mỗi người một chiếc ghế văn phòng, ngoẹo đầu dật dựa mười lăm phút chỉ càng thêm bã người.

Dật dựa là trạng thái giữa thức và ngủ. Không muốn thức mà cũng chưa thể ngủ. Lười biếng. Người chỉ muốn chìm xuống và rất mau cái gắt, nổi điên khi bị quấy rầy. Phá giấc. Phá giấc khi mình đang ngủ ngon dễ cái, vì dù sao mình cũng đã ngủ được một phần mấy giấc rồi; phá giấc khi mình đang trên đường đi vào giấc ngủ thì nổi xung thiên, vì có nguy cơ vượt mất giấc ngủ đang ngập ngừng đi tới, và hậu quả đáng sợ là thức trắng đêm.

Thẳng ngời vụt dậy, với tất cả sức mạnh vượt thẳng sự lười biếng dật dựa của cây thịt mệt mỏi. Bật điện. Chối lòa. Hòa lạt người nằm úp sấp, nhét mắt xuống gối, nhắm tịt.

Bốp! Bốp! Hụt rồi.

Xem nào... Bên góc trái, gần sát đình màn. Bốp! Lại trượt.

Bốp! Bốp!Bốp! Bốp! Trong màn tứ hướng vang lên tiếng Thắng chụp muỗi. Con muỗi đói kiệt, bé như sợi chỉ nhấp nhem bay, bay dăng dăng giữa bốn góc màn, trong phạm vi 1,8 x 2 x 1,2 (mét).

Vài mét khối là quá chật cho Thắng xoay trở và quá thênh thang cho con muỗi dung dăng trốn tìm.

Bàn tay Thắng to thế, Hòa hay trêu “to như cái rổ sảo”, đem mà xúc tép thì mỗi lần xúc phải được một nồi canh ngọt, một chốc trở nên điên cuồng trước con muỗi đang lớn chỉ nhỉnh hơn con mắt mắt tí ti. Tay Thắng đỏ rần lên. Thân người quá 80 cân của Thắng cứ chao bên này, chồm bên kia, đôi bàn chân to đi lún cả mặt nệm, giường kêu két két, thân hình Hòa chung chiêng.

Chờn vờn trêu người.

Lúc nào con muỗi cũng hút chết ngay trong hai bàn tay phân nộ vỗ đét vào nhau. Lần nào Thắng cũng giở hai bàn tay ra, chắc mẩm trong ấy là cái xác muỗi tan nát nhưng thay vì nhìn thấy một trệt xỉn xỉn đen đen, thì anh chỉ thấy đôi tay không sạch sẽ, đỏ lừng lừng. Lại lắng tai lần theo tiếng kêu, nhú mắt sục sạo, và phát hiện nó đang bay dăng dăng ở góc màn kia hay ở là là mặt nệm. Nín thở, sẽ sàng, chờ đợi. Kia rồi nó mở cánh, nó đã đậu vào giữa cánh màn trắng thênh thang. Vụt chồm người tới. Bóp! Mở tay ra. Lại hụ.

Tí ti muỗi cứ bay dung dăng dích dắc, xuống xuống lên lên, nhanh nhanh chậm chậm, đường thẳng đường

vòng, chao chao liệng liệng, và luôn luôn thung thăng – như một hạt bụi lười biếng lặng lẽ trong không gian. Nó làm anh vã mồ hôi, phát điên lên với nó.

Lầm bầm chửi. Một chốc thì chửi thề vung lên. Nói tục. Nguyên rủa. Nỗi căm hận đã phóng đại tâm vóc trêu người của con muỗi kia lên đến nhiều lần. Bây giờ nó đã là một đối thủ của Thăng, của con người đang trong quá trình vươn tới sự toàn năng.

Lợi thế của Thăng là to lớn, lao theo đường thẳng và có tư duy. Lợi thế của muỗi là như một hạt bụi lười biếng lặng lẽ trong không gian và không tư duy (đâm ra không cảm tức, không sợ hãi, cứ thung thăng vừa bay vừa vo ve, hễ cảm thấy có một luồng gió vụt tới thì chao người tránh, nghe thấy một tiếng bộp hay bét vang lên thì coi như đã thoát nạn thêm một lần. Lại dăng dăng vừa bay vừa vo ve, phát ra tiếng kêu với một tần số cực kỳ khó chịu).

Hòa biết là giấc ngủ của mình đã đi đời. Cô cho tay xuống dưới gối, lôi lên cuốn sách đang đọc dở, viết về các sinh vật sống trong đại dương, nơi con này là miếng mồi của con khác. Hòa thấy ông tác giả này cũng lạ đời, trên mặt đất này, dưới gầm trời này, đâu mà chả thế, sao ông lại đắm nhìn bằng ánh mắt ảo não đến vậy cho cái dây chuyền thức ăn ấy dưới biển xanh. Có sự sống nào không xây trên sự chết.

– Ngồi dậy phụ đập con muỗi với anh xem nào. Mẹ!

Con muỗi ranh ma, giáo hoạt này, chẳng lẽ nó thoát được khỏi tay anh!?

Thắng gắt. Nét mặt anh đầy ứ nổi cảm tức.

Mắt xót như xát cát, Hòa biếng lười buông sách xuống. Bép! Nó lại thoát rồi. Tỷ số bây giờ không biết là mấy mươi nữa, chỉ biết con số 0 vẫn cứ thuộc về Thắng.

Vẫn nằm, Hòa nghiêng tai lần theo tiếng vo ve. Con muỗi đúng là ranh ma, vừa nhìn thấy đó lại mất hút đó. Phải tập trung một lúc nữa, mới phát hiện ra nó đang lạng lờ uốn lượn ở nơi nào.

– Nằm im nằm im – Thắng cố ghìm giọng – nó đang tìm chỗ đáp xuống mảng đùi non của em kia. Để nó ở đấy dễ chụp hơn. Muỗi no nó nặng, phản xạ kém, lờ đờ dễ chụp. Nó đói nó lạnh quá.

Mình trở thành miếng mồi người cho Thắng dụ muỗi rồi, Hòa nghĩ. Thành cuộc chiến sinh tử rồi đây, tự ái đàn ông, tự ái loài người của Thắng đã bị con muỗi lì lợm kia đánh thức.

Thắng ngồi thu lu, nín thở, mắt mở trừng trừng như người đàn ông nguyên thủy ngồi trong bụi rậm dõi theo con mồi. Con muỗi vẫn cứ bay dung dăng, ngập ngừng muốn đáp muốn không xuống đôi bắp đùi ngon ngọt để trần tới mông của Hòa.

– Nó không đáp xuống em đâu – Hòa nói – Muỗi nó bị thu hút bởi mùi hôi và mùi mồ hôi, mùi khí các-bô-níc

và nhiệt tỏa ra từ cơ thể. Nó kỳ mùi thơm. Hồi chiều em tắm sữa tắm, Loccitane đang hoang, anh hít vô coi, thơm phức.

Thằng nửa tin nửa ngờ. Vợ anh rất hay “dựng chuyện” để lừa và trêu anh. Gì thì gì, anh cũng không để con khốn nạn ấy thoát. Không lẽ đêm nay, cả hai vợ chồng lại chịu mất ngủ vì con muỗi bé tí ti này. Nó lại còn nhăm nhe hút máu mình nữa chứ. Bây giờ tí hìn thế đấy, quên quên đi thì chốc lát nó đã căng phồng, kênh càng những máu là máu. Cái loại muỗi no máu ấy, gớm chết, đập phát tóe loe, đôi bàn tay vấy máu.

– Con muỗi này kêu như vậy thì không cần đâu – Hòa tiếp – Trong thế giới loài muỗi, có đến 98% là muỗi cái, chỉ 2% là muỗi đực. Muỗi đực ăn chay, chỉ hút nhựa cây mà sống. Muỗi cái mới ăn mặn, uống máu người và động vật thôi. Mở ngoặc, em nghĩ có thể đây là cơ sở để người ta xây dựng nên câu chuyện Sự tích con muỗi, vốn là hóa thân của người đàn bà bạc tình, bên cạnh hai phần thân thể kia của bà ta đã hóa thành con đĩa hút máu dưới nước và con vắt hút máu trên rừng, đóng ngoặc. Ngoài ra, muỗi cái thì im lìm chích hút, chả ai nghe được tiếng kêu của nó bao giờ. Muỗi đực, cũng như người đực, luôn miệng vo ve, cứ vừa bay vừa kêu như vậy đấy – Hòa trêu Thắng, trông anh bị kích động quá – Con muỗi này không phải đang tính chuyện cần mình đâu, nó đi lạc vào mùng, nó chỉ muốn thoát khỏi đây thôi.

Mặc Hòa trình bày mở kiến thức khả nghi của cô về muỗi, Thắng chăm chăm quan sát đường bay của con muỗi, mắt lồi ra, có cảm tưởng mắt Thắng đã thành mắt cá, rộng ra và không chớp.

Sau cú đập hụt lần nữa của Thắng, lảng đi một chốc, Hòa nhìn thấy con muỗi ngay trong tầm mắt mình, ngang tầm tay mình. Nó bay la đà mặt nệm, sát mí mùng tay phải, nơi cô đang nằm nghiêng người về hướng ấy, hứng lấy ánh điện hắt vào trang sách. Nó gầy đét thẳng đuột như bất kỳ con vật giống đực nào.

Thật lén lút, thật thận trọng, thật từ từ, Hòa nhẹ nhẹ nắm lấy vạt mùng, giở hăng lên, kéo chồm qua thân con muỗi, hắt nó ra ngoài mùng.

Xong điềm nhiên giắt chặt mùng xuống nệm. Kiểm tra những chỗ lồng phồng xem có bị hở không. Rồi với tay tắt công tắc điện, bảo Thắng:

– Nằm xuống, ngủ được rồi đó anh. Em thả nó ra ngoài mùng rồi.

Trong bóng tối kín đặc khi nguồn sáng duy nhất vừa đột ngột tắt phụt đi, tiếng gầm của Thắng xé rách đêm: “Sao cô lại làm thế!? Sao cô lại thả cái loại dâm phụ bội tình khát máu ấy đi? Cô có biết nó trêu ngươi, nó giễu cợt tôi suốt tối đến giờ không!?”

Khả năng chinh phục

dương.thụy

Mười năm sau ngày tốt nghiệp Đại học, bạn bè gặp lại Thuý, người khen, kẻ chê lẫn lộn. Những anh bạn có lòng rộng rãi cho rằng “Cô nàng vẫn trẻ trung, xinh xắn, hẳn luôn hạnh phúc với ông chồng Việt kiều”. Nhóm bạn gái vốn ác cảm bàn tán “Nhìn là biết sửa soạn rất nhiều, đi thẩm mỹ viện, đi spa chăm sóc da hằng ngày. Vậy mà nhìn sắc diện vẫn lộ ra là người không hạnh phúc thật sự”. Minh là người bàng quan dù thời học chung cũng thuộc đám các anh chàng hâm mộ Thuý, anh thoáng nghĩ “Vẫn còn ‘hot’, chắc trên giường cũng có nhiều chiêu”.

Thời đó Thuý nhìn quê quê, da trắng, mắt bồ câu, hàng lông mày chưa được cắt tỉa, môi đỏ nhưng khô, nhìn kỹ còn thấy một hàng lông măng xanh rì trên mép. Quê thì quê vậy, nhưng cô sắc sảo, biết tận dụng những

ưu thế của phái nữ để “đong đưa” với đám con trai. Không chỉ hút hồn dân sinh viên mới lớn mà một số ông thầy sồn sồn cũng từng gạ tình với cô. Công bằng mà nói, điểm thi của Thúy một phần nhờ chịu khó đi uống cà phê với thầy, chịu vào rạp chiếu phim cho mấy ông “cọ quẹt”, chịu mang tiếng là gái lăng lơ. Nghe đám bạn gái dè bủ chán chê, mấy lần Minh còn cự lại “Sao mấy bà hay ganh tỵ với người đẹp hơn, toàn nói xấu Thúy!” Nhưng vào năm cuối đại học, một lần tình cờ đi xem phim cùng cô bạn gái, Minh “đụng đầu” với Thúy đang tay trong tay cùng một lão thầy nổi tiếng ham của lạ. Không phải quá bất ngờ, nhưng anh không thể chế ngự cảm giác thất vọng. Còn Thúy, cô mặc kệ vẻ choáng váng của Minh, cười tỉnh rụi “Cũng đi xem phim hả?” rồi thủng thẳng quay lưng đi cùng lão thầy đang trơ trên nháy một bên mắt.

Ra trường vài tháng, bạn bè còn chưa kịp ổn định việc làm, Thúy lên xe hoa. Cô cưới một ông Việt kiều sồn sồn nào đó đã qua một đời vợ. Hôm đám cưới Thúy, Minh dẫn bạn gái mới quen cùng đến nhà hàng sang trọng, ngồi cùng bàn với đám con trai từng mê mệt cô dâu. Thăng Thái không giấu vẻ đau khổ, uống say mềm rồi khóc lóc như đang dự đám tang. Thăng Bình thở dài thườn thượt, than “Mẹ nó, Việt kiều già vớt hết gái đẹp!” Thăng Trọng bình tĩnh hơn “Thực dụng như Thúy phải lấy chồng giàu thôi, dù chồng già cũng đáng!” Minh không có ý kiến,

hôm đó anh hạnh phúc vì bạn gái của anh được khen dễ thương. Phương là con gái Sài Gòn, đang là sinh viên, cuộc sống êm ái nên có ánh nhìn trong veo. Cô thắc mắc với Minh “Cô dâu đâu có gì đẹp ghê gớm, sao mấy anh có vẻ mê dữ vậy!” Minh cười xòa, chỉnh lại “Mấy anh kia mê, anh thì không!”

Mười năm đã qua, chẳng ai còn nhớ đến Thúy thì đột ngột cô xuất hiện. Thúy đứng ra tổ chức và tài trợ họp lớp hoành tráng ở một nhà hàng năm sao để bạn bè phải có mặt gần hết. Cô báo tin chồng đã về nước, kinh doanh bất động sản, cô cũng tham gia làm trưởng phòng Sales. Mấy đứa bạn gái bấm nhau “Tức là nó đi ‘cạ’ với khách hàng đó mà!” Bạn bè bây giờ đã lắm đứa thành đạt, không giám đốc cũng trưởng phòng, không lập doanh nghiệp riêng cũng đảm nhận chức manager trong các công ty lớn. Có người đã tích lũy gia sản gấp mấy lần ông chồng Việt kiều già của Thúy, cái mác lấy chồng giàu của cô không còn “linh” nữa. Hình như Thúy cũng biết vậy, vẻ cong cớn ta đây của mười năm trước tạm lui. Cô còn biết mình thua mọi người ở chỗ, họ đã tự đi bằng chính đôi chân mình, chẳng ai dựa vào chồng giàu, chẳng ai ngồi không chơi.

– Bên đó Thúy cũng làm trong ngành kinh doanh bất động sản – Thúy khai man, mắt luyến láy sắc lẹm – Học được nhiều điều hay lắm, thành công lắm.

– Vậy hả? – Mọi người cười xòa.

– Giờ về nước phải làm quen lại môi trường làm việc ở đây – Thúy cười quyến rũ – Có gì mấy bạn hỗ trợ mình nhe. Không quên ơn đâu!

Minh vẫn là người ít nói như mười năm về trước dù bây giờ vị trí xã hội của anh đòi hỏi phải giao tiếp nhiều. Anh nhìn Thúy chăm chú hơn lần gặp đầu. Cô biết cách diện sao cho không quá tay như nhiều phụ nữ ở Mỹ hay phạm phải. Thúy trang điểm rất ít, làn da cô trắng ngà, mày ngài được tỉa khéo, hàng mi được chải một lớp mỏng mascara. Đặc biệt đôi môi cô thu hút Minh không dứt. Trong trí nhớ của anh, Thúy có đôi môi mỏng vừa phải, nhưng nay làn môi dưới căng tròn, cong lên, chứa đựng nhiều nhục cảm. Có thể cô đi thẩm mỹ viện, cũng có thể sắc diện dần đổi thay phù hợp với những sinh hoạt mới. Phương đang ngồi bên cạnh chồng, cô không tài nào đoán được những ý đồ quái quỷ đang hình thành trong đầu anh.

Tối đó, hai vợ chồng vẫn rất nồng ấm. Họ cưới nhau đã được bốn năm sau một thời gian dài hẹn hò. Minh nổi tiếng là người chồng chung thủy, vợ anh chẳng phải lo lắng gì, cô vẫn còn ánh mắt trong veo của tuổi đôi mươi. Anh cũng chưa từng ham muốn quan hệ với phụ nữ khác ngoài vợ mình. Thế nhưng giờ đây đang ôm vợ trong lòng và hôn cô đắm đuối, anh vẫn biết mình phải thực hiện một việc, dầu việc đó có thể gây rủi ro cho cuộc sống êm đềm.

...

– Mua sắm bên Singapore là cực đắt – Thúy nhăn mặt
– Minh nghĩ lại đi! Dắt họ sang đây bao vụ shopping là chết chắc! Máy cái đồ hiệu này, bên Mỹ rẻ hơn gấp mấy!

– Nhưng tiền vé máy bay sang Mỹ thì sao? – Minh nhún vai – Thôi đừng rên nữa, Minh tính kỹ lắm rồi, tin Minh đi!

– Ừ thì... – Thúy thở dài rồi vụt cười tươi, mắt đen nhánh gợi tình – Không tin Minh thì tin ai! Trăm sự nhờ Minh! Xong vụ này, Minh muốn gì Thúy cũng chiều!

– Vậy hả? – Minh lạnh lùng cười – Rồi Minh sẽ đòi Thúy chiều!

Cả hai im lặng uống tiếp ly cà phê Starbuck trong khu mua sắm hàng hiệu trên đường Orchard. Đây là chuyến đi tiền trạm của họ. Sau chuyến đi này Minh sẽ đứng ra môi giới, dẫn theo một nhóm các vị tai to mặt lớn trong ngành ngân hàng sang Singapore giải trí. Với chức danh giám đốc chi nhánh một ngân hàng tư nhân có uy tín, Minh thừa sức giúp Thúy vay vốn cho phi vụ kinh doanh bất động sản của vợ chồng cô. Anh lên kế hoạch “lobby”, giới thiệu cho Thúy những nhân vật cần sẵn đón trong ngành ngân hàng. Từ chuyện phải lót tay thế nào cho vừa khéo, không quá ít cũng không quá nhiều, cho đến chuyện phải bày ra những hội nghị ở nước ngoài để dắt các sếp đi “vui vẻ”.

– Thật sự mấy thằng cha này thích sex hơn hàng hiệu
– Thúy phản đối nhẹ nhàng – Sao mình không dặt đi Thái Lan hay Hồng Kông?

– Singapore đúng là không phải đất ăn chơi thứ dữ nếu so với hai nước kia. Nhưng cũng nhiều trò “ba trợn” hơn đứt Việt Nam rồi – Minh từ tốn – Như thế mới không quá lộ liễu.

Thúy tin lời Minh, cô không biết lý do thật anh chọn Singapore. Minh vốn căm ghét chuyện hối lộ, ghê tởm các chốn ăn chơi, chán ngấy chuyện phải nịnh bợ chiều theo mọi ý muốn của một vài nhân vật chớp bu. Singapore không có những “động quỷ” như Thái Lan, tránh cho Minh sẽ khỏi phải chứng kiến những cảnh trái tai gai mắt. Vả lại số tiền cần họ giải ngân kỳ này không quá lớn đến mức phải “hầu hạ” ở những nơi nhơ nhớp.

– Không ngờ Minh vốn hiền lành, mà giờ làm trong ngành này – Thúy lại cười tình tứ – Chắc từ từ cũng quen phải không?

– Ừm – Minh ậm ừ – Ai nói Thúy là Minh hiền lành! Lâm to đó!

– Thì ngày xưa học chung Minh hiền thật – Thúy chớp mắt – Giờ “ghê” hơn rồi! Nhưng cũng còn hiền hơn khối ông!

– Mấy thằng hiền dám làm những chuyện động trời lắm đó! – Minh lạnh lùng – Biết không!?

Tối đó Minh gọi điện sang phòng Thúy bảo qua bên anh ngay. Cô bất ngờ trước cái giọng ra lệnh nhưng cũng bước vào. Minh đang đứng quay lưng, nhìn trầm ngâm qua khung cửa kính. Khách sạn năm sao Ritz-Carlton nằm ngay trung tâm Singapore, nhìn từ lầu cao chỉ toàn thấy các building nhàm chán. Nghe tiếng Thúy, Minh kéo kín màn, quay lại nhìn cô. Anh đang ở trần, lộ rõ cơ thể săn chắc vì được tập thể hình đều đặn. Thúy cũng đang mặc đồ ngủ, khoác hờ chiếc áo kimono lụa. “Chiều Minh đi!”, anh nghe giọng mình lạnh lùng. Cô đã tiên liệu trước, chậm chạp cởi bớt chiếc áo khoác, đôi mắt bồ câu ráo hoảnh “Chưa xong việc mà!” Minh khẽ nói “Ứng trước!”

– Đừng đối xử với bạn bè như vậy chứ! – Thúy cup mắt – Minh đâu phải loại người này!

– Sòng phẳng thôi mà! – Minh nhìn thẳng vào Thúy, trong làn áo ngủ mỏng manh, cô quyến rũ biết bao – Điểm còn đối được bằng tình, giờ là một phi vụ đem lại lợi nhuận cả trăm triệu đô, so đo sao!?

– Minh thừa biết Thúy sống không hạnh phúc với chồng. Không cần đòi hỏi trắng trợn, rồi chính Thúy sẽ đến với Minh. Minh là một người đàn ông đáng thêm muốn – Thúy vờ bật khóc – Hãy để Thúy chủ động!

– Đó là điều tôi không bao giờ muốn – Minh thở dài – Tại sao lúc nào cô cũng muốn ở thế chủ động.

Minh đã nói sự thật, thời sinh viên dù cũng mê đắm Thúy, anh không dám có ý nghĩ sẽ chiếm trọn cô. Thúy kiêu hãnh, Thúy lẳng lơ hay thích chinh phục đàn ông, điều đó không làm ảnh hưởng đến lòng ngưỡng mộ của Minh. Minh quá chìm trong đám con trai si tình cô, thậm chí anh cũng không cố gắng mời cô đi uống nước hay dám chìa tay tặng một bông hồng ngày 8 tháng 3. Minh cuối cùng gặp Phương rồi hạnh phúc với người yêu dễ thương, nhưng điều đó không làm anh mất đi cảm giác hồi hộp mỗi khi đứng gần Thúy. Lần đụng mặt trong rạp xem phim, dù bị bắt gặp đi với lão thầy trước kỳ thi tốt nghiệp, vẻ tinh táo của Thúy làm Minh đau đớn. “Thúy không biết xấu hổ, cô ta nghĩ mọi đàn ông đều sẽ bị mình quyến rũ để trục lợi. Thật không khác gì một ả làng chơi!”

Mười năm qua Minh đã quên mất Thúy, thậm chí khi gặp lại anh cũng chẳng quan tâm gì. Nhưng rồi lời hứa hẹn “Không quên ơn đâu” cùng ánh mắt quyến rũ có chủ đích của Thúy trong ngày họp lớp làm Minh quyết tâm trả thù. Giờ đây anh có địa vị, có đủ mọi điều kiện để bắt Thúy phải quỳ lụy. Minh muốn có cảm giác hoạn học, muốn được thấy Thúy điều đúng. Thật ra anh ước gì mình cao cơ hơn, bằng sự thành đạt và vẻ nam tính của người đàn ông đang vào độ tuổi sung mãn nhất, quyến rũ Thúy. Nhưng trong những lần giao du bàn chuyện làm ăn tiếp theo, Minh nhận ra cô không có khả năng

bị chinh phục chỉ bằng tình yêu thuần túy. Dường như Thúy chưa từng biết yêu, chưa hưởng cảm giác thăng hoa của tình yêu và không được sống trong tâm trạng yêu thương mặn nồng. Vả lại Minh sợ mình sa đà, sợ Phương vợ anh cảm nhận được sự khác biệt, ảnh hưởng uy tín, sự nghiệp. Anh quyết định chỉ đòi hỏi sex từ Thúy.

– Minh sống hạnh phúc với Phương lắm mà – Thúy bắt đầu vùng vẫy – Bạn bè ai cũng khen. Sao Minh nữ? Nếu Phương biết chồng mình thế này, Minh không sợ hôn nhân tan vỡ sao?

– Minh thừa uy tín để vợ tin tưởng tuyệt đối – Minh thở dài – Chuyện này đổi chác thôi mà! Khác nào ăn bánh trả tiền.

– Phương trong sáng lắm – Thúy biết mình đã lung lạc được tinh thần đối phương – Cô ta không tha thứ cho Minh đâu. Sao Minh tự hủy hoại hôn nhân đầm ấm của mình chỉ vì Thúy chứ! Nhất là Minh vốn không thêm khát gì...

– Không thêm khát sex – Minh lại thở dài – Nhưng vẫn thích cảm giác lạ. Xem cô bạn học cũ có trò gì hay, có tài gì giỏi mà tự tin với đàn ông vậy!

– Đừng mà! – Thúy để một giọt lệ ứa ra – Thúy nói thật, Thúy không thiệt hại gì đâu trong chuyện này. Thúy ngoại tình như ngóe, ngủ với đủ loại người, thêm Minh nữa cũng chẳng mất mát gì. Nhưng Thúy muốn giữ tình bạn!

– Tôi với cô vốn chẳng phải bạn bè gì! – Minh quyết tâm cứng rắn – Chẳng qua là học chung thôi. Chính vì cô nhiều kinh nghiệm giường chiếu, tôi mới muốn thử qua, xem có chiêu gì độc!

Không muốn đôi co nữa, Thúy bực tức đứng dậy, vươn người cởi phăng chiếc áo ngủ. “Được!” – cô nghiêng rãnh – “Nhìn cho kỹ rồi về dạy lại con vợ nhà quê của Minh nghe chưa!” Cô bắt đầu những động tác uốn éo, những cái hẩy mông, những cú rung ngực. Thúy hơi gầy theo tiêu chuẩn Việt Nam nhưng săn chắc vì được tập luyện đều đặn. Cơ thể cô quả rất hấp dẫn, gợi tình nhưng giờ đây Minh cảm nhận hơi lạnh phả ra như thể đứng trước mặt anh là một cô nàng bằng nước đá. Dù máy móc làm những động tác kêu gợi, gương mặt cô lại đang đanh tức. Minh thấy bụng quặn đau, dịch vị từ dạ dày trào ngược, cổ họng anh chua ngắt, nóng rẫy.

– Thôi đủ rồi! – Minh ôm trán chán nản, giọng đau đớn và mệt mỏi – Thúy về phòng mình đi!

– Sao? – Thúy bất ngờ nhưng nhanh chóng mặc đồ vào người.

Trước khi ra khỏi phòng, cô dịu dàng nhìn Minh hỏi: “Minh ơi! Minh tiếp tục giúp Thúy chứ? Minh giới thiệu Thúy gặp các sếp và giúp Thúy đưa họ sang Singapore như kế hoạch chứ? Họ sẽ giải ngân cho Thúy chứ?”. Minh ngược mặt lên, anh nghe giọng mình xa xăm “Mai tính!”

Sáng hôm sau Minh thức sớm, để lại lời nhắn ở sảnh tiếp tân “Minh về trước có việc. Thúy về sau, quên mọi chuyện giùm”. Anh ra phi trường xin đổi vé đi chuyển bay đầu tiên về Việt Nam. Minh ghé quầy mỹ phẩm mua cho vợ cây son rồi chạy vội đến sạp sách báo mua cho con cuốn truyện tranh. Trong toilet anh vứt hộp bao cao su đã chuẩn bị sẵn nhưng không dùng vào sọt rác. Minh lắc đầu cười một mình, nuối tiếc “Mục đích chính của chuyến đi thế là không hoàn thành!” Anh rửa sạch tay với xà phòng, nhìn người đàn ông chững chạc trong gương, chắc lưỡi “Thôi, cho yên chuyện!” rồi mỉm cười sai những bước dài tiến về chuyến bay của mình.

Đánh thức trình nguyên

võ.diệu.thanh

Trẻ phà, khát và năng làm tôi quạu. Nó tỉnh queo nhai cục kẹo dừa dẻo queo. Bất thần nó nhăn mặt lại, há miệng hết cỡ. Kẹo nhậm nhày giữa hai hàm răng sẫm màu hô hốc. Nó thọc tay vô họng lấy móng nạy chỗ kẹo, búng tứ tung, văng cả qua mình tôi.

Kiểu ăn uống thô thiển của nó đã bị bọn con gái cùng khóa lên án nhiều lần. Lúc mới còn vị nể “nhỏ nhẻ nhai cho phải thể con gái hơn!” sau cứ nói tạt vô mặt nó “con gái con đưa gì mà ăn uống thô thiển”. Nó nhích môi, cười khịt “Mủ mĩ duyên đáng dạng chi? Làm đồ trang sức cho... thiên hạ là cùng chứ gì”. “Vậy chứ mày ăn mắm hút dòi mà vẫn đi học để làm gì? Không phải để mình sống có văn hóa hơn sao?”. “Học chỉ là để sinh tồn, ăn cũng vậy!”. Đúng là bản tính khó đời, mười mấy năm trước nó đã vậy.

Hồi đó, có vẻ rất xa xôi như chuyện đời xưa vậy. Ra khỏi nhà tôi một đôi đường là sân đình. Trước sân đình là một bến sông có hàng sấu đầu bộn tuổi. Chúng đã đứng đó rất lâu năm, ngả ngón thả xuống sông, xuống đường làng mấy cánh tay khăng khiu lại uốn lượn cầu kỳ như những vũ công điệu nghệ. Tháng mười một, nước sông trong dần. Cũng là lúc hàng sấu đầu vươn vai trút lá, chuẩn bị chu đáo cho một mùa khai hoa nở nhụy mới của mình. Dáng cổ thụ sẵn sù kiêu hãnh nhìn mớ lá tả tơi rơi nghiêng, rơi thẳng, chao lượn vòng vèo. Chắc bụng hài lòng như người mẹ muợn con, cười tự mãn trong cơn oằn mình nôn oẹ khi cần thai ồm nghén. Cọng sấu đầu trụi lá cũng rụng theo, bu đầy gốc.

Tiểu Hồi ồm tong trong bộ đồ nặng mùi hôi, đi tới đi lui lượm mấy cọng lá sấu đầu, bung thành mấy cái vòng nhỏ cỡ nắm tay, chơi thay dây thun, chơi một mình, tay phải luôn luôn thẳng. Khi nào chán, nó đứng đằng xa nhìn tụi tôi chơi búng vòng bằng dây thun thật.

Tôi là thằng con trai có nhiều đồ chơi nhất xóm. Má tôi mua bán đường dài. Mỗi bận đi xa về, sau khi móc tiền trong túi cất vô tủ, má luôn đưa cho tôi một món đồ chơi gì đó. Trừ xe pháo, súng ống ra, cái gia tài hơn năm trăm cọng thun của tôi làm tụi Hoa Liên còn thèm, huống gì con nhỏ nghèo rớt mồng tơi như Tiểu Hồi.

Tiểu Hồi thiếu đủ thứ, dữ dội nhất là sức khỏe. Má nó ngày nào cũng len lỏi qua mấy đám cỏ, mấy vườn cây

tạp trong xóm, lục lợi cây thuốc trị bệnh cho nó. Bà quen mặt các loại thuốc Nam. Trong xóm ai có bị ho kéo dài hay nghe đau chỗ nào đó trong bụng trong xương thể nào bà cũng chỉ cho một bài thuốc, hiệu nghiệm lắm.

Vậy mà nó cũng ốm như nhánh củi. Món tắm bổ duy nhất bà có thể cho nó mỗi ngày là cóc băm nhừ nấu cháo. Da thịt nó mơn từng ngày trong cái nhìn no nê của má nó với mớ lòng cóc. Hạnh phúc của nó tới đó rồi thôi vì lộn xộn trong mớ lòng đó có gan, có bao tử và một lần có cả trứng cóc. Rồi ngày ngày kể đó, nó cong cổ nuốt mấy hột cơm nguội khô rang trước con mắt ngó lom lom của bà mẹ kế.

Bà ngoại lưng còm, tóc trắng, để nguyên nón trên đầu bước lẹ vô nhà, quét mắt ngang nó một cái như sợ đụng phải cái gì có thể làm chảy nước mắt. Bà gom mấy bộ đồ cụt ngùn của nó (được may hồi má còn sống). Mau như lúc tới, miệng bà im ỉm, tay cặp cái giỏ, tay quắp cánh tay mỏng lét của Tiểu Hôi, kéo nó về phía ngôi nhà sùm súp ngoài bìa xóm.

Mùa tết năm đó, xù xì trong bộ đồ quá cỡ được sửa từ bộ đồ mới độc nhất của bà, nó giương con mắt không chớp về phía bộ đồ bông chói lọi của Hoa Liên. Ngoại nó lừ mắt. “Phải biết thân biết phận. Mày là đứa mồ côi”. Nó cúi mặt chui vô nhà. Suốt ngày lủi thủi cạnh ngoại học đương lưởi, bắt ốc, mò cua, mót lúa. Bao nhiêu tiền bà dành mua sách vở cho nó đi học vì cái câu “Nhất

sĩ nhì nông...”. Nó quên cái mùi cháo cóc lâu rồi, không còn thềm nữa. Nhưng có bữa, nó thấy tôi ăn mì gói, hít no nê mùi từ xa nuốt ực nước miếng, cảm phập mặt tôi câu hỏi “Có ngọt như cái mùi của nó không?”. Những lúc thấy nó, tôi bùng tô mì chạy trốn. Sợ quá mùi nước đái khai ngấy, mùi bùn tanh rình. Lỡ bá vô cái hỗn hợp đó, nuốt cái gì rồi cũng ọi ra muốn lộn cả ruột.

Có một lần duy nhất trong đời tôi dám đụng mình nó. Là cái ngày hai cha con tôi đang ăn cơm, Hoa Liên réo tôi từ đầu cổng. Nó thông báo về Tiểu Hối và chùm dây thun nó nghi là của tôi. Tôi nghinh nghinh mặt với Hoa Liên. Hối sáng sau khi chơi xong, tôi kỹ lưỡng thắt thành một cọng dài, nhét tuốt trong kẹt tủ giữa buồng, kín bưng.

Nhưng nghe nó diễn tả thì trúng của tôi rồi. Tôi buông chén cơm xuống ván cái cộp, chạy tốc tới sân đình. Ba tôi chỉ kịp đưa tay về phía tôi như muốn can, nhưng chỉ kịp với theo bằng câu gấp gáp:

– Chỉ là chùm dây thun thôi mà, bỏ đi con!

Mớ thun tôi không quý lắm nhưng một cọng tôi cũng không bỏ. Là tôi không ưa Tiểu Hối. Đồ chơi của tôi đứa nào trong xóm chơi cũng được trừ Tiểu Hối. Sân đình hiện ra rất mau. Máu trong mình tôi sôi lẹ như bước chân tôi vậy. Nó ngồi bẹp, xổ tung chùm thun ra đất, tỉ mẩn đếm từng nhợ, cái đầu nghiêng nghiêng vẻ rất hài lòng. Tôi nhào tới xô dạt nó qua một bên, lùa lia lịa mớ thun đây hai tay, đứng lên cong môi rủa:

– Đồ tham lam, dám vô nhà tao ăn cắp!

Nó chống tay ngồi bật dậy, nháy xốc tới:

– Trả tao, tao không ăn cắp!

– Làm gì mấy có?

Chúng tôi giằng co nhau. Nó dường như cũng không có ý nhượng bộ, như là tôi đang cướp của nó không bằng. Hoa Liên vừa lúc đó chạy tới, hùng hồn làm chứng.

Thấy yếu thế, Tiểu Hôi buông tay, quay lưng đi. Nó còn kịp hất tạt vào mặt tôi một cái nhìn ghẻ lạnh sáng quắc. Sợi thun bị kéo giãn quá mức, lại được buông ra bất ngờ búng vào tay tôi bóc một cái. Đau điếng! Tôi đổ quạu, nhào tới xô nó ngã chúi nhủi. Nó ngược lên, mặt tèm lem. Một vệt máu chảy thành dòng nhỏ thấm vô cát đang dính đầy trán nó, ròng xuống mũi... Mắt nó sòng sọc trợn dọc như có thể văng ra khỏi hốc rồi bắn thẳng đến mặt tôi... Nhìn ánh mắt nó, tôi ngỡ nó đang xông vào tôi mắng nhiếc, cào cấu, cắn xé và cả bẻ cổ tôi cái một. Bực con hơn nó, một chọi một tôi cũng ăn, hưởng gì phe tôi lại có Hoa Liên. Vậy mà tôi rúm người lại, co giò chạy...

Mau như lúc đi, tôi thở dốc bước lên nhà. Ba tôi đang chờ bên mâm cơm, nhồm hăn người ra trước trông ngóng. Thấy tôi cầm chùm dây thun, ông bệt ngay xuống ván. Đôi đũa trên tay ông rớt xuống mâm đánh cộp một tiếng khô khốc. Ông giật mình cầm đũa lùa lia lia. Và gắp chục đũa mà không có hột cơm nào vô miệng. Mép

chén chỉ có mấy hột cơm nằm hờ hững, khô queo. Tôi cũng chẳng ăn được gì. Miếng cơm nào qua miệng cũng như có dính mấy hột cát nhậm nhày máu đỏ của Tiểu Hối. Tự nhiên tôi ngẩng lên kiểm ba cầu cứu, đụng ngay cái nhìn của ba. Cái nhìn làm tôi chợt nhớ có một lần tôi ăn cắp tiền của má đi mua điều thuốc, rồi vừa hút vừa rọi kiếng thấy hai con mắt trong gương đang lăm lét nhìn mình...

Ba nói lập bập từng lời:

– Nó... có nói ở đâu nó có không?

Tôi lắc đầu ngao ngán, cũng không hiểu nổi vì sao tôi ở nhà suốt buổi chiều nay lại để Tiểu Hối lẻn vô nhà...

Mùa nước lên năm đó, chỗ gốc sâu đầu Tiểu Hối hay lợm làm vòng, nước cao quá đầu bọn con nít như tôi. Nhà bà cháu nó ngập ngoi ngóp chỉ còn cái mái. Bà nó phải dời tới cái chỗ mà bà không muốn chút nào. Nó ở tận đâu? Tôi không chú ý, chỉ biết hình như đó là quê vợ của cậu Tiểu Hối. Từ đó về sau tôi quên phứt nó.

Tưởng vậy thôi chớ khi mới vô trường Sư Phạm, ngay cái chạm mặt đầu tiên tôi đã nhận ra nó. Thấy kiểu ăn mặc lôi thôi, cái thẹo giữa trán như một con dế trũi đang cựa quậy trong đám bột vàng ố, phủ trên mặt ruộm hời mùa nước mới tràn, ước ông trời đừng run rủi cho đụng mặt với nó thêm lần nào nữa. Nhưng tôi nể nó “vậy mà cũng học được tới chừng này”. May là nó không nhận ra tôi.

Cũng không lạ, mười mấy năm rồi còn gì. Ngày đó tôi trắng trẻo, chẳng mê gì, cả việc học lẫn chuyện ăn, ngoại trừ đồ chơi. Ba tôi hiền khô, không thể đưa tôi vào bất kỳ một khuôn khổ giáo huấn nào. Ông hiền bẩm sinh mà. Hồi năm bảy tuổi, nội đưa tới trường học nhưng bị một thằng bạn cùng tuổi găm gù nói “nhìn cái mặt thấy ghét”, “hứa” bữa nào cũng đón đường đánh chơi. Vậy là bỏ học. Tới tuổi nghĩa vụ, ông sợ đạn lạc tên rơi nên trốn khỏi nhà sống chui rúc cho qua tuổi. Lén lút cưới má rồi bó gối ở nhà nấu cơm cho tôi ăn, dành phần bươn chải cho má. Má tôi quấn quít với những đồng tiền, tới một ngày trở về nhà ngồi khóc ngất trước gương. Nhìn làn da dày dặn nắng gió của mình, nhìn thằng con trai học hành rớt lên rớt xuống, còn chống bó nhà theo người đàn bà mập như thùng phi nhưng nói chuyện ngọt xớt, nghe thất bát xoi ruột nhói ran. Má rũ sạch mọi thứ về nhà buôn bán lật vạt đủ sống nuôi tôi. Mọi chuyện về ba chấm hết vì ba bệnh ngật qua đời khi mới sập bốn mươi. Những giọt nước mắt của má, sự ra đi của ba đã để lại trong lòng tôi một vết thương lớn. Nhưng cũng nhờ vậy tôi có trách nhiệm hơn với bản thân mình và những người xung quanh. Tôi chịu học chịu ăn chớ không mê chơi như hồi đó. Sự tỉnh ngộ này đã giúp tôi có chân trong trường Sư Phạm. Tốt nghiệp ra trường với số điểm cao nhưng tôi nhận ngôi trường dờ chơ dờ quê này làm nơi tập sự là vì không cầm lòng nổi trước những lời năn nỉ của một cô bạn mảnh mai trong trẻo như lõi chuối non.

Tiểu Hôi cũng nhiều điểm nhưng muốn về trường này vì nó không quen chỗ có đông người. Nó nói “Ở đó buồn!”.

Lần đổi chác nhiệm sở này giúp nó có được một chiếc xe đạp làm chân. Chỉ có tôi là khổ. Cái giá cho việc đại gái thật đắt đỏ khi phải cùng Tiểu Hôi đi chung trên một chuyến phà xa lơ, chung khúc đường dài nhằng cưỡi xe đạp càn lên đám ổ gà ổ voi xóc công cộc. Chung cả những ngày dài trên ngôi trường nhỏ mà lũ học trò tèm hem như Tiểu Hôi mười mấy năm trước và... cả bây giờ. Ước gì người đồng hành này là một cô gái khác, ai cũng được, trừ Tiểu Hôi.

...

Cục phẩn chai sạn chạy sồn sột trên tấm bảng lờ lỏi. Cặm cùi một hồi tôi cũng đề xong thứ ngày tháng một cách tề chỉnh lên đầu bảng. Thứ hai... buổi dạy đầu tiên của đời người. Tự dưng điều ấy vô nghĩa khi Tiểu Hôi đứng chinh ình trước cửa lớp tôi:

– Coi mời cũng hăng hái quá ta – Sau câu nói mĩa mai là nụ cười nham nhở, nện trên một gương mặt cổicần đầy mụn nhọt. Và cái theo như là cái mụn bự nhất... Chút lý trí lôi kéo tôi yêu nghề rệu rã tan. Tôi bỏ lớp ra dựa lan can trường nhìn xa về hướng thị trấn...

Lũ học trò bắt đầu ó ré lên. Có chuyện rồi đây, tôi trở về lớp giải quyết cái lũ đứng hàng thứ ba sau ma và quỷ. Học trò tôi quậy hơn quỷ. Vô tình tội nó đã bẻ khóa một

cánh cửa tường đã đóng kín vĩnh viễn rồi hồn nhiên đẩy tôi vô đó. Bắt đầu câu chuyện từ một con gấu bông tôi lượm được trên đường qua xóm. Tôi đưa nó cho một đứa học trò quậy nhất lớp “Cho em về nhà chơi”. Chẳng qua là một kiểu dàn xếp tình cảm rẻ tiền để nó bớt lộn xộn. Vậy mà nó đưa cho Tiểu Hồi nói thầy Minh gửi tặng.

Ngay chiều đó tôi ghé phòng Tiểu Hồi truyền lại một số thông tin của Ban Giám hiệu đưa xuống giáo viên tập sự. Mặt tôi phùng phùng, hơi thở chạy lung tung tới độ tôi ngồi chệch cả ghế. Con gấu ngồi chễm chệ trên bàn viết, tươi rói như gương mặt Tiểu Hồi lúc này:

– Không có sự ban ân nào là vô tư cả. Nếu không cầu sắc cầu tài cũng cầu đức độ. Còn con gấu này Minh tặng có lẽ không cầu gì cả vì Tiểu Hồi đâu có gì để Minh cầu...

Bất giác nó quay mặt đi, vờ vuốt lại mấy sợi tóc mai. Nhưng khi nó quay lại mắt đục ngầu, mi sụp xuống. Tự nhiên tôi như á khẩu, cũng chẳng thể ứ ớ.

Ánh mắt đỏ ấy lại quét vội sang tôi rồi quay đi, nhanh tới mức làm giọt nước mắt rớt xuống nền nhà, bể tan, thấm vào gạch đỏ. Làm sao đây, chuyện gì xảy ra? Tôi cứ xoa, cứ nắm hai tay rồi nắn bóp thành ghế, lục lọi trong bộ nhớ coi lời nào có thể moi ra nghe được lúc này.

– Hồi mít ứt quá phải không Minh? – Nó chành miệng cười gượng, mặt chèm nhẹp như con nít – Chỉ vì một con gấu mà cũng khóc.

Tôi mở lớn hai mắt nghe ngóng, suy tính. Nước mắt phụ nữ, dù cô ta đẹp hay xấu đều làm đàn ông rối ruột.

– Nếu Minh biết có một con nhỏ thèm được quà, thèm được nghe mấy lời ngọt ngào đến như thế nào... Ngày nào cũng nghe ngoại nói “Mày đừng có phân bì với người ta. Ráng mà học đặng ngóc đầu lên”. Con nhỏ biết ngoại nói đúng nhưng nó thèm nghe một lời êm ái, một cử chỉ nâng niu biết chừng nào...

Tiểu Hồi đang trôi giữa dòng ký ức. Có cảm giác ngay lúc này không phải là tôi, một con người, mà chỉ là một cái ghế ngồi, nó vẫn kể. Hoặc giả như trước mặt nó là cả một hội trường đông nghịt, nó vẫn nói đều đều, giọng ứ nghẹn. Hồi bảy tuổi đã dám làm cái chuyện ai cũng cho là động trời...

Đó là ngày người đàn ông rề tới bên nó, vuốt ve nó, cho nó món đồ chơi mà nó hằng ao ước... chỉ cần nó im lặng cho ông muốn làm gì thì làm, một chút thôi, không sao đâu, không ai biết đâu... Chuyện này là chuyện không nên cho nhiều người biết. Mà cho ai biết làm gì, nó thấy người đàn ông đó tốt gấp trăm lần thằng con trai ông ta, cái thằng luôn chê nó ở dơ. Cái thằng đẩy nó ra khỏi cuộc chơi của những đứa con nít trong xóm. Nhưng... khi thằng con trai xốc tới giật lại mở thun, chỉ tay ngay mặt nó “Đồ ăn cắp”, còn xô nó một cái... Nó biết là đời nó đừng mong mọi người ta cho cái gì dù chỉ là chùm thun. Năm tuổi gián tiếp hại chết mẹ, bảy tuổi đã

không còn gì để mất. Không phải người ta cưỡng bức, là nó tự nguyện, Minh hiểu không? Nó tự nguyện đổi chác với một cái giá rẻ mạt, rẻ hơn rác rưởi. Cái loại này là ác mộng của thế giới, đừng đại dốt dính tới, tốn nhiều công phu dọn dẹp, nhiều công nghệ tiêu hủy. Rác người nên cũng ao ước sinh tồn, sống được tới đâu hay tới đó, có đáng người là may rồi.

Tôi gằm mặt xuống nhớ như in cái ánh mắt ba ngày nào, lăm lét lùa lia lịa đũa mà không có hột cơm nào vào miệng...

Tôi đã tự nhốt mình trong lớp học và cái phòng nhỏ ở khu nhà công vụ để khỏi gặp mặt Tiểu Hối. Nếu có tình cờ thấy nhau trên hành lang tôi len lén tìm hướng quay đi.

Tôi lại có cảm giác mọi người đang đưa tất cả những gì liên quan tới Tiểu Hối đổ đầy tai tôi. Chẳng hạn vì sao nó không thân thiện với mọi người nhất là mấy cô gái được người yêu tặng tiu. Chẳng hạn có một gã đàn ông trong xóm lân la lại gần Tiểu Hối giành xách giùm xô nước trên tay nó. Đó là những cử chỉ lần đầu tiên Tiểu Hối được nhận... Chỉ có điều vợ với bốn đứa con ở nhà vừa căm ghét gã vừa đổ dồn mọi kinh tế lên những người bị gã gạt gẫm. Gã dâm đảng và leo mép nổi tiếng. Không ai có ý cản gã giùm Tiểu Hối, “Ai biểu vô duyên làm chi, khiến tụi con trai không dám tới gần, trống chỗ cho thằng điểm thúì lảng vảng.” Một số người đã nói vậy.

Tôi nghĩ bụng, nếu mình cứ ở đây, ngày ngày nhìn thấy những gì còn sót lại sau cái hành vi nông nổi của ba, tôi sẽ không thể ngóc đầu lên nổi. Phải rời khỏi nơi này thôi, sẽ nói với má mình bị tranh nước không ở đây được. Một số giáo viên tới vùng này đã bị chứng bệnh đó.

Tôi gặp gã đàn ông đó lúc bước ra khỏi cổng trường. Lập tức tôi thu ánh mắt về để khỏi phải bị cảm giác tởm lợm làm gan ruột mình trạo trực. Trường học ngày chủ nhật vắng như chùa bà đanh. Tôi thấy rõ đôi mắt phong tình của gã nhìn đăm đõi Tiểu Hồi. Cái kiểu nhìn già đời tới mức đá cũng phải mềm. Mưa gió sẽ vùn vù, rồi tầm tã, rồi ngoi ngóp, rồi sẽ bình lặng. Chỉ còn lại một Tiểu Hồi với mệnh mỏng lây lỏi. Tôi bước chân đi, đem theo cả những mớ dây nhợ tua lòng thòng trong ý nghĩ.

Tôi có cảm giác đi tới đâu những ê chề của Tiểu Hồi cũng theo sát gót, bày đầy trước mặt. Có lẽ những bất hạnh đó cũng đang giày vò linh hồn của ba còn vật vờ quanh đây hay ở chốn a tỳ lạnh lẽo nào. Tôi càng bước càng thấy mình chơi vơi giữa dòng ý nghĩ. Tôi thả ngựa mặt lên trời, thấy lớn vồn gương mặt đều cáng của gã đàn ông “già không bỏ nhỏ không tha”. Rồi lại thấy ba. Những gương mặt họ khi thì tách ra khi nhập thành một. Có khi lại biến thành gương mặt tôi đang nghinh nghinh đẩy một đứa con nít tới gần bờ vực... Ý nghĩ mình đang ở chung một phe với gã làm tôi nóng mặt. Tôi quay về hướng trường, bước những bước thiệt dài.

Tôi dự định sẽ tổng khứ gã bằng một cái nhìn té lửa. Nhưng gã đã sớm tìm đường rút vì Tiểu Hôi đuổi gã bằng cái ngó trân trân, vừa lạnh vừa như đang đổ những cơn uất ức trào ra trông mắt. Tôi không ngờ lại có thể chứng kiến cái nhìn này từ Tiểu Hôi. Vừa ngắt ngưỡng bất cân lại như đang vùi sâu lòng kiêu hãnh xuống nơi tồi tàn nhất. Ở đó chỉ có ta với ta. Tất cả các người được sinh ra trong may mắn thì hãy cứ mỉm cười với hạnh phúc của mình đi. Các người không phải là đồng loại của ta. Đồng loại của các người đây rẫy ngoài kia, những kẻ tươi tắn vuông tròn, không tỳ vết. Ta bấy bá bụi đời, ta rút giữa tòa lâu đài ẩm mốc, tường cao cổng kín của riêng ta. Nơi đó không ai được bén mảng, kể cả người tốt, kể cả lũ đê hèn... Nhìn mắt nó tôi như bị một bàn tay vô hình nào đó bóp siết toàn thân, bẻ gập từng cái lóng tay.

...

Mỗi tuần Tiểu Hôi đều nhận được một món quà với những dòng chữ động viên. “Cô ơi, cô là một cô giáo đáng yêu.”, “Cô giáo ơi, cô ráng lên nghe, mọi người quý trọng cô lắm”.

Tiểu Hôi đẩy những món quà thành một đồng để trong góc tủ. Một sự nhầm lẫn hay một kiểu giỡn dai để thu lại được những trận cười nghiêng ngả gì đây? Tôi chỉ dám khuyên “Hôi nhận đi rồi vui sống để không phụ lòng người tặng, dù... người đó là ai. Xung quanh Hôi

vẫn còn nhiều người quan tâm tới bạn”. Nó vẫn không tin tất cả những cái đó là của nó...

Một bữa nó xin nghỉ dạy hai ngày đi đâu đó. Khi trở về mặt nó bớt lạnh hơn. Tôi thấy nó xếp mấy món quà ngăn nắp, bắt đầu chú ý tới lời ăn tiếng nói, cách ăn mặc cũng gọn gàng hơn. Nó học cái gì cũng mau giỏi kể cả chuyên môn và cách giao tiếp. Ngày tết nhà giáo nó bắt đầu nhận được nhiều quà. Mớ của học trò, mớ của một người ăn mặt.

Người hay giúp tôi gửi quà, chuyển những món ăn tấm bổ tới chỗ Tiểu Hôi là chị bảo vệ hiền lành. Chị hỏi sao mà tôi lo cho Tiểu Hôi vậy lại không cho nó biết.

– Tôi sợ cổ thương tôi.

– Bộ thầy không thương cổ sao? Không thương sao lại lo cho cổ từng miếng ăn?

Tôi nói chị đừng có hỏi. Nếu thương tôi hãy giúp tôi lo cho Tiểu Hôi.

Tiểu Hôi tuy vẫn cảnh giác nhưng nó đã thấy vui vui vì “ai mà kỳ công giỡn dai không biết”. Thỉnh thoảng tôi thấy nó khui vài món quà, nhìn rồi cười. Dù không xài nhưng nó vẫn tận hưởng được hạnh phúc.

Những nỗ lực của tôi kể cả trước mặt và sau lưng bơm cho Tiểu Hôi sức sống mới. Nét mặt nó hửng lên, ngày càng đầy đặn. Nó như đang thành một người khác. Mùa tết nhà giáo năm thứ ba nó được trường cử đi thi giáo

viên duyên dáng, nhận được giải cao cả về ứng xử tình huống và phong cách biểu diễn.

Trong khi đó tôi ngày càng gầy guộc. Tôi không biết cái gì đã diễn ra trong lòng mình. Những lúc đi chung, tôi hay bị chân nọ đá chân kia, mặt rần nóng khi thấy mấy thằng con trai dòm miết Tiểu Hôi. Mấy đồng nghiệp nam thì có trăm ngàn lý do để ghé trường kể cả ngày chủ nhật. Tôi cố tình dựng trong đầu hình ảnh một cô gái nào khác để khỏi nghe tim mình se thắt từng cơn. Nhưng, tôi chỉ thấy trước mắt một Tiểu Hôi với cặp mắt trong xanh. Tôi thèm biết bao được chạy ngay tới, ghì chặt thân hình trong trẻo của Tiểu Hôi bằng đôi tay nồng ấm của mình, ao ước được áp mũi vào đôi má hồng hào muốt rượt kia, hít những hơi no đầy... Những cơn thèm tuột sâu tận đầu đó trong tôi, moi ra những cơn đau bủn rủn tay chân.

Tiểu Hôi nhận được khá nhiều những gói quà có ghi rõ tên người gửi, có cả những lá thư xài nhiều từ thương nhớ. Nhưng Tiểu Hôi lại không nhìn tới họ. Nó vẫn chưa nhen được trong lòng mình một ao ước nào về hạnh phúc. Trong số những lá thư nó nhận được có những cái do tôi đưa tới từ chỗ mấy người bạn chí cốt. Tôi nghĩ mỗi một lá thư đem tới cho bạn tôi một hy vọng mới, cũng là cho Tiểu Hôi những cơ hội lựa chọn. Tôi gần như đã đạt được cái điều mình mong mỏi. Nhưng sao tôi cứ đuổi dấn cho tới khi phải nhập viện.

Tưởng bệnh thường thôi, uống vài ngàn thuốc là

xong. Nhưng bác sĩ nói bị suy nhược nặng, cả thể lực và tinh thần. Phải nghỉ dạy một thời gian. Chỉ có tôi biết mình đang tương tự. Má vuốt tóc tôi. Sao mà rắng sức chi dữ vậy con. Tôi cười cười. Vậy chưa đủ nữa má à. Con bò xuống vực sâu mà, tuốt dưới đáy lặn nên bị hao hụt chút sức có sao đâu, phải đổi mạng còn được nữa à. Má khóc thôi là khóc. Con tôi bị tâm thần rồi bác sĩ ơi, nó nói sáng kìa.

Tôi tỉnh táo nhất trong đời. Tiểu Hối sẽ tìm được người yêu thương nó bằng cả sinh mạng. Gương mặt Tiểu Hối rục rở trước mắt tôi ngày một chói lòa cho tới khi tôi sụp vào vùng mù mịt. Tôi nghe rõ má tôi vừa khóc vừa lay tôi. Tôi nghe rõ hơi ấm bàn tay Tiểu Hối siết chặt tay tôi “Em có cần gì những món quà đó mà anh phải cực khổ vậy. Nhưng nếu em nói em biết rồi, anh đừng lo cho em nữa, có lẽ anh không yên vì nghĩ em còn giận...” Tôi thấy tôi cười mà sao mắt nhướng không lên.

Tiệc

vũ.đình.giang

Bây thú bị lèn chặt trong hộp kín rồi lắc mạnh. Đục cái lẫn lộn.

Khí hậu mùa hè nấu sôi cơn điên giận. Mười hai mét vuông nhào trộn đủ loại mùi, nghiền nát những ánh mắt gườm nhau tóe máu. Một số nằm bẹp, thủ hai chi trước vào lòng, hé mắt kín đáo ước lượng sức mạnh của đối thủ tương lai, đồng thời mưu tính trong tích tắc sự phân chia thể lực giữa móng vuốt và tiếng gầm đe dọa. Quan trọng là vô mỗi đúng lúc, một con trong bọn nhủ thầm, bài học rút ra được từ nhiều năm chạy rong và tụ tập hỗn loạn. Hôm nay, may cho con thú đói, bóng râm trong hộp kín giúp nó trì hoãn cơn kiệt sức.

Đồng loại nặn ra những cú nhe nanh, không phân biệt nổi dấu hiệu cười xã giao hay chứng điên bột phát. Mồ

hôi tiết chậm, rịn đầy các kẽ kín và đủ thứ hang hốc. Con đực tiết mồ hôi mạnh hơn con cái, cơ sở để phán đoán mức độ hung hăng hơn, vì thế chúng mau mệt. Các con cái bì bõm bơi vào khối mâu thuẫn giữa bại hoại và hưng phấn trong trò chơi vờn nhau với bộ da lông bóng mượt đeo trên thân, bầu chọn xem con nào quyến rũ nhất. Tất nhiên các thí sinh dự thi hoa hậu không ai cho phép lương tâm mình phóng khoáng: thừa nhận vẻ đẹp vượt trội của đối thủ là đồng nghĩa phủ nhận hoặc sỉ nhục bản thân, không và không!

Duy nhất một con cái âm thầm cụp đôi mắt rầu rĩ, nhanh chóng bỏ cuộc trong tư tưởng, cay đắng tự xác nhận, ba mươi năm tồn tại trên đời chưa từng được bất kỳ một con đực nào ngoạm răng vào cổ, và kéo lên giường để thực hiện cú giao phối chớp nhoáng. Thật may cho cả bọn, không con cái nào sử dụng nước hoa, nếu không, hộp kín lén chặt bấy thú sẽ nổ tung như quả bom vi trùng. Nỗi kinh khiếp sẽ nhân đôi vì thời điểm này mùa hè nhiệt đới chưa kết thúc.

Bố cục bức tranh u tối càng lúc bị dồn nén. Nhưng không dừng lại. Giới hạn cuối cùng chưa đến. Những cánh mũi to nhỏ đủ loại không ngừng đánh hơi vào không khí, phán đoán xem còn bao nhiêu con thú nữa sẽ bị tổng vào lồng. Lồng kín chặt chội sẽ nuốt chửng một cách vô độ các con mỗi xuân ngốc. Nữa và nữa. Bom vi trùng có lẽ được chế tác hoàn hảo. Còn lâu nó mới bị rút ngòi.

Đèn vàng chột bật. Tia sáng quá yếu để soi rõ các hõm mắt danh ác. Bầy thú đói ngấu. Chúng chưa được cho ăn trong vòng vài tiếng kể từ chiều. Đành liếm láp chút nước màu đỏ mặn kẻ nào đó rót ra trong các cốc thủy tinh. Không đã khát, con đực kênh càng nhát và đen đúa nhất đánh cong lưỡi thềm thường, khụt khịt những âm thanh tỏ ý khó chịu, rồi sau đó la oang lên bằng mồm. Mồm nó quá to để thưởng thức vài giọt rượu trong chiếc ly kiểu dáng bánh chọe.

Con cái ba mươi năm tuổi nhăn mặt, khía cơ thể một cách ồn ào, mau chóng rời bỏ chiếc ly chân cao, một lần nữa tự thể với lương tâm, rằng thà bị giết thịt còn hơn là bị chuốc say mềm. Trong vấn đề này, ả tự khuếch trương nỗi đau khổ một cách không cần thiết. Lỗi tại bố mẹ. Họ ấp con quá kỹ. Sự sống luôn cần một chút hoang dã để tồn tại. Nên học cách sống sót theo kiểu chọn lọc tự nhiên của loài điều hâu. Ném chúng vào bụi gai tua tủa hoặc thả lên bầu trời lỏng lẻo, tự chúng sẽ bay, hoặc rơi – nếu đó là sự xếp đặt của số phận bất hạnh. Trong hầu hết những thí nghiệm khoa học có kiểm chứng, những thứ rượu nhẹ dưới mười hai độ không bao giờ giết chết thú nuôi. Cùng lắm chỉ gây chút choáng váng. Con thú cái non yếu này để cho nỗi sợ hãi bành trướng quá mức. Rồi nó sẽ được chết cho toại nguyện. Chết già! Nó đáng chết, bởi lẽ không những phải mang hàng loạt đường nét xấu xí của tổng số bộ phận gộp lại lỏng lẻo

trên cơ thể, mà còn kém nhạy cảm ở các đầu mút thần kinh. Tưởng chỉ cần chạm nhẹ là một trong các chi tiết ấy rụng ra. Nó không xứng đáng được làm chức năng của một súc thịt ấm để con đực ngoạm cổ, trèo lên lưng, và mùi vị của cú thọc mạnh từ đằng sau vô cùng ngoạn mục, với nó, là điều chỉ tồn tại trong mơ, nó sẽ chẳng bao giờ có dịp thưởng thức. Tội của nó là không chịu tự cải tạo bản thân.

Đáng đời, ôm ấp nỗi tuyệt vọng nữa đi! Con đực mở nhọn thâm nghĩ. Nó đọc rõ tâm can ả thú cái chao đảo trong lúc không ngừng giương mắt hí quan sát khắp chuồng, đồng thời ngoáy mồm chờ món ăn ưa thích sắp bày ra. Nó đã đánh hơi trúng đích một thoáng rất nhẹ của hương vị hấp dẫn tỏa ra lơ lửng trong bầu không khí đầy ứ khí thải, cố giành lấy, ôm khư khư giữa tứ chi ngăn cùn. Ngửi, đó là một biệt tài đã được đóng dấu chứng nhận bởi sự truyền tin từ đồng loại hoang dã, thậm chí, nó nghĩ mình đáng được cấp bằng khen có đến ba mộc đỏ. Tuy nhiên, nó không ưa sự rườm rà. Nó là giống thú mới nhập lậu có nguồn gốc xa lạ, tiềm ẩn nguy cơ bệnh dịch tràn lan. Nhưng hiện tại, trong cái lồng tỏa mùi tử khí này, nó là con quý hiếm, và duy nhất. Trong góc kẹt, nó thu nhỏ mình lại hết mức có thể, chỉ chừa ra cái mồm kỳ dị, tinh quái, khua lưỡi liếm láp khoái trá cơn đau khổ của những con đực khác. Nó không tỏ ra sợ hãi, bởi nó biết rõ không một ai có khả năng đột nhập

vào vùng bí mật giấu tận đáy ruột, để bươi móc ra mớ vô cảm với giống cái và khả năng chịu nóng giỏi hơn bất kỳ tên thú nào. Nó ẩn chứa sức mạnh dưới bộ dạng vẹo vọ không mấy khỏe mạnh. Một con thú quái thai tiến gần đến nguy cơ tuyệt chủng.

Lúc này, nó bận tâm nghiên cứu con thú cái xấu xí, lấy làm thích thú. Một ngoại lệ hiếm hoi. Cũng không quên sục mắt vào con đực kênh càng đen đúa, đối thủ mơ hồ trong tương lai của nó. Ba điểm vừa được hình thành chớp nhoáng, một cái tam giác huyền ảo được chằng ra giữa lông chạt, hơi méo mó và hứa hẹn còn nhiều tam giác khác đập lên không thương tiếc.

Trong khi đó, con thú đực mồm to, một trong ba đỉnh tam giác đang bận rộn xoay quanh ả thú cái kêu gọi nhất. Những gì là vũ khí của giống cái, tất cả những thứ cần nhô ả đã hào phóng cho nhô hết ra ngoài. Đắp điểm bằng vài mảnh vải mỏng te, rung lên rập rờn sau mỗi cú xoay lắc, dù rất khế. Con ong bay chóng mặt quanh đóa hoa khép – mở lập lòe, tìm cơ hội. Thỉnh thoảng đóa hoa lơ dềnh, vờ đóng đưa rung lắc các cánh mỏng, trượt theo cạnh bàn, banh giăng dài và nhụy, cúi xuống hờ hênh. Quỹ thời gian mở – khép này kéo dài vừa đủ, như ngấm ngấm khích lệ. Sự chơi nổi cố tình. Một cái bẫy di động nguy hiểm.

Bập! Con thú đực khỏe mạnh đã cắn câu, chờ dẫn ngụp sâu trong mặt biển tưởng tượng, nó thấy mình

đang dùng răng từ tốn gỡ bỏ các lớp vải lưu manh kia, chúng sẽ rên lên từng tràng sột soạt theo hơi thở và nhịp va đập của răng, sau đó thè lưỡi rà soát trên từng milimét làn da, thậm chí đi xa hơn, ngoáy sâu nhất vào những nơi có thể ngoáy, chẳng cần quan tâm đến sự hợp tác hay không của chủ nhân. Tha hồ thỏa mãn.

Thật quá đáng! Con thú cái khiêu dâm nguýt một cú đá hậu bằng đuôi mắt dài bất tận, tót một cái về chỗ ngồi. Đóa hoa khép lại đột ngột đúng lúc cao trào, bỏ rơi con ong run rẩy hai vôi vì thất bại và nuối tiếc, chưa kể cái vôi còn lại ẩn giấu dưới bụng đang biểu tình âm ỉ vì bị hun nóng. Cái vôi sẽ tha hồ trương phồng và giãy nảy trước khi chủ sở hữu ngồi xuống và dùng hai đùi đè nghiền lên.

Đóa hoa kiêu hãnh thưởng thức niềm say mê chiến thắng, tự ca ngợi thứ nghệ thuật rắc phấn hoa được giáo dục kỹ và từng thực hành thường xuyên. Bài thực tập hôm nay đáng được điểm mười. Quơ vôi một nắm trái cây cỡ nhỏ, ả cho tọt vào miệng, nhai. Nước bọt khoáng trá tứa ra đầy họng. ả khẽ mỉm cười, ruột gan nhộn nhạo. ả vừa chui ra khỏi ổ bụng rạo rực của con đực nôn nóng ấy, cuồn đi mọi suy nghĩ đen tối thâm kín. ả đã quá quen với các cuộc trình diễn mọi rợ như thế này. ả từng bị lèn trong những cái hộp còn kinh dị hơn. Những cái lồng nhốt đủ thứ chủng loại quý hiếm. Kinh nghiệm cho thấy, càng quý hiếm bao nhiêu thì những con thú càng mất khả năng kiểm soát bấy nhiêu. Như con thú đực mất tự

chủ kể trên. Chúng đáng bị đem bán cho các gia đình trưởng giả thích hành hạ thú nuôi, hoặc thái lên thớt, tùy nhiên, loại này thịt không ngon.

Mãi mà thức ăn chưa được mang đến. Con thú già lộ vẻ ưu tư. Tam giác bằng nhẵn giữa hai con đực và một con cái đã bị phá vỡ, chỉ vì thêm một ả xinh đẹp kia. Nhưng một hình thang xộc xệch đã hình thành hay chưa thì con thú già không biết. Nó chậm chạp đi chân dưới sàn, vẽ ra vô khối dấu hỏi siêu hình. Trì trệ là đặc tính của con thú này. Dù sao kinh nghiệm sống cũng mách bảo cho nó biết ả thú cái uyển chuyển đó đang lừa đảo. Những thứ phồng ra và nhô cao trên người ả chẳng qua là kết quả của lần sinh nở đầu tiên, cách đây một khoảng thời gian đủ gần, để không bị teo lại, hoặc nhão ra, tùy địa hình cơ thể.

Về phần con thú cái xấu xí, nó thừa tuổi già nhưng thiếu hẳn trải nghiệm thực tế để đánh giá mọi thứ cho công bằng và hợp lẽ, thế nên nó không tiêu hóa được chuỗi định luật trên. Nó chỉ muốn buồn nôn. Cũng có thể một phần do cốc rượu bắt đầu phát huy tác dụng. Khu vực vệ sinh ở đằng kia, con đực mở nhón tinh ranh hất mồm ra hiệu đúng lúc. Con cái thảm hại kịp chuồn trước khi phun mọi thứ nhầy và lỏng ra đằng miệng. Và nguy cơ là những con còn lại hứng chịu hậu quả ngu ngốc ấy.

Đồ yếu kém thiếu bản lĩnh, hầu hết bấy thú nguyên rủa, cười rộ lên.

Nó sẽ chết trong toilet, hoặc vì nôn hoặc vì nhọc – con thú già buồn thảm nghĩ. Tiếng thở dài bật ra không phải do thương cảm, đơn giản chỉ vì nhịp sinh học diễn ra theo thói quen. Chuồng thú quái gở này do con thú già lập nên, chốt lại, nó đang mời bầy khác đến đánh chén. Một con tử thương không khiến lũ còn lại bận tâm, thậm chí còn bị mang ra làm mồi. Chúng đang xôn xao vì đói. Chúng sắp ăn thịt lẫn nhau, nếu thức ăn không dọn lên kịp thời.

Các con đực nốc say bí tỉ, tranh nhau khoe đã có mấy con với ả cái tuyệt hảo đang bị nhốt ở chuồng nhà. Tất nhiên số lần gieo giống bí mật với các con cái khác thì chúng không tiết lộ, hoặc chưa đến lúc hoặc không thể nhớ ra. Trong nghịch cảnh này, con thú kênh càng, đen đúa và hung bạo nhất đành ngậm ngùi vì chưa được kể lể thành tích, dù đã cùng ả cái là một cặp đôi hợp pháp. Khéo chừng nó bị vô sinh! Nó không ngừng ve vãn các con cái phổng phao khác, hy vọng được một lần nhìn thấy hậu duệ. Đáng lẽ nó phải khóc rống lên vì đau khổ. Thay vì rống, nó lại thả ra một tiếng gầm trầm đục. Nguyên do bởi ả cái xinh đẹp nhất vừa chuồn khỏi lồng kín. Chồng ả đang sốt ruột đợi bên ngoài. Đã quá tám giờ tối, thú ngoan phải về nhà cho con bú. Các con đực khác tha hồ cào cấu vào tiếc nuối.

Con đực mỏ nhọn chồm tới đĩa thức ăn đầu tiên đang bốc khói, ngấu nghiến ngoạm phập mà không kịp xé

nhuyễn. Lập tức, tất cả trồn vào cơn rì rào nhai nuốt. Bỏ quên đồng loại bất hạnh thở dốc trong toilet. Có khi ngã gục. Còn gì nữa đâu mà nôn? Con đực mỏ nhọn thâm cười nhạo.

Chín giờ đêm, con thú già nhướn mắt thờ ơ, nháy phắt lên ghế, phát biểu mớ câu lộn xộn, đại loại cảm ơn vì sự hiện diện của tất cả anh chị em, những chiến hữu và những đồng loại tốt, đã đến đây chung vui vì một vị trí lãnh đạo bầy đàn khá to vừa đoạt kịp, trước khi trườn xuống mồ. Bữa tiệc hôm nay đến đây là kết thúc. Xin cảm ơn và chúc vui vẻ!

Chuồng thú được mở toang, một bầy to nhỏ nô nê chen lấn thoát ra, hăng hái phóng về hang ổ. Lúc này con thú già mới khoa tay vuốt mõm, từ tốn tiến về toilet. Con thú cái tội nghiệp đang đợi để chấm dứt mọi muộn phiền sau ba mươi năm, không cách này thì cách khác. Sự xếp đặt hoàn hảo của thiên nhiên hoang dã!

Mì gói xào bò

nguyễn.ngọc.thuần

Xe đụng hất văng thẳng đó vào chân lúc anh đang gọi thức ăn. Trong bán kính 20 mét của cơ quan vào buổi chiều chỉ có hai lựa chọn: hoặc mì gói xào bò hoặc cơm chiên hải sản. Ngày nào cũng vậy, cũng thẳng nhóc phục vụ đưa ra cái thực đơn buồn thiu buồn thiu.

Thế là ngày nào anh cũng ăn món đó.

Lúc thẳng đó vừa bị xe hất văng vào quán, văng đến chân anh (ruột tè le tét lét) cũng là lúc thẳng phục vụ đem ra đĩa mì gói xào bò.

Nói sơ qua thẳng bị nạn. Hình như anh đã nhìn thấy hấn rồi. Khi anh vừa vào căng tin thì hấn cũng vừa chuẩn bị đi ra. Tất nhiên hấn phải ăn mì gói xào bò, nếu như không muốn ăn cơm chiên hải sản. Ăn xong, bước ra

ngoài đựng thẳng taxi mù. Bùm. Bùm. Hai phát. Một phát văng vào nhà. Phát thứ hai văng vào chân anh bụng xổ ra một màu vàng tươi. Anh biết hẳn gọi món gì rồi.

Và thế là xong đời hai thẳng một lúc. Một thẳng chết tại chỗ, một thẳng sợ quá vù xe đi. Nạn nhân bụng gổ lên chân anh và những cọng mì lòi ra thấy mà phát ớn.

Một chi tiết nữa, hình như anh có biết thẳng lái taxi. Nếu không lầm, hẳn thường hay chạy qua đây. Thường đậu xe xéo xéo cơ quan anh. Thường nghe những bài hát nào nê về tình yêu. Nếu nhớ không lầm nữa thì anh đã đi xe của hẳn vài lần, lần nào cũng được tắm bồ bởi đủ thứ âm thanh mắc dịch. Nhưng được cái hẳn vui vui, biết đủ loại chuyện, tùy vào nhu cầu quý khách muốn nghe loại gì hẳn sẽ tuôn ra thứ ấy. Trí nhớ của hẳn quả là lợi hại. Hẳn có thể nhớ những chuyện từ rất xưa, cũng như có thể nhớ từng con đường đã đổi đi đổi lại dăm ba lần tên gọi.

Nhưng lúc này khác, hẳn thò đầu ra khỏi cửa xe, há hốc mồm, không thốt được một câu nào. Mặt trắng nhợt. Sau cùng thụt đầu vào, phóng vụt xe đi.

Thằng nhóc vừa đặt đĩa mì xuống bàn nói mì gói xào bò của anh đây thì hét toáng “Chết người, chết người”. Nói xong vù mất dạng. Công an ở đâu không biết nhanh chóng ập đến. Làm sao có thể nhanh thế nhỉ. Anh thấy những chiếc áo màu vàng. Họ khiêng cái xác nạn nhân ra khỏi chân anh. Trời ạ, lúc này anh mới nhận ra, mình đã

trên trên nhìn những cọng mì gói xào bò vung vãi dưới đất mà không làm gì hết. Bàn chân anh tưởng chừng không thể nhúc nhích, như thể chân ai. Bấy giờ anh chạy vào nhà vệ sinh, xịt nước thật mạnh vào chân, nói chung rất nhiều công đoạn mới nhận ra chân mình.

Tối nay sẽ mất ngủ đây, anh nguyên rửa. Chắc phải ghé tiệm thuốc tây mua mấy viên thuốc an thần. Tinh thần của anh vốn đã rệu ròi, bùm một phát kiểu này đương nhiên trốc gốc. Trong tấm gương nhà vệ sinh, anh không nhận ra mình nữa. Như cái xác của ai đó bất ngờ ập vào thân xác anh, đúng vào lúc này, chỗ này.

Nhờn nhờn anh quay ra. Nhưng không xong rồi, ập vào mắt là đĩa mì gói xào bò đang còn nguyên vẹn trên bàn. Người ta đã hốt sạch máu lẫn mì gói vương vãi dưới đất, nhưng đĩa mì của anh thì vẫn còn đó như muốn nói, ăn đi chứ, cái thứ khoái khẩu của anh đây. À, mà phải ăn đúng cách đó nhé. Có nhiều cách để ăn, hoặc dùng muống, hoặc dùng muống kết hợp với dưa, hoặc gấp cọng mì dài bỏ vào miệng rồi hút cái rột. Anh khoái cách này mà, phải không!

Anh đi thẳng ra cửa. Có cái gì đó loang ra đau nhói. Căn bệnh của anh, mỗi lần sợ hãi là y như rằng đau nhói, do trái tim tội nghiệp như một ống cống quá tải những cảm xúc ấy mà, như cái thang máy bị nhồi nhét cùng một lúc quá nhiều người ì ạch trôi giữa các tầng lầu ấy mà. Anh gắng gượng bước. Thằng nhóc "*hai lựa chọn*" chặn

anh lại đòi tiền đĩa mì. Nó chẳng quên thứ gì. Xác chết, máu, cơn đau, nỗi sợ vẫn không ngăn được trí nhớ hoàn hảo của nó. Anh lập cập cúi vào tay nó mấy đồng bạc rồi thoát ra cửa.

Nhưng vẫn chưa buông tha anh, không, nó nói, trên kia kia.

Có hai cọng mì gói xào bò, trời ạ, như hai con đĩa hút máu dính trên vạt áo anh. Không biết chúng là hai cọng mì từ đĩa mì nào, đĩa của anh văng ra hay từ xác chết văng lên.

– Mày lấy giùm tao ra đi, ghê quá!

Anh thấy mình không có khả năng lấy hai cọng mì ra khỏi người.

Anh lếch ra quây thuốc tây, chân sụm xuống. Chắc chết mất nếu không thoát khỏi tình trạng tồi tệ này sớm hơn.

– Có lẽ thứ tôi cần là một loại thuốc ngủ gì đó cực mạnh – Anh nói với cô gái bán thuốc – Một loại gì có thể làm ngưng hoàn toàn, và ngưng thật nhanh.

– Cực mạnh? – Hai con mắt của cô gái trở ra nhìn anh.

– Đúng rồi.

– Có chắc là anh muốn loại đó?

À, cô ta nghĩ anh có vấn đề. Mà đúng, anh đang có vấn đề. Tâm trí anh bóng tối thâm u mỗi lúc một loang ra như cái mũ to.

– Tôi không tự sát đâu mà cô sợ.

Anh điểm một phát ngay cái huyết do dự của cô ta. Anh biết cái huyết đó. Tưởng tượng mà xem, buổi sáng mở cửa bán cho ai đó những viên thuốc ngủ cực mạnh và từ đó không còn thấy anh ta đâu nữa. Đấy, huyết do dự, trí tưởng tượng tuyệt vời khi đột khởi khô của cô ta đó. Rồi dò dẫm hỏi, cô sẽ làm gì nếu không biết làm gì trong suốt một ngày như ngày hôm nay?

Cô gái lắc đầu. Anh biết ngay mà.

Anh có vấn đề, cô nói. Vấn đề của anh bây giờ là tìm chỗ khác, không phải chỗ này.

Và cô trở ra như đá, không cách gì lay chuyển được.

Đó, cái sự dễ thương của cô ta. Cô ta thì biết cái quái gì. Có ai đó áp cái bụng vỡ đầy mì gói xào bò vào chân của cô ta chưa. Chưa kể hai cọng mì khác hút lên đùi non của cô ta như hai con đĩa đói thêm một miếng thịt trâu thiú!

Không mua được thuốc ngủ, ờ thì anh mua rượu, sao không? Ở quán nhậu, anh nhanh chóng nhận ra phương thuốc lãng quên tốt nhất mà từ bấy lâu nay không dùng đến. Có thể, trước đây anh muốn ghi nhớ tất cả mọi chuyện trên cõi đời tùm hum này, anh muốn nhớ tất cả vào cái bộ nhớ thẳng thớm sạch trơn không tỳ vết. Anh chẳng có gì để quên cả. Nhưng ngày hôm nay...

Vào quăng 12 giờ đêm, rượu làm rất tốt, anh phải

công nhận trí não anh đã bị phá hỏng hoàn toàn. Có cái gì đó công phá như thuốc nổ nổ lung tung cái đầu vớ va vớ vẩn của anh.

Trí nhớ ư, tét lét rồi phải không mày. Anh nói. Anh cười.

Thật bất ngờ, thằng lái taxi hồi sáng, tổ cha mày sao lại xuất hiện ở đây. Mày đã vứt cái xe ở đâu rồi? Công an chưa bắt mày sao? Chưa đầu thú sao? Định đi trốn ư? Hay là muốn uống thật nhiều trước khi đầu thú? Hay đơn giản tìm cách oánh một trận tù tù tử tử quên đời.

Anh bước tới rồi ngồi xuống bên cạnh hắn. Nhìn chăm chăm vào gương mặt tội phạm của hắn. Đúng vậy tội phạm. Thật dễ chịu làm sao khi đại diện công lý để kết một cái tội.

Cả hai không nói năng gì. Uống uống uống. Ăn ăn ăn. Cốc dần xuống cái cục không thở nổi. Hồi lâu không chịu đựng được anh nói, tao biết mày. Nhưng thằng taxi đã say. Hắn nói, xạo, tao còn không biết tao là ai thì làm sao mày biết?

– Cũng có lý đó – Anh nói – Nhưng tao biết mày là thằng lái taxi.

– Xạo – hắn nói – mày nói có lý đó, nhưng xạo.

Ờ hay, có lẽ đây là lần đầu hắn uống rượu. Một thằng nghiện rượu thì không một thứ rượu nào có thể làm hắn quên được nỗi nhớ yêu ma của chính mình.

– Nhưng dù sao cũng tốt cho đêm nay, chúc mừng mày – Anh nói – Tao thấy mày bắt đầu dễ thương rồi đó, ngày mai mày sẽ nhớ rõ hơn khi tao đi báo công an. À, mày sẽ nhớ mày là ai. Nhưng mà này, việc công an bắt mày cũng không quan trọng bằng việc mày gieo vào đầu tao một cái thứ khi gió khi đột đó. Đó đó.

– Chúc mừng chúc mừng – Hấn nói – Cái thứ khi gió khi đột. Chúc mừng!

– Chúc mừng – Anh nói theo.

Phải công nhận thằng này quên hết thật rồi.

Anh và hấn uống bí tử.

Vào nửa đêm, kỳ lạ thay, cũng như nó, anh quên hết sạch, anh đạt đến một tình trạng không thể tin nổi. Trời ạ, như đang triển khai “công án” vậy, làm sao anh có thể làm chuyện đó chứ. Bên trong đầu anh một cái ống cống to, dài thòn lòn, rộng, và anh không còn thấy nhớ gì dù chỉ một tẻo.

Tuyệt vời, tuyệt vời. Anh hét lên. Tao là thằng lái taxi. Còn mày, còn mày... Mày là một quý cô nương hành khách.

Cả hai cười cười, dô dô.

– Tuyệt vời, tuyệt vời. Tao là một quý cô nương hành khách. Còn mày là thằng lái taxi – Hấn nói – Một thằng lái taxi tầm thường.

Nhưng rồi hấn dừng lại, tao đã nhớ ra rồi. Ha, tự nhiên nhớ một cách từ từ, rất từ từ...

– Diên. Mà mày không thể vừa “quên bén” rồi lại “à ra là nhớ”.

– Đúng, quá trời đúng, tao cũng không tin. Nhưng mà tao nhớ ra rồi. – Hấn nói.

– Ủ. Cũng tạm đi.

– Mày say rồi.

– Ủ. Thì tao say chứ sao...

2 giờ đêm, thằng taxi lại thốt lên lần nữa, không được rồi, tao đã nhớ ra rồi. Giọng hấn ngập tràn hạnh phúc như một kẻ mất giọng lấy lại ngôn ngữ. Hấn bắt đầu nhớ, nhớ chuyện cũ trước, chuyện mới sau. Hấn nhớ hồi còn là một thằng bé. Lớn lên một chút, nhớ cuộc đời long nhong. Nhớ tuổi dậy thì. Đôi lúc hấn rặng ngời. À, hấn đang nhớ đến mối tình đầu, nhớ cái đoạn hay ho nhất. Một cô gái nào đó mắc kẹt trong quá khứ, e tưởng đã bị cái tính chất bội bạc lãng quên. Rồi hấn nhớ chuyện hơi gần gần hơn nữa, nhớ chuyện xin việc, chuyện đi làm.

Rồi hấn òa khóc.

– Rượu khóc hay mày khóc vậy? Nếu rượu khóc thì còn đường được.

– Không, cái này... – Hấn nói – Không được chút nào.

Và rồi hấn lại mỉm cười có duyên.

Mèo trong gió mùa Đông Bắc

phan.triều.hải

C hưa kịp đọc hết trang thì không thấy mèo đâu nữa. Anh vẫn hay nhầm con mèo với tấm thảm len vẫn thường đặt ở chân bàn, nhưng dưới đấy giờ trống không. Ở Sài Gòn, chẳng bao giờ có khái niệm một tấm thảm len trải sàn là như thế nào, để làm gì. Nhưng ở đây thì khác.

Cuối mùa đông trước, trời ấm dần nhưng anh vẫn giữ những tấm thảm trải sàn vuông vức làm bằng sợi nhựa tổng hợp cho đến mùa hè. Với anh thì dưới hai mươi lăm độ là lạnh, dưới hai mươi độ là lạnh quá, và dưới mười lăm độ là quá lạnh. Ở đây có gào to lạnh quá cũng không biểu cảm bằng chỉ một từ: rét. Nhưng hai mươi lăm độ bảo là rét, thì không ổn. Thế nên trong trường hợp này,

với một cá thể Nam đang lưu lạc đất Bắc, thì sự lằng nhằng trong cách biểu đạt của hai miền lại thích hợp.

Từ nơi nhiệt độ trung bình lúc nào cũng từ ba mươi hai đến ba mươi tám độ, việc đầu tiên anh phải học khi ra đây, đó là biết quan tâm đến thời tiết. Mỗi đêm vào quăng bảy giờ bốn mươi hay mười giờ tối, anh ngồi trước máy truyền hình, kiên nhẫn vượt qua đồng quảng cáo lớn ngồn để đến được với chương trình dự báo thời tiết. Cũng bắt đầu từ năm ngoái, chương trình này có người dẫn trực tiếp. Ban đầu chỉ là các cô xinh xinh, nay đến các cô biết làm việc. Bao giờ chơi với người biết làm việc cũng được bền lâu. Giờ thì anh không có gì phản đối những cô này; không chỉ đẹp mà còn cao ráo, nói rõ lời, bàn tay thông dong đưa ra luôn đúng vào vị trí những cơn bão tràn đến.

Từ cuối tuần tới, sẽ có gió mùa đông bắc.

Điều đó có nghĩa là, hai bàn chân nửa đêm bỗng lạnh. Lạnh dần lên. Kinh nghiệm cho thấy việc giữ ấm hai bàn chân cực kỳ quan trọng, không thì bủn rủn cả người.

Nhưng với anh thì một mùa qua nhanh cũng như một ngày. Chưa kịp để ý thì áo bông dày đã xếp vào tủ, chăn bông rút ruột buộc dây, chỉ giữ lại vỏ. Mùa hè, thảm trên sàn bốc mùi nặng nặng. Hai bàn chân trần đi lại trong nhà hôi như thể mang mỗi một đôi vớ suốt tuần. Nhưng anh không cảm thấy gì, không ngửi thấy mùi gì cả. Đơn giản là chân đã quen đi trên sàn êm.

Đầu mùa thu, Khanh bảo:

‘ Thế mà anh chịu được à? Cho dù sống tạm cũng phải sạch sẽ chứ.

Và thế là cô bóc tất cả thảm lên, đánh thành cuộn, phơi trên sân thượng. Khanh cứ thấy nắng là như thấy vàng. Mà nhất lại là thứ nắng khô của mùa thu.

Như vậy là anh đã sống trọn bốn mùa ở Hà Nội. Nay đã có thể nói, trong bốn mùa ấy, mùa đẹp chỉ có thể tính bằng từng ngày một. Mùa đông lạnh giá. Mùa xuân ẩm thấp. Mùa hè oi bức. Và mùa thu. Chao ôi mùa thu khô hanh, môi nứt nẻ cả ra. Nhưng mùa thu phơi phóng thì tuyệt. Có những ngày tuyệt vời để chuẩn bị cho mùa đông.

Nhờ Khanh lên thăm mà mùa đông này đã khác. Thảm sạch. Thơm. Và không chỉ có thế, lần này cô còn mang theo một con mèo.

– Để anh ở một mình đỡ buồn.

...

– Không ai có thể sống cùng với anh được. Nên mới cần một con mèo.

Khanh nói thế khi mỉm cười khép cửa lại. Cô là người chu toàn, bao giờ đi về rồi cô cũng không yên tâm, chừng một giờ sau cô sẽ gọi điện hỏi xem anh ăn uống thế nào, có vấn đề gì không. Cô có khả năng chỉ cần nghe giọng

anh qua điện thoại là có thể chẩn đoán được tình hình hiện tại; vui buồn, gầy béo hay có trục trặc gì về đường ruột không. Chính vì những cuộc điện thoại hỏi han ấy mà bao giờ cô cũng quay lại, và ở lại. Nhưng lần này, khi đem theo một con mèo, bảo gửi anh nuôi cho đỡ buồn, thì anh linh cảm được rằng đây là lần cuối. Khanh bảo, giờ thì cô thấy hoàn toàn nhẹ nhõm, vì dù sao anh cũng không còn một mình. Hãy còn con mèo ở đấy, tự chăm sóc lấy nhau.

Và cô đi.

Như mọi lần anh không cản. Vì tình cảm bất cứ ai dành cho anh cũng chỉ như nước chảy vào thùng không đáy, cách cô vẫn thường nói. Có thể cô sẽ bỏ hẳn một buổi để đi tìm một con người khác, mà những điều quan trọng của đời sống được xếp theo thứ tự ưu tiên khác hẳn anh. Tóm lại là cô sẽ đi tìm một người biết sống vì người khác, không ích kỷ, không chỉ biết mỗi tự do của mình.

Khanh hay nói rằng anh cần tự do hơn cần cô. Nhưng thực sự anh ít khi nào nghĩ đến mỹ từ to tát như khẩu hiệu ấy. Anh yêu Khanh, và ngoài điều ấy ra, tất cả những gì anh cần là nhu cầu được ở một mình. Với anh, việc sống một mình luôn đem lại khoái cảm lạ kỳ. Anh có thể đọc, viết, ăn, ngủ, thức dậy bất cứ lúc nào anh muốn. Và quan trọng nhất là không phải nói chuyện với ai. Điều ấy không có nghĩa anh không yêu Khanh. Yêu và sống một mình là hai khái niệm rõ ràng và đẹp đẽ, nhưng Khanh

không chấp nhận điều đó. Anh không hiểu cách cô nghĩ? Hay phụ nữ không có khả năng tách bạch rạch ròi những điều như thế?

...

Con mèo tên là Bông, giống mèo Nga. Không kiểm chứng được mà chỉ nghe Khanh giới thiệu qua loa thế thôi. Mèo Nga trắng muốt, thân dài, đuôi dài, khi béo lên nặng dễ đến mười ký là thường, khác nào một chú hổ. Nhưng Bông này sáu tháng tuổi vẫn không khác mèo con, nhẹ hều, lông cũng trắng đấy nhưng không trắng như bông. Mũi luôn bị đen, đen thường xuyên đến nỗi không rõ đấy là hậu quả của một lần vào bếp hay đã như thế từ khi sinh ra. Bông còi, oặt oẹo. Có khi là do ngày trước Khanh nghịch ngợm thả nó vào bình hoa cổ hẹp, khiến dáng đi của Bông chốc chốc lại oằn lên như một chiếc boomerang.

Khanh thả con mèo vào toilet, chỉ mèo cách xử sự, rồi để lại một hộp cá kho thơm phưng phức, bảo, đây là thức ăn trong năm ngày của Bông, anh chỉ cần trộn vào cơm. Là xong.

Như thế là chu toàn. Vì với chính anh, nhiều khi mỗi ngày một bữa cũng đủ rồi.

...

Việc đầu tiên Bông làm là thám thính góc ngách

trong nhà. Không như đám chó hoang vằn sần rác trước ngõ, đến đâu cũng nghiêng đầu nghếch chân đánh dấu chủ quyền mà mặt lấm lét gian xảo, Bông chỉ khụt khịt mũi rồi sang nơi khác. Cứ thế hết một ngày. Anh trộn cơm với cá kho cho Bông. Mùi cá thơm tỏa ra khắp phòng. Thường thì anh không ăn vào giờ này, trừ những hôm có Khanh đến ở cùng. Nhưng ngồi xem Bông thông dong liếm láp chiếc đĩa, anh cũng làm lấy một tô mì ăn liền ngồi bên cạnh, vừa ăn vừa di ngón chân trên đám lông mượt ấy.

Có Bông lũ chuột biến mất. Trong cơn tuyệt vọng không xử lý được lũ chuột, rất nhiều khi anh hình dung cảnh mèo chui ra từ gầm giường, lưng lảng trên cái miệng xinh đầy máu từ xác chuột ẩm ướt. Nhưng từ khi tận mắt trông thấy mèo Bông, có đêm anh mơ gặp ác mộng thấy đám chuột thành tinh mới chính là kẻ ngậm Bông gây còm đáng thương ở khóe miệng, đến thả trước mặt anh như lời cảnh cáo. Nhưng rốt cuộc thì mọi thứ đều sai bét. Không có cuộc chiến nào xảy ra cả. Đơn giản là Bông chỉ ghé ngang mỗi nơi một tí, nhả nhả mũi, và chuột biến mất.

Điều đơn giản ấy suốt một năm ròng anh và Khanh không sao giải quyết được. Khanh sợ anh bận tâm, nên mỗi lần anh ra phố uống cà phê với bạn bè thì cô đến nhà, dỡ hết chăn mền giường chiếu đem giặt, gói ghém lại hàng núi báo, lau chùi sàn bằng nước tiệt trùng, sắp

xếp mọi thứ sạch sẽ gọn gàng đến nỗi khi về anh cứ tưởng vào nhầm nhà khác. Nhưng thường thì lũ chuột chỉ biến mất chừng năm ngày, để rồi sau đó xuất hiện trở lại ngang ngược hơn, bắt nạt chủ nhà hơn. Khanh áy náy vì không diệt được chuột, sang nhà hàng xóm hỏi kinh nghiệm nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu bất lực. Nhà nào cũng như thế cả. Một bà còn bảo, tôi trông thấy chuột trèo thẳng vào nhà cô cậu theo bức tường ngoài phẳng lì mà không cần bám vào bất kỳ đâu. Anh nheo mắt hình dung được ngay, vì vừa mới xem xong một phim trên HBO có cảnh hàng chục Ninja mặc đồ đen trùm kín mặt, lưng đeo thanh kiếm dài, phi thân nhẹ nhàng trên những vách nhà dựng đứng, các khớp cổ chân, đầu gối, cổ tay nhún êm như mèo. Nói chung là khả thi.

...

Trọn một ngày không có điện thoại của Khanh. Anh ngồi bên bàn một lát, không đọc được, không vẽ được, mà cũng không viết được, kể cả một dòng nhật ký. Thời gian cứ chậm chậm trôi. Không rõ là buồn hay vui, chỉ thấy trống rỗng, anh lấy ghế ra hiên ngồi. Cái cây Khanh trồng giờ ra hoa tím. Cũng có thể từ lâu nay nó đã ra hoa mà anh không biết. Anh ít khi nào ra ngồi ở mảnh vườn con này. Đây là thế giới của Khanh. Anh có thể trông thấy những nhánh dây leo cô buộc vào hàng rào, có những mối được đính bằng chiếc kẹp giấy. Chỉ mới tuần trước thôi, Khanh nhờ tìm giúp sợi dây buộc, nhưng anh

chỉ tiện tay đưa cho cô nắm ghim giấy đang nằm trên bàn. Cô không nói gì, lặng lẽ làm. Giờ đang đưa theo những nhánh cây vẫn còn vài chiếc ghim làm móc, treo vụng trên rào. Một vài nhánh dài vượt ra phát phơ. Anh đứng dậy tìm cách buộc chúng, và khi bẻ thẳng những chiếc ghim giấy, anh nhận ra chúng rất cứng. Một chiếc đâm vào làm ngón tay rỉ máu. Tay Khanh nhỏ và mềm như thế, sao cô có thể bẻ thẳng những dây thép ấy được? Anh như thấy những ngón tay cô đỏ ửng lên, rồi tím lại. Nhắm mắt anh cũng nhận ra những ngón tay ấy, luôn ấm áp như thể trong mỗi bàn tay có một quả tim riêng, nuôi một hệ tuần hoàn máu riêng; bàn tay mỗi lúc một nóng lên khi chà xát lưng anh lúc đau bụng hay vừa ở ngoài mưa bụi ẩm ướt về. Thế đấy, Khanh cứ bảo rằng anh vô cảm, ích kỷ, nhưng làm sao cô biết trong anh cũng có những lúc nhớ cô như thế này.

Con mèo đi mất một lúc lâu, anh mới phát hiện ra.

Anh gọi Bông ơi Bông hỡi nhưng hoàn toàn không có động tĩnh. Thường người ta chỉ sợ mất chó, vì chỉ cần sau một ngày, bạn hoàn toàn có thể đang thưởng thức thịt chú chó cưng của mình khi cùng bạn bè ngồi quán bàn cách truy tìm con vật thân thiết ấy. Nhưng nay thì tình cảnh của loài mèo cũng không khá hơn gì. Càng lúc anh càng sốt ruột. Lạ thế. Vì Bông này không hề là cô Bông nào. Bông chỉ là một con mèo chứ không phải là kiểu đàn bà mộng nở chân dài mà anh vẫn ưa thích và có thể

bội bạc chỉ trong một đêm. Hay là Bông không phải là tên con mèo? Có thể nó có một cái tên khác, hoặc chưa hề có tên nào cả, và Khanh chỉ nghĩ ra cái tên ấy vừa lúc trao nó cho anh? Bông đừng anh nhận ra những thắc mắc đơn giản ấy có thể vĩnh viễn trở thành bí ẩn, một khi không có lời đáp. Và người duy nhất có thể trả lời những câu hỏi ấy, chỉ là Khanh.

Đây cũng là một lý do tốt để anh chủ động gọi Khanh. Dù sao thì lần nay cô cũng im lặng quá lâu rồi. Anh sẽ hỏi cô cách làm thế nào để gọi Bông về, và với giọng hài hước, anh sẽ bảo cô, là anh đã gọi tất cả các tên, kiểu như “Vùng ơi, mở ra!” Nhưng vô hiệu. Cô sẽ cười nhẹ, thôi anh không biết cách gọi nó đâu, chiều nay xong việc em sẽ đến tìm giúp cho. Rồi ngừng một lát, có thể cô sẽ bảo, anh có quan tâm gì đến ai đâu mà nay lại nghĩ đến con mèo ròm này thế. Câu ấy sẽ khiến anh khó chịu kinh khủng, nhưng anh sẽ không phản ứng. Mà như mọi lần, anh cũng không phản ứng. Anh rất ít khi lộ mình, vì từ trong sâu thẳm anh luôn có một cái nhìn khác về phụ nữ. Anh nghĩ rằng họ luôn có sự khác biệt với đàn ông, ít nhất là trong cơ chế suy nghĩ. Cái mạch nghĩ miên man của họ hoàn toàn riêng biệt, khác với những gì đàn ông có. Và khi đã không có điểm chung, tốt nhất là im lặng. Điều anh cần không phải đối thoại, mà là Khanh xuất hiện trở lại. Hôm nay là một ngày yên ả, chỉ cần cô xuất hiện nữa là hoàn hảo. Họ sẽ cùng đi dạo đâu đó, và như mọi lần, cô sẽ lắng nghe anh kể đã làm được những gì.

Nhưng điện thoại của Khanh không liên lạc được. Tổng đài thông báo chính xác: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

...

Những ngày sau đó, anh đã gọi một trăm lần vào số máy của Khanh dù không còn một tí hy vọng gì. Anh đã thử tìm nhà cô, nhưng không thể tìm ra, cứ như thể chưa từng có một nơi như thế. Suốt từng ấy thời gian sống với nhau, hầu như Khanh chỉ đến với anh. Có duy nhất một lần, thuở mới quen, anh đề nghị để đưa Khanh về đến tận nhà, nhưng cô bảo, “Cho em xuống đây. Giờ này chợ đang họp, lầy lội lắm. Lần sau nhé.” Lúc ấy chợ đang họp thật. Vào giờ tan tầm, người đi làm về rất đông, không ai xuống xe mà chỉ tìm cách len vào nổ máy khói dày đặc. Nhưng sau này ngay vào những giờ chợ đã tan, anh cũng chỉ đưa Khanh về đến đầu ngõ. Anh thực sự không có nhu cầu tìm hiểu nhà cô. Cảm giác lầy lội hay chật hẹp của ngày đầu tiên ấy ngăn cản anh đưa ra một đề nghị khác. Và Khanh cũng không nhắc lại nữa.

Rốt cuộc thì anh cũng lần mò vào cái chợ, ẩm ướt, lầy lội ấy. Nhưng mọi thứ đã muộn. Một vài người bán măng té tát vì xe anh va quệt vào hàng của họ. Có hàng trăm ngôi nhà xập xệ rách nát chen chúc trong khu đấy. Không ngôi nhà nào tương xứng với hình ảnh của Khanh, thông

thả, nhẹ nhàng khi đi bên anh. Không có gì là thật với những gì anh đã biết.

Trong những ngày này, anh không làm gì, chỉ ngồi nhìn ra ngoài trời. Gió đã nổi lên. Đài dự báo thời tiết thật đúng. Gió mùa Đông Bắc đang về. Đêm nay sẽ lạnh. Đã đến mùa có những ngày mà anh thích được nằm cuộn, gập chân vào nhau cho ấm. Anh đã ngồi bẻ thẳng được rất nhiều chiếc đinh ghim để buộc dây leo vào hàng rào, nhưng các nhánh dây không dài nhanh như anh tưởng. Có một lần nấu cơm xong, anh trộn vào đấy một ít cá kho còn thừa của mèo, và ăn. Mùi cá vẫn thơm, nhưng vị nhạt. Khanh vẫn thường không cho anh ăn quá mặn, và cô có hàng tỉ lý do để buộc anh như thế. Anh nhỏ vào bát một ít xì dầu và vài lát ớt thật cay. Ngon tuyệt. Nhưng khi nhớ ra mình đang hưởng những gì cuối cùng của Khanh để lại, tự dưng bụng anh quặn thắt.

Buổi chiều cuối tuần, sau khi anh đã chén sạch sẽ cá của mèo, thì Bông về. Mặt Bông ráo hoảnh như chỉ mới ra ngô vài phút quay lại, nhưng với anh thì bất ngờ. Mắt ngân ngấn nước. Anh ôm lấy Bông. Hơi thở phập phồng của Bông tỏa vào cái bụng thường xuyên trở lạnh của anh một luồng hơi ấm như lòng bàn tay Khanh. Tối đến, anh lò dò đi nấu cơm và làm thức ăn cho mèo. Chưa bao giờ anh làm những điều này. Thường nếu không có Khanh anh chỉ ăn mỗi ngày một bữa. Không bao giờ anh nghĩ phải làm điều gì đó cho ai khác, kể cả chăm lo

cho chính mình. Một tay anh ôm ngang hông Bông lúc này mệt mỏi rũ rượi, ngủ gà gật, một tay làm những việc khác. Sau bao nhiêu ngày chờ đợi không làm được việc gì, nay con mèo đã về, nhưng anh không hề nghĩ đến việc liệu có ngồi vào bàn nữa không. Anh không nghĩ nhiều về điều đó. Những gì anh quan tâm giờ đây là không biết Bông có ăn được những gì anh nấu.

Và liệu Khanh có còn nhớ tên con mèo này không.

Chụp ảnh gia đình

nguyễn.ngọc.tu

Vào thời khắc cha quét văng nhện trên mảng tường tróc lở vôi và nhận ra trong nhà không hề có một tấm hình chụp chung nào chứng tỏ đây là một gia đình thì con đang lội mạng, nấn ná chỗ lễ đính hôn của một cô hoa hậu. Mùi xa hoa nào của buổi tiệc làm mũi nó dún lại trên gương mặt chảy dài thần thờ. Và cuộc gọi của cha đến khi nó đã chuyển qua chơi Bejeweled, những viên đá sắc sỡ vỡ vụn không làm nó nguôi đi chuyện cái áo đầm cô dâu kia mặc giá mười hai ngàn đô. Trời đất.

Về chụp hình cả nhà mình, cha nói hào hển, thờ thì gần mà giọng hụp hửi ở đâu đâu, như đang ngoi ngóp dưới hồ. Thằng nhỏ thảng thốt hỏi lại, vụ gì cha? Về. Chụp hình. Cha gần giọng và trước khi cúp máy, chọi qua thêm cục ngơ ngác nữa. Gấp.

Cái quán cà phê thẳng con ngồi cách bến xe bảy cây số, cách sân bay mười hai cây, và cách bến tàu năm trăm mét. Tới những chỗ ấy thì sẽ cách nhà ngót nghét bốn trăm cây. Đường không phải là quá xa, chẳng lâu lắc gì cho lắm nhưng thẳng con còn phải tốn cả tháng để hỏi đi hỏi lại, có đúng là cha kêu mình về để chụp hình không?

Gì thì chụp hình cũng không giống một lý do, con không thể hình dung nổi việc phải bỏ công ăn chuyện làm đi hàng trăm cây số chỉ để toe miệng ra cười bên cạnh hai ông bà già và một con chó cũng già trong khi ông thợ chụp ảnh chống mõng đếm một hai ba. Thẳng con nghĩ mẹ bệnh, nhà cháy, một người họ hàng thân cận nào đó cười hoặc qua đời, hoặc đám giỗ ông bà nội ngoại mới là những cái có thể chấp nhận được.

Bạn Tí cũng biết bông Cẩm Chương nhà mình mà, tánh như nước nóng đổ dái. Ông đang cần nhân nhức xương chuyện gián gặm nát cái hình hồi cưới má đây nè. Má nói, không quên đem vào cái thờ dài chừng ba thước tám. Những cái thờ dài của má luôn xa vắng, trên điện thoại càng xa, như từ kiếp nào nối máy tới. Chỉ chữ “bạn” là ấm áp.

Má gọi con bằng bạn vào một hôm con không cho má coi cái nhọt trên mông nữa. Hồi đó con mười ba tuổi, giọng vỡ và trên người bỗng dựng mọc nhiều lông, đến nỗi nó nghĩ cứ đà này năm sau mình thành khỉ vô rừng leo cây ăn chuối mát. Nó sống trong nỗi hoang mang

kinh khủng, chịu đựng một mình, loay hoay một mình, chống chọi một mình. Má thấy rõ ràng con ngày một xa, ra khỏi tầm với của mình, dù nó vẫn đang ngồi dặt dẹo chề cá tanh cơm lạt trước mặt mình đây. Má hỏi thăm khắp bạn bè, mượn mấy quyển sách tâm sinh lý về đọc, rồi cuộc xin được một chữ “bạn” đem về xài với con. Má đổi cách xưng hô, kêu bạn ơi bạn à suốt nhưng cũng chỉ mở được một tí đủ cho má hé mắt nhìn vào cái thế giới vừa hỗn tạp vừa buồn cười, vừa ngượng ngập vừa ngớ ngẩn đó, mà không thể lách mình qua.

Lúc đó cha đang đi chiếu bóng lưu động ở những xóm làng xa tít mù tắp, heo hút tới nỗi cảm giác gió thổi cũng phải vói. Lúc đó cha đang bắc loa rao về bộ phim sẽ chiếu tối nay, đang lắp máy chiếu, trèo cây mắc dây nhợ, căng phông màn... cũng có thể đang xuôi ghe từ nơi này sang nơi khác, cái máy Koler tàn tạ cứ cả ngày chạy cà tịch cà tang trên sông sông rạch rạch. Buổi sáng của cha bắt đầu bằng việc tìm nguồn nước sạch để đánh răng, và giọng nói sang sảng của cha sẽ mở ra ban tối, ra rả trước buổi chiếu phim, với những thông báo chính sách mới của nhà nước, hay phương pháp chống rầy nâu, hay kêu gọi đóng thuế nông nghiệp mùa này.

Những năm sau đó, trong lúc con mệt mỏi trước việc tại sao thằng nhỏ giữa hai đùi cứ ngóc lên bất thần giữa buổi học mà không có một cơ sở nào rõ ràng, thì cha đang hồng học rượt theo cái phông vải bị giông tốc cuốn

đi, đang phơi mấy cái phim sắp mốc. Trong lúc con hôn vào ảnh Jennifer Lopez và nghe nửa dưới ướt nhoè nhoét thì cha đang tát nước ghe. Đội chiếu bóng lại nhổ sào đi bãi mới.

Lần xây lại nhà cha về luôn hai tháng, thằng con cứ thảng thốt mỗi khi đụng độ cha trong nhà tắm, *Ủa, sao cha ở nhà lâu vậy?* Thậm chí nó còn vô tình nói ra câu thắt họng hơn nhiều, *trời đất, tới bữa nay mà cha cũng chưa đi sao?* Cha bần thần đến ngón chân út cũng bần thần, thấy cái sự vắng mặt của mình trong nhà này có gì đó không hợp lẽ đời cho lắm.

Nhưng cha coi vài cái thảng thốt của con không giống như một lý do để bỏ đội chiếu bóng. Và những sự việc chảy máu mắt mà cha vẫn thường gặp như bữa cơm con chỉ dọn hai cái chén, đi học về nhìn thấy giày cha nó hỏi má ơ có khách nào ghé nhà, muốn chạy chơi đâu đó cũng xà quân đi kiếm má để hỏi dù cha ở sờ sờ ra đó... cũng không phải là lý do có thể buộc chân cha lại.

Chỉ khi đội chiếu bóng giải tán cha mới thôi lang bạt. Làm anh công chức xà quân với hai mét vuông bàn giấy đã khó, làm người trong nhà còn khó hơn. Có tối cha cần nhàn, *áo em sao mà nhiều nút quá trời đất, mở xong hết ham...* Sáng sau má đem chiếu gối ra phơi, bên xóm người ta tùm tùm cười, nói thím muốn ông chồng đỡ nóng ruột thì mặc cái đầm ngủ, tốc cái một là lên tới đầu, xong ngay. Má mắc cỡ quá đẩy cha ra ngoài ngủ

chạy cả tuần, sau cho vào chỉ vì cha gọi cửa không bao giờ xuống giọng, cả lúc xuống giọng cũng không giống xuống giọng.

Cha gần như mất khả năng thâm thì, ông oang oang sang sang nói chữ nào chữ nấy bự chẳng quen rồi. Con cứ giật mình thon thót mỗi khi cha kêu tóc dài quá nhìn thiếu văn hóa, ăn bận rách rưới như một kẻ vô học, một lớp trẻ như vậy thì đất nước này còn có hy vọng gì... Cái quần jean mà nó bỏ công ra mài cho sần cho bạc chỉ mặc lần đó, rồi thôi.

Cũng may, trường đại học đã rủ rê thẳng con đi xa. Cũng may vừa lúc nó cảm thấy nhà ba người thật là chật, đi đâu cũng vấp ánh mắt cũng bị vương ánh mắt cũng ngợp trong ánh mắt thì nó có cơ hội bỏ chạy tới một nơi cách đó ba trăm bảy mươi lăm cây số. Rất khoảng khoát.

Thằng con tận hưởng sự tự do mà cuộc đời ban thưởng. Hè thì đi mùa hè xanh dạy tụi con nít thổi bong bóng, hì hục xuống rạch vớt lục bình, bắt những cây câu không phải ai qua cũng được. Lễ lạt khoác ba lô đi bụi lên rừng rú. Phui cái đít thâm sì chai ngắt chào từ biệt trường đại học rồi cũng vậy, thằng con vẫn nháy việc và đi miết, chỉ Tết mới về nhà, nói ba điều bốn chuyện xong chạy chơi mất biệt. Một bữa nó nhận ra cha đã biết thâm thì, khi hỏi chuyện vợ con bồ bịch gì tới đâu rồi mậy, sao không thấy dất về chơi. Má cười nói ổng già hết hơi rồi, huyết áp bữa lên bữa xuống, oang oang sao nổi.

Lạ là thằng con không quen với một ông cha thâm thì. Cũng như hồi nhỏ không quen thấy cha ở nhà hơn ba ngày liên tục. Nhiều lúc nhìn cha đem phơi những cuộn phim kỷ niệm mốc xì như thể được quay suốt dưới mưa, mặt Nguyễn Chánh Tín cũng như Thương Tín, Lâm Tới, mặt của Thanh Lan cũng như Thúy An đều rõ hột mè chi chút... con cảm thấy tuyệt vọng vì không làm sao chấp nhận được những ngớ ngẩn cũ kỹ này.

Như vụ chụp hình.

Cũng có lần cả nhà mặc đồ đẹp định đi tiệm Bạn Trẻ chụp hình chung, má nhắc lại, bạn Tí nhớ không, năm đó là năm cọp, nên họ trang trí một rừng tre có cây mai ở giữa, có con cọp giấy ló đầu ra. Bạn Tí sợ, khóc quá xá, dõ hoài không được nên mất hứng, không chụp nữa. Thằng con nói chuyện xưa như cái bánh dứa sao con nhớ được, má ời công chuyện ngập đầu con đây. Má nói nhanh đuổi theo một đứa toan bỏ chạy, ráng thu xếp lẹ về một chuyến cho Bông Cẩm Chương vui, ghen bạn ghen. Lời tuôn qua môi xong, má bỗng thấy mình như con bò cứ ợ cỏ lên mà nhai đi nhai lại, càng nhai càng lạt miệng quá chừng. Đầu dây bên kia không vọng một tiếng vang. Sau lặng phắt là một tràng dài tí tí tí.

Trên vách vẫn trống hoác, vôi vữa lớp rụng lớp ố vàng thành những hình thù quái đản. Cha pha ấm trà ngồi mường tượng nào rỗng nào rắn nào khủng long, cảm giác nhà này như hang ổ của thú hoang. Uất quá cha đi

lục tung lên thì lượm được hình má hồi mười tám tuổi nghiêng đầu xoa tóc, cha hồi bốn mươi hai tuổi đang đứng chống nạnh bên máy chiếu do phóng viên báo Sài Gòn chụp, con hồi năm tuổi mặc cái áo lòe rún, đầu trọc đơm đầy ghẻ chóc. Không đọc được mỗi dây liên hệ nào giữa những tấm ảnh hiếm hoi này.

Lại gọi điện cho thằng con. Nó nói hay cha má rủ con Phèn ra tiệm chụp hình trước đi, con gửi cái ảnh con về, người ta đem ghép lại là cả nhà bên nhau, y như thiệt... Nói tới đó thằng con có hơi giật mình vì chữ “rủ” gắn với con Phèn hình như không hợp lắm, nhưng má coi Phèn như người còn gì, má biết Phèn yêu ánh trăng, thích ăn đầu cá lóc nướng trui, thích được tắm bằng sunsilk siêu mượt... trong khi cứ liên tục ép con mình ăn món cà chua dồn thịt. Ký ức đôi lúc trở nên bội bạc, làm má ngỡ sở thích của con không bao giờ thay đổi. Trời đất, mọi thứ đang biến dạng chóng mặt, một phút thôi đã đủ cho con bồ cũ trở thành gái có chồng, đủ cho máy bay trở thành máy sấy, đủ cho con gà sống trở thành gà sắp chết với chữ dương tính in rành rành trên giấy xét nghiệm... Có cái gì đứng yên đâu, huống chi chuyện thằng con ham ăn cà chua dồn thịt đến nỗi mắc nghẹn trợn trừng trợn trắng đã xảy ra mười ba năm trước.

Những hồi tưởng lùng nhùng xẹt qua đầu thằng con khi nó đang đong đếm coi ba chữ “rủ con Phèn” có mĩa mai, có ẩn chứa tí hiểm không thì bỗng bên kia cha hạ

giọng trầm thì, *nói vậy cha chết mây mới chịu về hả con?* Thằng con nghe đuối lưởi, ui chao là sợ cái kiểu trầm thì như nghiền ngẫm, lại như nghiền nghiền này. Thì về.

Nó nói với con bồ, *ba anh đau*. Đọc thấy con nhỏ há miệng ra định đòi đi theo, nó cắt cơn liền, *không nghiêm trọng lắm, vô viện nằm dưỡng sức ít bữa thôi mà*. Lúc gặp sắp thì cơn có phải về quê ít bữa đổi thành chú qua đời. Thấy đỡ áy náy hơn vì nó không có chú. Thằng con không tin là người ta khi biết sự thật nó về quê chụp hình mà không cười té ghế, không mĩa mai viện có đi chơi à, không buột miệng nói bộ khùng sao?

Khùng. Thằng con cũng cảm thấy vậy khi xe lăn bánh. Quá trời khùng, ý nghĩ đó quăng quật nó như xô nó xuống xe ngay cửa ngõ thành phố. Để tiếp tục ngồi lại nó cố hình dung ra không khí rộn rã ở nhà, chắc con Phên cũng nôn nao lo không biết rằng cở xếu xáo vậy có còn tiệc tùng được mấy, chắc là má kêu cha chở đi chợ mang về một đồng đồ ăn mà hồi Tết con ưa. Đó, hai người họ chỉ có thể nắm giữ được con của thời quá khứ trong khi nó đã trôi tuột đi rồi.

Năm rít lấy cái khoảnh khắc thằng con gọi điện cho hay nó đã lên xe, cha má định ninh cuối chiều sẽ tóm được nó. Nhưng những gì xảy ra trên quãng đường dài hàng bảy giờ đồng hồ nằm ngoài tầm với. Thấy ngồi ngó đếm từng cột cây số qua cũng tẻ nhạt, thằng con rải tin nhắn ra đầy xe, than *chưa chi anh đã nhớ em rồi* cho con

bồ ruột, ra vẻ quan tâm *nhỏ ơi dậy chưa ăn sáng chưa* cho con bồ sơ cua, hỏi thằng bạn thân hồi đại học đã về cồn Tre nuôi cá bè *ê ngoắc tao không, đi ngang nhà nè*. Đứa kia kêu ghé tắm sông đi, mùa này nước trong, con gái trong thị xã ra cồn tắm đông lắm.

Khi thằng con chuỗi xuống vệ đường như con lươn khẽ uốn người trườn đi êm ái, nó nghĩ chụp cái ảnh cũng đâu có lâu lắm gì, tối đa là hai mươi phút, kể cả xảy ra vài trục trặc như một trong ba người và con chó nhắm mắt, hoặc ai đó không cười, hoặc ai đó lơ đãng ngó đi chỗ khác. Rốt cuộc màn trập máy ảnh vẫn mở và đóng xạch, lưu giữ mãi khoảnh khắc cả nhà ở bên nhau. Rốt cuộc cũng có bằng chứng thuyết phục họ là một gia đình.

Rốt cuộc thì thằng con cũng về dù nấn ná ở bãi sông có đông con gái mặc nguyên quần dài áo dài xuống tắm, dù có dừng lại ít chục phút hóng hớt vụ xe tải đâm chìm ghe lúa ở dọc đường. Tấm ảnh đã được treo lên, che bớt khoảng loang ố và tróc lở, vá đở cái hoang vu.

Không ai cười trong đó. Má không cười vì mới gãy răng cửa. Ba không cười vì đầu gối sưng như cột đình và trật lọi bàn chân phải. Con chó không cười vì chó không biết cười hoặc có cười cũng không giống như cười. Thằng con không cười vì mãi nghĩ sao lúc xương xẩu cha và má va lộn cộc xuống mặt đường thì ở cồn Tre tim nó không nhói lên một tiếng nào, không chút linh cảm nào, hay đã có mà nó mê chơi không nhận ra? Sao

không ai nói nó nghe về cú té nhào của hai ông bà già trong lúc quay đầu xe ở chợ?

Hôm ấy cha vẫn thăm thì trong điện thoại khi thằng con gọi về nói đã ghé dọc đường chơi rồi.

Ừ chơi vui đi...

Cũng cần có thời gian cho mấy vết thương bớt sưng. Để còn chụp hình. Níu được nhau lúc nào hay lúc đó, đời đầy những rủi ro...

Mục lục

Đi mãi trên đường • PHAN TRIỀU HẢI	5
Những dự định của nàng vào thứ bảy tuần này • NGUYỄN NGỌC THUẦN	22
Những ngày ở Việt Nam • PHAN VIỆT	30
Trôi bênh bồng giữa ngàn sao • TRANG HẠ	52
Gió bắc qua xóm Mạch Nha • VÕ DIỆU THANH	61
Đảo hoa • NGUYỄN HƯƠNG	66
Fây bók hỏi anh... • ĐỖ DUY	77
Ngộ • TRẦN THỊ HỒNG HẠNH	87
Mát xa Pattaya • TRƯƠNG ANH QUỐC	93
Thời gian tối đa • PHONG ĐIỆP	104
Con muỗi trong mùng • HẢI MIỀN	114
Khả năng chinh phục • DƯƠNG THỤY	121
Đánh thức trình nguyên • VÕ DIỆU THANH	132
Tiệc • VŨ ĐÌNH GIANG	148
Mì gói xào bò • NGUYỄN NGỌC THUẦN	157
Mèo trong gió mùa Đông Bắc • PHAN TRIỀU HẢI	165
Chụp ảnh gia đình • NGUYỄN NGỌC TƯ	177

TRUYỆN NGẮN TRẺ

Nhiều tác giả

Chịu trách nhiệm xuất bản: NGUYỄN MINH NHỰT

Biên tập: TRẦN NGỌC SINH - HẠNH THẢO

Bìa: BÙI NAM

Sửa bản in: LÊ NGUYỄN

Trình bày: NGUYỄN VĂN

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Địa chỉ: 161B Lý Chính Thắng, Phường 7,

Quận 3, Thành phố Hồ Chí Minh

Điện thoại: (08) 39316289 - 39316211 - 39317849 - 38465596

Fax: (08) 38437450

E-mail: nxbtre@hcm.vnn.vn

Website: www.nxbtre.com.vn

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI

Địa chỉ: Phòng 602, số 209 Giảng Võ, Phường Cát Linh,

Quận Đống Đa, Hà Nội

Điện thoại: (04) 37734544

Fax: (04) 35123395

E-mail: chinhanh@nxbtre.com.vn

Khổ: 13 cm x 20 cm, số: 98-2011/CXB/65-07/Tre

Quyết định xuất bản số 149A/QĐ-Tre, ngày 9 tháng 3 năm 2011

In 3.000 cuốn, tại Xí nghiệp In Nguyễn Minh Hoàng

In xong và nộp lưu chiểu quý 1 năm 2011

TRUYỆN NGẮN TRẺ

ISBN 978-604-1-00192-3
Tuyển tập truyện ngắn 2011

www.tuluc.com

0022037

Price: \$10.50

Set: 1 ; Loc: B16

<https://tieulun.hopto.org>